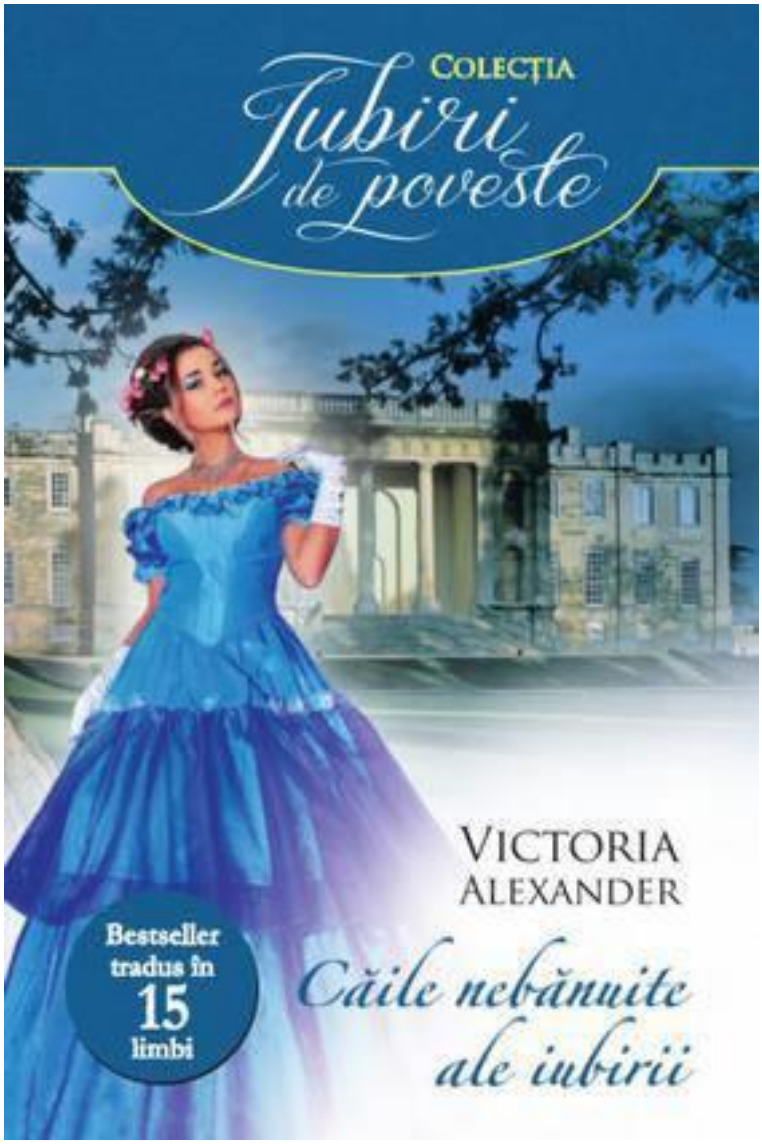

CĂILE NEBĂNUITE ALE IUBIRII
VICTORIA ALEXANDER

CAPITOLUL 1

30 noiembrie 1885

-El este alesul,spuse încet Veronica,Lady Smithson,mai mult pentru sine decât pentru femeia de alături.Zâmbi satisfăcută.Îi plăcea aşa de mult când totul mergea conform planului.

-Sssst,făcu Portia,Lady Redwell,uitându-se mândră la vorbitorul aflat în spatele podiumului,pe scena din celălalt capăt al sălii.Şi,de ce să nu recunoaştem,a fost vorba de mai multă aventură decât am crezut iniţial,însă,privind retrospectiv,pot

spune că nu a fost doar captivant,ci de-a dreptul remarcabil.Sir Sebastian Hadley-Attwater făcu o pauză în stilul rafinat al unui vorbitor cu experienţă, privind publicul aşezat în faţa lui,în sala de conferinţe de la Clubul Exploratorilor.Un zâmbet de cunoscător îi adânci gropiţele din obraji,pe un chip poate prea frumos,dacă n-ar fi fost puţin mai bronzat decât era la modă.O cicatrice fascinantă îi brăzda fruntea,deasupra sprâncenei drepte.Ochii albaştri îi străluceau plini de umor şi inteligenţă de sub părul de un blond atât de închis,încât părea şaten.Cercetă încet sala,şi doar o femeie aflată de mult în mormânt ar fi putut să nu se întrebe cum ar fi dacă aceşti ochi ar privi-o pe ea şi numai pe ea.Veronica observă când el o zări pe verişoară lui,care stătea alături de ea mai în capătul sălii.O recunoscu,iar Portia îi oferi un zâmbet larg.Părinţii Portiei muriseră când ea era foarte mică,iar ea fusese crescută de unchiul şi de mătuşa ei.Crescuse alături de Sebastian şi alţi şase veri.El dădu uşor din cap,în semn că i-a observat prezenţa,apoi continuă să scruteze audienţa cu privirea.Se opri o clipă asupra Veronicăi,deşi,fără îndoială,se uita la pălăria ei,una dintre cele mai impresionante din sală,iipoi continuă:

-În concluzie,daţi-mi voie să afirm că un singur lucru în viaţă îţi incită simţurile mai mult decât să pui piciorul pe un tărâm necunoscut sau să vezi cu ochii tăi privelişti pe care doar o mână de oameni le-au mai văzut înainte.

Ochii lui zăboviră din nou asupra Veronicăi,de data aceasta întâlnindu-i privirea. Ea ridică uşor bărbia şi zâmbi palid.Un zâmbet de confirmare şi încurajare,cu toate că,din ce auzise despre tânărul aventurier,nu prea avea nevoie de îmbărbătare.Isprăvile sale cu femeile erau pe măsura vastelor aventuri pe tărâmuri necunoscute,cel puţin potrivit bârfelor şi Portiei.

-Iar acest lucru este-zâmbi mai larg,iar gropiţele din obraji se adânciră,dacă acest lucru mai era posibil-întoarcerea acasă.

O năpădi cel mai plăcut sentiment al anticipării.”*Oh,da,ar fi foarte potrivit.”*

Mulţimea,care se adunase pentru a petrece seara în prezenţa celebrului explorator şi a-i asculta poveştile despre tărâmuri necivilizate şi oameni necunoscuţi,izbucni în aplauze.Fusese o seară plină de emoţia unor fapte îndrăzneţe,istorisite de un maestru în arta povestitului.Sir Sebastian îşi încântase publicul.Veronica se aplecă mai aproape de prietena ei şi îi spuse încet la ureche:

-El este acela.

-Te-am auzit de prima oară,spuse Portia absentă,aplaudând cu un entuziasm neobişnuit.Un zâmbet plin de mândrie i se întipărise pe chip.Acela care?

-Cel pe care îl vreau.
-Cel pe care îl vrei pentru ce? Atenţia Portiei rămăsese concentrată asupra lui Sir Sebastian,care accepta într-o manieră simplă şi modestă uralele mulţimii.
Veronica însă credea că nu era nimic simplu şi modest când venea vorba de acest explorator,cu toate acestea purtarea îi sporea charisma.”*Va fi numai bun.”*
-Iar acum,aşa cum pot depune mărturie cei care m-au mai auzit vorbind alteori, în această seară am fost mai eficient decât de obicei.Se auziră chicoteli amuzate din public.
-Aşadar,avem timp pentru câteva întrebări.Din nou,privirea lui o căută pe a ei.
Provocarea i se citi în ochi,de parcă o poftea să cuteze mai mult decât să-i întâlnească privirea.Veronica avea,într-adevăr,o întrebare,dar nu era pregătită să i-o adreseze.Cel puţin,nu încă.Se ridicară imediat vreo zece mâini.Sir Sebastian arătă spre un domn aflat în primele rânduri.
-Sir,începu bărbatul.În cea de-a treia carte a dumneavoastră povestiţi întâlnirea cu un trib în timpul expediţiei pe Amazon şi eram curios dacă...
-Oh,da,este perfect,murmură Veronica.Portia pufni de o manieră care nu-i făcea cinste unei doamne.
-Prostii! Am crescut alături de omul ăsta.Pot să-ţi enumăr câteva privinţe în care nu e nici pe departe perfect.De exemplu,îmi amintesc...Portia se opri şi îşi pironi privirea asupra Veronicăi: Cel pe care îl vrei pentru ce? Apoi îşi miji ochii.Ce pui la cale?
-Sir Sebastian.De partea cealaltă a Veronicăi,mătuşa Lotte se ridică în picioare.
Aş vrea să ştiu,dată fiind reputaţia dumneavoastră de explorator şi aventurier şi,aşa cum mi s-a spus,de pionier în gândire...
-Opreşte-o! o apucă Portia de braţ pe Veronica.
-De parcă aş putea! Veronica o bătu uşor pe mână pe prietena ei ca s-o liniştească şi-şi ascunse rânjetul.Trebuia să se aştepte la asta.Domnişoara Charlotte Bramhall avea propria campanie de dus.
-Mulţumesc,doamnă.Încerc să fiu progresist.Sir Sebastian o gratulă pe mătuşa Lotte cu zâmbetul lui fermecător.Zâmbet care cu siguranţă îi făcea pe toţi domnii din sală să-şi dorească să fie în locul lui,şi pe toate doamnele să râvnească să fie împreună cu el.Veronica se întrebă dacă şi doamna mai în vârstă de lângă ea era afectată în vreun fel.Se părea că nu.Pe faţa mătuşii Lotte nu se citea nici o emoţie.

-Excelent! dădu din cap mătuşa Lotte.Atunci aş vrea să aflu care este părerea dumneavoastră referitoare la acceptarea femeilor ca membri în Clubul Exploratorilor.
Mulţimea fu străbătută de un fior,iar Portia îşi încleştă mai tare mâna pe braţul Veronicăi.Sir Sebastian încruntă din sprâncene.
-Mă tem că nu prea înţeleg întrebarea.
-Este foarte simplu,tinere.Susţineţi sau nu susţineţi calitatea de membru cu drepturi depline a femeilor? Sir Sebastian îşi alese cuvintele cu mare grijă.
-Mi se pare,de vreme ce sunteţi aici în seara aceasta şi conferinţele societăţii sunt deschise tuturor,că nu este nevoie de vreo garanţie a calităţii de membru cu drepturi depline pentru sexul frumos,deoarece acest lucru ar fi doar...
Cumpăni o clipă,apoi continuă:
-O povară.Apoi îi adresă din nou un zâmbet extrem de plăcut,cu toate că mătuşa Lotte se poate să-1 fi considerat mai degrabă condescendent.Bietul de el! Poate că ajunsese să dea ochii cu aborigenii necivilizaţi din junglele îndepărtate de pe glob,dar nu apucase încă să poarte o bătălie cu domnişoara Charlotte Bramhall.
Sir Sebastian continuă,fără să ia în seamă acest pericol iminent:
-Din câte ştiu,membrilor cu drepturi depline care îşi au reşedinţa în Londra li se solicită să participe la toate chestiunile care privesc guvernarea organizaţiei.
Veronica tresări.
-Şi dumneavoastră consideraţi asta o povară? Mătuşa Lotte îşi îndreptă umerii: Prostii! Oţi fi dumneavoastră progresist,Sir Sebastian,dar poate că nu sunteţi la curent cu progresele semnificative pe care le-au făcut femeile în ultimii douăzeci de ani prin călătorii independente şi pură determinare.Femeile care pot să exploreze malurile Nilului pot cu siguranţă să se descurce cu povara îndoielnică a administrării unei simple organizaţii.
-Nu am nici o îndoială,râse el pe înfundate.Cu toate acestea,dragă doamnă,
trebuie să ţinem seamă şi de tradiţie.Nu trebuie să i se permită progresului să mănture pur şi simplu tradiţiile care au fost respectate atâta vreme.
-Tradiţia,domnule,este doar o scuză a bărbaţilor...
-Domnişoară Bramhall! Sir Hugo Tolliver,directorul Clubului Exploratorilor,sări în picioare,îl împinse uşor pe Sir Sebastian de pe podium şi o ţintui cu privirea pe Lotte.Acesta nu este nici timpul,nici locul pentru o dezbatere pe tema calităţii de membru.
-Atunci,vă rog să-mi spuneţi...nu se lăsă Lotte mai prejos.Când aţi fi de părere...

-Acum,doamnelor şi domnilor,se adresă Sir Hugo întregii audienţe,în foaier se servesc aperitive şi,conform traditiei noastre,Sir Sebastian ni se va alătura.
Spunând acestea,Sir Hugo îl însoţi pe Sir Sebastian jos de pe scenă şi apoi spre uşă.Oamenii se ridicară şi porniră spre foaier,unde aperitivul era,cel mai probabil,o limonadă călduţă care le oferea ocazia să facă personal cunoştinţă cu aventurosul Sir Sebastian.Lotte se uită după ei.
-Ce enervant e omul ăla!Veronica se ridică în picioare.
-Presupun că vorbeşti despre Sir Hugo.Sir Sebastian mi s-a părut
prietenos şi chiar fermecător.Lotte pufni,nemulţumită:
-Sunt croiţi după acelaşi calapod,fără îndoială!
-Este bărbat,dragă,zâmbi Veronica.Trebuie să arătăm îngăduinţă.
-Ha! încruntă mătuşa Lotte din sprâncene.Femeile le iartă orice bărbaţilor cu scuza asta,de secole! E timpul să ne ocupăm locul cuvenit în societate.Se uită la Portia,care era încă pe scaun şi încerca să lase impresia că nu le-ar fi cunoscut niciodată pe Lotte şi pe Veronica.Veniţi?
-Sigur că da,se ridică Portia împotriva voinţei sale.Este vărul meu,la urma urmei.
-Atunci poate ar trebui să îl ţii mai bine în frâu.
-Ia-o înainte,mătuşă Lotte.Ne întâlnim acolo,spuse Veronica repede.
-Foarte bine.Lotte porni spre foaier,iar hotărârea i se citea în postura corpului şi în felul cum păşea.
-Ce ţi-a venit să o iei cu noi în seara asta? întrebă Portia făcând ochii mari.
-Nu am adus-o eu.A fost o simplă coincidenţă că deja îşi planificase să participe. O coincidenţă plăcută.
-Ăsta nu este chiar cuvântul care îmi vine mie în minte,pufni Portia.Mi-era teamă că se poate întâmpla ceva de genul acesta.
-Ce vrei să spui?
-Ştiam că o să se dea în spectacol.
-Nici pe departe,dragă.Pur şi simplu a pus o întrebare.Veronica o luă de braţ pe Portia şi o porniră după mulţimea care se îndrepta spre ieşire.
-Dar ce întrebare! Femeile membre ale Clubului Exploratorilor,auzi şi tu!
-Avea în întregime dreptate şi chiar sunt de acord cu ea,după cum bine ştii,spuse Veronica încet.Şi dacă n-ar fi întrebat ea,poate că întrebam eu.
Portia scoase un oftat:
-Nu ştiu de ce femeile din familia voastră trebuie să fie atât de...atât de...
-Independente în gândire? Inteligente fără să le fie teamă să o arate?

-Da,izbucni Portia.Nu se cade absolut deloc!
-Păcat!
-N-o să-ţi găseşti niciodată un alt bărbat dacă nu înveţi să fii mai precaută.Vocea Portiei se auzea ca un avertisment: Bărbaţii nu îşi doresc femei extrem de inteligente.
-Iar eu nu îmi doresc un bărbat care se aşteaptă să fiu altcineva decât ceea ce sunt,spuse Veronica trufaşă.În plus,nu am deloc intenţia să mă recăsătoresc.
Portia se opri cu piciorul în aer şi o fixă cu privirea pe Veronica.
-Dumnezeule mare,Veronica,nu fi absurdă! Sigur că te vei recăsători.
Eu ştiu că aşa voi face.Cu toate că aş prefera să-mi aleg eu soţul,adăugă Portia ca pentru sine.În ultimele luni,familia sa începuse o campanie alimentată de bune intenţii,
şi nu neapărat subtilă,pentru a-i găsi Portiei un nou soţ,scoţându-i în cale un burlac după altul.Suntem femei.Asta se aşteaptă de la noi.Veronica îi aruncă un zâmbet amabil.
-Eu prefer să nu fac ceea ce se aşteaptă de la mine.
-Da,ştiu,Portia îşi dădu ochii peste cap.
-Mai mult decât atât,nu înţeleg de ce femeile în situaţia noastră ar trebui să se mărite.
-Şi despre ce situaţie este vorba,mă rog?
-Căsătoria le conferă femeilor securitate financiară.Chiar şi în ziua de azi şi în epoca pe care o trăim,femeile dispun de puţine modalităţi de a se întreţine singure,ridică din umeri Veronica.Noi suntem independente din punct de vedere financiar.Viitorul nostru este asigurat.Aşadar,nu e nevoie să ne căsătorim.
-Nu e nevoie să ne căsătorim? făcu Portia ochii mari,ca în faţa unei blasfemii.
-Deloc! Veronica o luă de braţ pe Portia şi porniră din nou spre uşă.
-Doar nu te gândeşti să-ţi petreci restul vieţii singură?
-Nu,sigur că nu,clătină Veronica din cap.N-au trecut decât trei ani de la moartea lui Charles şi deja m-am săturat să fiu singură.Şi nu sunt genul de femeie căreia să-i placă să sară din patul unui bărbat în cel al altuia.
-Slavă cerului! exclamă Portia uşurată.Veronica zâmbi.Nu se hotărâse încă dacă îi va spune Portiei exact ce avea de gând.Totuşi,era posibil să aibă nevoie de ajutorul prietenei sale,chiar dacă natura extrem de cuviincioasă a Portiei putea fi un impediment serios în calea unui ajutor real.Veronica scrută cu privirea mulţimea din faţa lor.Mătuşa Lotte îşi croia drum prin foaier cu un aer hotărât.

Prin uşile deschise îl zări pe Sir Sebastian,înconjurat de admiratori,dintre care cea mai mare parte reprezentau sexul frumos.Discuta cu toată lumea care îi adresa vreun cuvânt într-un mod care i se păru Veronicăi,chiar şi de la distanţă, fermecător şi binevoitor.Era admirabil.

-Mai povesteşte-mi despre vărul tău.

-Nu ştiu ce altceva ar mai fi de spus.Portia se gândi o clipă,apoi adăugă:Ai citit una dintre cărţile lui.

-De fapt,două.

-Aşadar,îi cunoşti preocuparea prostească pentru aventură,deghizată sub pretextul extinderii cunoaşterii omeneşti în necunoscut.Eu nu suport să le citesc. Sunt de-a dreptul şocante.

-Dar ştie să spună o poveste,murmură Veronica.Într-adevăr,proza lui i se păruse evocatoare şi chiar senzuală.

-Familia a sperat ca el să intre în afaceri sau să studieze dreptul.În schimb,el şi-a petrecut ultimii doisprezece ani călătorind în locurile de pe pământ unde puţini oameni civilizaţi s-au aventurat până acum.Este foarte dezolant.

-În mod clar,asta nu are nici o legătură cu dreptul,îşi reţinu Veronica un rânjet.

-De mic a fost un rebel.Mereu făcea numai ce nu trebuia să facă.Nu respecta regulile nimănui,doar pe ale lui însuşi.Şi totuşi...Portia oftă resemnată.A fost mereu preferatul meu.

-Undeva,în adâncul sufletului tău,Portia,şi tu tânjeşti după aventură.

-Viaţa mea este mai degrabă plicticoasă,zise Portia ca pentru sine,apoi îşi dădu seama ce spusese.Nu plicticoasă.Ce absurd! Nu ştiu de ce am spus asta.

-Ce nu se îndoaie...se poate frânge.Da,da,mi-ai mai spus asta,dar este complet absurd,pufni Portia.Eu nu intenţionez să mă îndoi sau să mă frâng.

-Sigur că nu,spuse Veronica.Eşti foarte mulţumită de viaţa ta lipsită de evenimente.Portia încuviinţă:

-Chiar sunt.Veronica ştia mai bine.Uneori se gândea cu uimire că era extrem de ciudat şi neobişnuit faptul că ea şi Portia,alături de Julia,Lady Winterset,se cunoşteau atât de bine,după ce se întâlniseră doar cu câţiva ani în urmă.Se întâlniseră din întâmplare la Fenwick and Sons,celebrii vânzători de cărţi,dar fără îndoială că soarta voise să devină prietene atât de rapid.Fiecare dintre ele îşi pierduse soţul în urmă cu aproximativ trei ani,în accident sau din cauza bolii sau a unei întâmplări nefericite şi se cunoscuseră într-un moment în care fiecare avea nevoie de o prietenă care să nu fie legată de pierderea suferită.Deşi nu era genul de femeie evlavioasă,Veronica îi mulţumea lui Dumnezeu că îşi găsise

aceste prietene,adevărate surori pe care nu le avusese şi cărora nu le dusese dorul niciodată.Acum nici nu mai putea să conceapă viaţa fără ele.
-Exceptându-1 pe Sebastian,suntem o familie cuviincioasă şi conformistă,spuse Portia sigură pe ea,cu toate că Veronica se întreba în sinea sa cum de o familie cuviincioasă şi conformistă a putut să dea naştere unui bărbat care se plimba prin cele mai îndepărtate colţuri ale pământului.Sau poate că numai o astfel de familie putea să facă asta.
-Cu siguranţă el nu arată nici pe departe a fi conformist.De fapt,cu aspectul său chipeş şi uşor sălbatic,Sir Sebastian arăta ca protagonistul unui roman.
Arată ca un bărbat care se aruncă cu capul înainte într-o aventură.
-Din cauza cicatricii,îşi studie Portia vărul.Îl face să arate ca,mă rog,exact aşa cum este.
-Fără îndoială,un suvenir din una dintre expediţiile sale.
-Bănuiesc că îi place ca lumea să creadă asta,chicoti Portia,însă adevărul este că a căzut dintr-un copac când era mic.Cu cât se apropiau mai mult de Sir Sebastian,cu atât se mişca mai încet mulţimea.Abia dacă mai înaintau.Portia bătea din picior,nerăbdătoare.
-Presupun că a trecut ceva vreme de când nu l-ai mai văzut.
-S-a întors în Anglia de câteva luni,potrivit restului familiei.Dar încă nu şi-a făcut apariţia la nici una dintre întâlnirile de familie la care am participat şi eu.Însă,cum mai este mai puţin de o lună până la Crăciun,aceste adunări vor fi din ce în ce mai frecvente,iar Sebastian va trebui să fie prezent.Portia îşi întinse gâtul ca să vadă după mulţimea din faţa ei.Am înţeles că şi-a achiziţionat o casă în provincie.
-Oh? remarcă Veronica pe un ton obişnuit.Şi crezi că asta înseamnă că intenţionează să stea mai mult timp într-un loc?
-N-am nici cea mai mică idee care îi sunt intenţiile,dar cu siguranţă am să-1 întreb,dacă mai ajungem şi noi vreodată aproape de el.De ce îmi pui atâtea întrebări despre Sebastian? Portia îşi miji ochii.Şi nici nu mi-ai răspuns.Cum adică el este cel pe care îl vrei? Pentru ce?
-Nu m-am hotărât încă.În mulţimea din fata lor se făcu brusc loc,iar Veronica o îm-pinse pe Portia înainte.Însă Portia se opri în loc.
-Veronica Smithson,nu cred că m-ai minţit vreodată până acum.
-Prostii,Portia! dădu din mână Veronica.Te-am minţit de nenumărate ori!
-Şi nici n-ai fost vreodată nehotărâtă în legătură cu ceva.
-Ah,păi,totul are un început.

-Ce ţi-ai pus în cap? Veronica se uită pe lângă ea.
-Se face loc în spatele tău.
-Nu-mi pasă! Portia făcu ochii mari.Dacă ţi-ai pus în cap să-l cucereşti pe Sebastian,trebuie să te avertizez,nu îl interesează căsătoria.
-Nici pe mine,aşa cum cred că am stabilit deja.Veronica o luă de braţ,o răsuci şi începu s-o împingă spre Sebatian.
-Atunci ce vrei? se smulse Portia din strânsoare,refuzând să se clintească din loc.
-N-o să-ţi placă.
-Fără îndoială.
-Nu trebuie să-ţi faci griji.
-El este vărul meu,iar tu eşti prietena mea,deci cu siguranţă trebuie să-mi fac griji.
-Atunci poţi să te linişteşti.Nu doresc să devin soţia vărului tău,spuse Veronica, fixându-şi privirea asupra lui Sebastian.Am de gând să-i fiu amantă.

CAPITOLUL 2

Portia rămase cu gura căscată.
-Ce să devii?
-Ai auzit foarte bine.
-Speram că m-a înşelat auzul.Sau că am surzit.Auzind aşa ceva,o persoană decentă poate surzi.Există avertizări în legătură cu astfel de lucruri,să ştii.Portia se încruntă.Nu se poate să vorbeşti serios!
-N-am vorbit niciodată mai serios,spuse Veronica,cu ochii zăbovind asupra lui Sebastian.Era un bărbat frumos.
-Ei bine,n-am să permit una ca asta! Şi nu pot să cred că te gândeşti la aşa ceva! Ştiu că nu-ţi pasă de lucruri de felul ăsta,dar asta este...bolborosi Portia.Este imoral! Aşa este.Ba mai mult de-atât! Portia îşi îndreptă spatele şi o privi în ochi pe Veronica: Este scandalos! Iar eu n-am să permit asta!
Câteva capete se întoarseră spre ele.
-Draga mea,n-ai nici un cuvânt de spus în chestiunea asta.Dar Veronica se aplecă spre ea,şoptind: Ar fi considerabil mai puţin scandalos dacă te-ai abţine să anunţi asta în gura mare.
-Nu-mi pasă! însă Portiei îi păsa de scandal mai mult decât oricărei alte persoane pe care o cunoştea Veronica,aşa că îşi coborî tonul: Ştiu că mereu faci numai ceea ce vrei,dar asta este prea mult,chiar şi pentru tine.Nu e bine,Veronica.Şi

este...Portia îşi căută cuvintele potrivite.Este un comportament egoist.Aşa este.Egoist.Veronica ridică o sprânceană,amuzată:
-Cum naiba este un comportament egoist?
-Tu te gândeşti doar la tine.Dar dă-ţi seama ce scandal se va isca.Cum îi va afecta pe prietenii şi familia ta.Pe tatăl tău,şi pe bunica ta,şi pe mătuşa ta.Portia aruncă o privire de dezaprobare spre Lotte,care încă încerca să-şi croiască drum spre Sebastian.Poate că nu pe mătuşa ta,dar...pe Harrison.Portia gemu cu gândul la fratele foarte cuviincios al răposatului soţ al Veronicăi.Harrison ar fi îngrozit!
-Harrison nu mai este atât de speriat de scandal cum era odinioară.În plus,acum este căsătorit cu Julia,iar scandalul a fost cel care i-a adus împreună.Îndrăznesc să spun că dragul meu cumnat înţelege acum beneficiile unui mic scandal.
-Ei bine,eu nu! izbucni Portia.
-Îţi voi face o promisiune,Portia dragă.Voi fi incredibil de discretă în ceea ce priveşte orice-îşi drese glasul-aranjament la care voi ajunge cu vărul tău.Aşa cum am intenţionat de la început.
Dacă îmi faci o mică şi nesemnificativă favoare.
-Ha? Portia se încruntă.Şi despre ce favoare este vorba?
-Să mă prezinţi vărului tău,desigur.
-Aşa e! Chipul Portiei se lumină brusc.Nici măcar nu v-aţi cunoscut încă.
Atunci,există posibilitatea să nu-1 interesezi deloc.
-Nu-mi pot imagina aşa ceva,se încruntă Veronica.Şi cred că nici tu.
-Trebuie să admitem că nu eşti neatrăgătoare,o cântări Portia din priviri pe prietena ei.Deşi nu eşti la fel de frumoasă ca Julia.
-Da.Ei bine,atunci pur şi simplu va trebui să mă străduiesc mai mult,spuse Veronica ferm.Ştia că nu trebuie să o enerveze nimic din ce spune Portia.Deşi Portia nu era niciodată aspră în mod deliberat,avea tendinţa alarmantă de a vorbi fără să ezite vreun pic şi fără să se gândească prea mult.
Portia nu făcea nici un secret din faptul că,dintre cele trei prietene,ea era de părere că Julia este cea frumoasă,Veronica cea deşteaptă,iar ea cea mai cuviincioasă din grupul lor.Era absurd.Ar fi fost complet lipsit de modestie să o spună cu voce tare,însă Veronica se considera cel puţin la fel de frumoasă ca Julia,dacă nu şi mai şi.În vreme ce Julia era întruchiparea frumuseţii blonde britanice,oricine putea să-şi dea seama,doar privind-o,că Veronica era o fiinţă neobişnuită.Dacă bărbaţii nu îi cădeau la picioare,asta nu se întâmpla din cauza felului în care arăta,ci mai degrabă din pricina firii ei.Mereu fusese independentă şi vorbea fără oprelişti,fără să-şi ascundă vreodată inteligenţa,calităţi care nu

erau foarte apreciate de bărbaţi,aşa cum se convinsese de mult timp.Şi,oare,nu-i confirma şi oglinda că,datorită părului ei roşu-închis şi staturii înalte,a ochilor de un căprui profund care sclipeau adesea de amuzament şi inteligenţă,ea era o prezenţă extrem de uimitoare şi aproape de neuitat? Julia era cea frumoasă,într-adevăr.

-De ce te încrunţi aşa la mine? întrebă Portia suspicioasă.

-Asta făceam? întrebă Veronica,zâmbindu-i dulce prietenei sale.Îmi cer scuze.

Un gând fugar mi-a atras atenţia o clipă.N-are nici o importanţă.

-Am şi eu un gând fugar,o anunţă Portia cu răceală în voce.Nu pot să iert un lucru atât de depravat cum este intenţia ta de a-1 seduce...Veronica izbucni în râs.Portia o ignoră.

-...pe vărul meu,chiar dacă Sebastian s-ar putea să fie receptiv la idee! Are o reputaţie controversată,să ştii.

-Este unul din motivele pentru care l-am ales.

-În orice caz...

-Nu cred că am spus nimic despre seducţie.Portia o mustră din privire.

-Vrei să devii amanta lui.Presupun că va exista şi un element de seducţie.

-Nu am luat asta în calcul,dar ai dreptate.Veronica îşi ascunse un rânjet.

ndrăznesc să afirm că există numeroase lucruri la care nu m-am gândit încă.

-Poate că nu te-ai gândit prea bine la toată ideea asta a ta nebunească.

-Credeam că am luat toate aspectele în considerare,dar este posibil să mă fi înşelat.Dacă mai ai şi alte,hm,sugestii sau recomandări,sau observi vreun impediment la care nu m-am gândit-în afară de problema scandalului sau a necuviinţei-aş fi încântată să le aud.Te rog să continui.Portia o studie o clipă.

-Cum spuneam,deşi nu sunt de acord cu seducerea...Veronica se abţinu să nu izbucnească în râs din nou.

-Aş putea cu siguranţă să aprob orice încercare de a-1 atrage pe Sebastian într-o căsătorie.

-Căsătorie? ridică Veronica din sprâncene,cu toate că nu ar fi trebuit să se mire deloc de propunerea Portiei.Dragă,dragă Portia,ce ofertă minunată şi încântătoare,însă bănuiesc că vărul tău nu ar fi de acord.

-Dumnezeule,nu! Sebastian nu este absolut deloc interesat de căsătorie! Portia îi aruncă o privire plină de resemnare vărului ei,înconjurat încă de admiratori.

Majoritatea femei.Este prea ocupat cu călătoriile,cărţile şi conferinţele lui ca să fie interesat de căsătorie.Însă dacă ar putea cineva să-1 ademenească la altar,

atunci aş putea să pun rămăşag că tu ai fi aceea.

-Ăsta s-ar putea să fie cel mai drăguţ lucru pe care mi l-ai spus vreodată.Cred că încrederea ta în mine este foarte apreciată,ca şi oferta ta de ajutor,însă...-puse mâna pe braţul Portiei-încearcă să nu fii şocată.Vreau un bărbat,draga mea,nu un soţ.Am avut un soţ,şi cu toate că nu nutresc nici un fel de regrete legat de asta,nu doresc să devin iar soţie.Vreau aventură,nu rutină.Cred că am spus deja foarte clar asta.

-Dar...

-Dar îmi doresc un bărbat în viaţa mea pentru mai mult decât o *affaire de coeur*.Nu sunt interesată de o aventură de-o noapte.Portia tresări.

-Aş fi o amantă excelentă.Sunt loială negreşit,să ştii.Portia se uită la ea,şocată.

-Am de gând să fiu credincioasă şi aştept fidelitate la rândul meu.

Portia rămase cu gura căscată de uimire.

-Sunt o gazdă desăvârşită,educată,şi cu siguranţă aş fi un beneficiu pentru orice bărbat cu spirit de aventură.Veronica îşi întoarse privirea spre Sebastian.

Portia nu-şi putea reveni din şoc.

-Sunt o partidă bună,Portia.Nu pot să-mi imaginez că un bărbat inteligent nu-şi dă seama de asta.

Aş putea adăuga că atunci când vine vorba de chestiunile mai intime,ei bine,nu mă şochez aşa uşor.Charles era foarte...creativ.

Portia gemu de parcă ar fi fost strânsă de gât.

-Şi nu mă deranjează să-ţi mărturisesc că ideea de a deveni amanta unui bărbat mi se pare foarte,ei bine...Veronica adăugă pe un ton inocent:...foarte seducătoare!Portia făcu ochii mari.

-Ce vrei tu,Veronica Smithson,este o căsnicie fără restricţii.Veronica se uită cu atenţie la prietena ei pentru o clipă,apoi spuse:

-Da,cred că în multe privinţe aşa este.Ce idee excelentă!

-Nu este deloc excelentă.E deplorabilă.E depravată.Este...

-Genială! Absolut genială!Veronica îi făcu cu ochiul prietenei sale.Ai fost foarte inteligentă că te-ai gândit la asta.

-Nu m-am gândit la asta! Nu aş putea niciodată să mă gândesc la aşa ceva!

-Al tău e tot meritul!

-Nu-l vreau! îşi miji ochii.Mă tachinezi.Veronica zâmbi larg.

-Doar pentru că este atât de amuzant să fac asta!

-Mă bucur că te distrezi,izbucni Portia,apoi îşi impuse să se calmeze.Nu pot să te fac să te răzgândeşti?

-Dumnezeule,Portia,nu trebuie să fii atât de înnebunită! Nu e ca şi cum vărul tău ar fi dat un anunţ că îşi caută amantă,iar eu aş aplica pentru această poziţie.
-Ar fi absurd,pufni Portia.
-Pur şi simplu îţi spun care îmi sunt intenţiile.Se poate să nu se întâmple nimic între noi.Nu se ştie niciodată.Şi nici măcar nu ne-am cunoscut încă.
-Adevărat,admise Portia.Şi e posibil să nici nu-i placi.
-Aş dori să încetezi să mai afirmi asta,oftă Veronica.Mai degrabă,e posibil ca eu să nu-1 plac pe el.Această probabilitate era minimă.Îl alesese cu grijă pe Sir Sebastian.Nu numai că Veronica îi citise cărţile,dar făcuse şi cercetări discrete privind stabilitatea lui financiară şi caracterul.Poate că părea frivolă în această discuţie cu Portia,însă era foarte serioasă.Acesta era bărbatul pe care şi-1 dorea.
Acesta era bărbatul pe care intenţiona să-1 aibă.Dacă totul mergea bine.
-Încă ceva.Portia scutură încăpăţânată din cap:
-Am fost de acord să vă fac cunoştinţă,dar refuz să îţi ofer ajutorul mai departe.
-O,dar o vei face.Veronica îi aruncă o privire hotărâtă.Vreau să-ţi dai cuvântul că nu-i vei spune lui Sebastian,sau oricui altcuiva,ce am discutat acum.Mai mult chiar,dacă eu şi Sebastian,mă rog...Portia ridică din sprâncene.
-Da?
-Dacă vom ajunge să încheiem vreun aranjament,aş prefera să rămână confidenţial.
-Secret,vrei să spui? Veronica ridică din umeri.
-Aşa pare înţelept.
-Vai,Veronica Smithson,de fapt îţi pasă de scandal!
-Aş fi egoistă dacă nu mi-ar păsa,spuse ea pe un ton plat.
-Nu m-am priceput niciodată să ţin un secret.-Atunci trebuie să lucrezi la partea asta,draga mea.
-În orice caz,pentru că prefer să nu afle nimeni de acest plan al tău,indiferent de rezultatul lui,îţi dau cuvântul meu.Portia se gândi puţin,apoi adăugă: Şi aşa cum ai spus şi tu,nu se ştie niciodată.Până la urmă,ar putea să nu iasă nimic din asta.
-Poţi să spui şi o rugăciune pentru asta,dacă te ajută să te liniştești.
Acum,Veronica o luă din nou de braţ pe Portia.Este timpul să-mi cunosc aventura.

CAPITOLUL 3

Şi apoi,la pagina imediat următoare,atunci când eraţi înconjurat de aborigeni...
Tânăra cu părul închis la culoare ridică o privire aproape pioasă spre Sebastian.

Cunoştea prea bine privirea asta.Vai,aveam inima în gât.Simţeam că sunt acolo, alături de dumneavoastră.
-Nu există compliment mai minunat pentru un scriitor,spuse Sebastian.Sunt încântat că v-a plăcut felul în care am relatat incidentul.
Sebastian o gratulă apoi cu cel mai minunat zâmbet marca Sir Sebastian Hadley-Attwater.Cel pe care îl exersase exact pentru momente ca acesta.Zâmbetul care le spunea tinerelor că,deşi le era recunoscător pentru admiraţie şi era flatat că-1 adorau,nu exista nici cea mai mică şansă să mai fie altceva între ei în afară de această plăcută conversaţie.Şi deşi această femeie era foarte frumoasă,era şi mult prea tânără.Iar femeile tinere erau la fel de periculoase ca orice creatură întâlnită în inima unei jungle care nu apare pe hartă.
-Dacă nu aş fi ştiut că aţi supravieţuit,m-aş fi temut pentru viaţa dumneavoastră.Dacă aţi fi murit...Scoase un oftat din adâncul sufletului.Ar fi fost îngrozitor.Pur şi simplu îngrozitor!
-Sunt de acord,răse el.Aş considera moartea mea cel puţin îngrozitoare.Sunt fericit că am putut să evit asta.
-Aşa cum suntem şi noi toţi,Sir Sebastian! îşi flutură genele.Eu,una,aş fi fost devastată!Era în acelaşi timp un avantaj şi un blestem faptul că femeile-în mod special cele tinere-care îi citiseră poveştile despre călătorii şi aventuri,îl socoteau un fel de personaj eroic.Şi adesea,eroul lor.Învăţase de-a lungul vremii cum să păşească pe linia subţire de demarcaţie între încurajare şi respingere; în fond,voia ca ele să continue să-i cumpere cărţile şi să parti-cipe la conferinţele sale.Însă nu voia să presupună că putea exista vreo legătură personală cu el,în altă parte decât în mintea lor.Altfel ar fi ajuns să aibă genul de probleme pe care până atunci reuşise să le evite.Desigur,femeile mai în vârstă,cu experienţă,erau o altă poveste.
-Sir Sebastian,se apropie un domn.Sebastian îi adresă tinerei un zâmbet care exprima îndeajuns de mult regret cât s-o facă să creadă că nu se simţea uşurat şi recunoscător pentru că îi fusese atrasă atenţia în altă parte.
-Da?
-Când călătoreşti în zonele cele mai îndepărtate ale Nilului-începu bărbatul-înţeleg că...Sebastian adoptă o atitudine care părea de atenţie totală,dar mintea sa rătăcea în altă parte.Era o întrebare la care răspunsese de nenumărate ori şi putea să răspundă şi în somn.
Unde naiba era Portia? Şi mai precis,unde era femeia care stătea lângă ea? Fusese fascinat de modul în care îi întâlnise privirea direct,cu îndrăzneală

chiar.Mai cunoscuse femei îndrăzneţe,dar nu se aştepta la atâta cutezanţă din partea unei prietene a Portiei.O femeie care purta o pălărie ca aceea pe care o avea pe cap prietena Portiei-înaltă,cu pene,împodobită cu flori,decorată cu funde şi fără îndoială la modă până la cele mai mici detalii-era o femeie foarte hotărâtă.Cu siguranţă astfel de femei erau adesea enervante,dar erau în acelaşi timp şi interesante şi mai puţin aplecate să-i aprecieze faima,în detrimentul persoanei sale.Aceasta părea să fie o doamnă pe care abia aştepta s-o cunoască.

-Trebuie să înţelegeţi că Nilul,ca şi zonele sale limitrofe,începu el,prezintă dificultăţi unice...Nu că nu ar fi fost fericit să-şi revadă verişoară,sau pe oricine din familie,la drept vorbind.Într-adevăr,trecuse prea mult timp.Numai din vina lui,aşa cum recunoştea singur şi aşa cum precizaseră şi fraţii lui,când luase cina cu ei,la club.Şi aşa cum remarcase şi mama lui atunci când o vizitase,la scurt timp după întoarcerea în Anglia şi în timpul fiecărei vizite obligatorii pe care o făcuse de-atunci.Şi sora lui mai mare îl certase personal atunci când o căutase,trimis de soţul ei pe care îl întâlnise întâmplător.Şi continuase să-1 certe şi în scris de fiecare dată când refuzase vreuna dintre invitaţiile la seratele organizate de ea.Chiar şi cele două surori mai mici,care îl priviseră mereu cu respect,îi adresaseră câteva cuvinte bine alese atunci când se întâlniseră din întâmplare.Londra era considerabil mai mică decât ar fi crezut cea mai mare parte a lumii.Avusese intenţia să ii caute pe fiecare în parte,ca şi pe Portia,dar nu reuşise încă.Se întorsese la Londra doar de vreo două luni,şi între scris,
conferinţe şi alte apariţii publice şi achiziţionarea unei case,avusese foarte puţin timp liber.

-Dar pentru că omul a locuit în acea zonă a lumii de sute de ani,nu este atât de dificil...Era o scuză lamentabilă,dar,îşi spunea în sinea sa,era mai bună decât nici o scuză şi era preferabilă decât să accepte ideea că îşi evita familia ori de câte ori putea.Adevărul era că,deşi toată lumea vedea în el un om de succes,familia sa nu reuşise niciodată să-1 vadă mai mult decât ştrengarul iresponsabil care fusese în tinereţe.Pentru publicul său,el era Sir Sebastian,aventurier,călător prin lume şi un bărbat extrem de împlinit.Pentru familie,era şi mereu fusese fiul care nu s-a ridicat niciodată la înălţimea aşteptărilor.

-Şi într-adevăr,continuă el,intrigile administraţiei şi birocraţia din acea regiune au tendinţa să...însă avea de gând să schimbe asta.Într-adevăr,era un altfel de om,se maturizase.La două zile după Crăciun,avea să aniverseze împlinirea vârstei de treizeci şi trei de ani,moment în care avea să intre în posesia

moştenirii lăsate de tatăl său.Dacă şi numai dacă fraţii săi mai mari aveau să-1 declare responsabil şi demn de această moştenire.Dar el nu-şi dorea moştenirea, ci mai degrabă acceptarea din partea familiei pe care o reprezenta aceasta.
Primul pas pentru a demonnstra o spoială de responsabilitate fusese cumpărarea unei case,o reşedinţă permanentă,respectabilă.De asemenea,se hotărâse să stea mai mult în Anglia şi să-şi scurteze călătoriile.
Adevărul era că obosise să se tot plimbe dintr-un loc în altul după un anotimp, maximum două.Obosise să-şi trimită cuferele de călătorie acasă.Era obosit de femeile care,trebuia să recunoască,erau foarte frumoase,dar care intrau şi plecau din viaţa lui şi se despărţeau de el la fel de uşor cum se despărţea şi el de ele.
Odinioară îşi vindecase natura fără astâmpăr cu călătorii şi aventuri şi femei,însă se întreba tot mai mult în ultimii ani dacă nu cumva neastâmpărul din sufletul său putea să fie vindecat doar de sentimentul de permanenţă,şi de familie şi de cămin.Poate că era timpul pentru un nou gen de aventură.
-Înţeleg,spuse cel din faţa sa,căzând pe gânduri.Asta explică într-adevăr...
-Sir Sebastian.Domnişoara Bramhall se năpusti asupra lui asemenea unui vapor în plin avânt pe mare,cu Sir Hugo pe urme.El tresări uşor,apoi afişă un zâmbet plăcut.
-Domnişoară Bramhall.Presupun că doriţi să continuăm discuţia de mai devreme.
-Într-adevăr! răspunse încruntându-se.
Sebastian se gândea că poate ar trebui să-i spună cineva zicala din vechime,cea care spune că poţi prinde mai multe muşte cu miere.
-Însă aş vrea să spun,înainte să continuaţi,că sunt de părere că aveţi un punct de vedere excelent!
-Da? întrebă ea suspicioasă.Sigur că am.Poate avea să fie mai simplu decât crezuse el:-într-adevăr,femeile realizează lucruri extraordinare.Ea încuviinţă dând din cap cu putere.
-Da,aşa facem!
-Chestiunea calităţii de membru este una care merită să fie discutată.
Bătrâna îl studie.
-Atunci pot să contez pe susţinerea dumneavoastră?
-Cu siguranţă nu! se auzi vocea lui Sir Hugo tunând în spatele ei.
Domnişoara Bramhall pufni frustrată şi se întoarse să-1 întâmpine pe director.
-Nu cred că această discuţie vă priveşte.
-Mă priveşte orice discuţie care are legătură cu bunul mers al acestei organizaţii.

Sebastian observă că mulţimea din jurul său se împrăştiase.Evident,nimeni nu voia să ia parte la această confruntare.Şi nici el.Se dădu un pas înapoi,cu inteligenţă.

-Sir Sebastian nu are nici o legătură cu această dezbatere,izbucni Sir Hugo.Nici măcar nu este membru al consiliului de conducere.

-Şi nici nu doreşte să fie,spuse Sebastian ca pentru sine.Domnişoara Bramhall îşi îndreptă spatele,ca un războinic care se pregăteşte de luptă.

-Este sau nu un membru de elită al acestei organizaţii?

-Ştiţi prea bine că este,pufni Sir Hugo.

-Şi nu este unul dintre cei mai respectaţi şi cei mai cunoscuţi membri ai organizaţiei?

-Avem alti membri cu mult mai realizaţi.

-E plăcut să auzi asta,murmură Sebastian şi mai făcu un pas discret în spate.Cu puţin noroc,ar fi putut să se retragă nebăgat de seamă,într-un minut.

-Indiferent de acest lucru,părerea sa,asemenea părerilor tuturor membrilor,ar trebui să fie luată în considerare.Domnişoara Bramhall îşi miji ochii, ameninţător.Nu credeţi?

-Noi punem preţ pe părerea fiecărui membru al organizaţiei,spuse Sir Hugo semeţ.Fiecare membru,indiferent de realizările sale,are un cuvânt de spus în guvernarea acestei organizaţii.Iar dacă ar fi să supun această chestiune la vot...

Privirea sa o găsi pe cea a domnişoarei Bramhall.Atunci aţi pierde!

-Aha! îndreptă ea un deget acuzator spre el.Pentru că este o organizaţie compusă în întregime din laşi! Bărbaţi cu mintea îngustă,egoişti plini de sine care se scaldă călduţ în mocirla şi siguranţa tradiţiilor de acum o jumătate de secol.

Sir Hugo oftă,apoi continuă:

-Nicidecum! Suntem extrem de progresişti! Ne sunt recunoscute opiniile progresiste în legătură cu nenumărate chestiuni!

-Ha! pufni ea.Dumneata,Hugo Tolliver,nu ai mai fost progresist din momentul în care te-ai ridicat să mergi în picioare!El rămase cu gura căscată.

-Mergi prea departe,Charlotte Bramhall! Dar mereu ai făcut asta!

-Iar dumneata nu ai mers niciodată destul de departe! îşi coborî tonul şi se aplecă mai aproape de Sir Hugo.Îl străfulgera cu privirea,iar vocea îi era prea şoptită pentru ca Sebastian să înţeleagă ce spune,spre uşurarea sa.Expresia lui Sir Hugo era însă mai mult decât suficientă ca să-şi dea seama că discuţia ajunsese mult mai departe de subiectul de la care pornise.Evident,era vorba mai mult despre duşmănia dintre domnişoara Bramhall şi Sir Hugo decât despre calitatea de

membru acordată femeilor.Se mai trezise şi în alte ocazii în situaţii dificile,dar acesta era cel mai bun prilej să scape.Sebastian mai făcu repede încă un pas înapoi,se întoarse cu spatele şi dădu nas în nas cu femeia cu pălăria.Sau mai degrabă,faţa lui nimeri în pălăria ei.Ea îi zâmbi.

-Vreţi să evadaţi,Sir Sebastian?

El o privi în ochii de un căprui profund,care licăreau amuzaţi,şi rânji.

-Mă tem că nu e o atitudine prea curajoasă din partea mea.De sub pălărie,buclele roşcate ca de mahon îi încadrau frumos faţa.Ea ridică o sprânceană.

-Dumneavoastră? Sir Sebastian Hadley-Attwater cel fără de teamă? Ce le vom spune admiratorilor dumneavoastră? El se uită repede dintr-o parte în cealaltă a sălii.

-Atunci,sper că putem păstra lucrul acesta între noi.Urăsc să spulber iluziile oamenilor!

-Ale mele sunt cu siguranţă spulberate,spuse ea,clătinând din cap cu tristeţe.Din cărţile dumneavoastră,înţelesesem că nimic nu vă poate speria.Cred că aţi fost odată încolţit de un tigru în jungla din India.

-Atunci nu a fost nici pe departe atât de terifiant,spuse,aruncând o privire spre domnişoara Bramhall şi Sir Hugo,care se mai certau încă,deşi se dăduseră la o parte din calea mulţimii,în efortul zadarnic de a fi discreţi.Se scutură ca de un fior: Şi era mult mai puţin periculos!Ea izbucni în râs,un râs fermecător, nestăpânit,care făcu penele de pe pălărie să se mişte încântător.O pălărie cam neruşinată,dar plină de farmec.

-Mă tem că sunt în inferioritate.

-O,aşa şi sper! zise ea cu o privire jucăuşă.

-Îmi cunoaşteţi numele,dar eu nu am nici cea mai vagă Idee cine sunteţi,spuse el clătinând din cap.Nu mi se pare deloc corect.

-Presupun că nici nu este.Privirea ei o întâlni pe a lui la fel de direct ca şi în sala de conferinţe.Dar acum el zărea şi ceva provocator în ochii ei căprui.Sau o invitaţie.Ea continuă: Nu prea ţin cont de ce este corect şi ce nu.El izbucni în râs:

-Dar cum am să vă strig dacă nu vă ştiu numele?

-Şi intenţionaţi să mă strigaţi? El se aplecă mai aproape şi şopti:

-Presupun că vreţi să vă strig.Ea îşi lăsă uşor capul într-o parte ca să îl poată privi în ochi,cu faţa la numai câţiva centimetri de a lui,cu gura la distanţă de doar un sărut de a lui.

-Şi dacă nu vreau? Privirea îi alunecă pe buzele ei,apoi din nou spre ochi:-Atunci voi fi devastat.Inima mea va fi tot una cu ţărâna pe care păşesc picioarele dumneavoastră.
-O,nu se poate aşa ceva! exclamă ea,cu ochii mari şi inocenţi,dar el n-o crezu nici o clipă.Detest ţărâna!
-Numele ei este Lady Veronica Smithson,se auzi o voce indignată lângă ei.Iar eu sunt Lady Redwell.Portia? Verişoară ta? Deşi se pare că ai uitat.El se îndreptă de spate,se îndepărtă un pas de Lady Smithson şi se întoarse spre verişoară sa:
-Portia! îi luă mâinile şi o sărută pe obraji.Tocmai veneam să te caut.
-Ha! izbucni Portia.Mă îndoiesc.
-Haide,Portia,nu trebuie să te îndoieşti şi ştii asta! M-am bucurat foarte tare să te văd în public în seara asta.Îi aruncă un zâmbet afectuos.Ce mai faci,micuţă verişoară? Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna!
-Nu încerca asta cu mine,Sebastian! se indignă Portia,însă o roşeaţă fermecătoare îi coloră obrajii.Mereu se pricepuse s-o facă să se îmbujoreze.Sunt foarte supărată pe tine!El o ignoră.
-Nu,m-am înşelat,cred că eşti mai frumoasă ca niciodată!
-N-o să-ţi meargă! îl avertiză Portia.
-Să îndrăznesc să sper că roşeaţa din obrajii tăi şi licărul din ochi se datorează unui nou gentleman în viaţa ta? întrebă el privind-o cu mare atenţie.
-Sebastian!Lady Smithson îşi înăbuşi un hohot de râs.El înclină capul spre ea şi îşi coborî vocea,spunându-i pe un ton confidenţial:
-Mama spune că toată familia e de părere că ar fi timpul.Vocea lui Lady Smithson se auzi la fel de confidenţial:-înţeleg că fac tot ce pot ca s-o încurajeze în această direcţie.
-Sunt încă aici,să ştiţi! se supără Portia şi se îndreptă de spate.Da,Sebastian,se prea poate să fiu mai frumoasă ca niciodată,dacă vrei tu.Însă toate complimentele din lume nu compensează faptul că eşti în Londra de ceva vreme şi nu m-ai căutat.
-Iartă-mă,Portia.Am avut de gând.Ba încă am de gând.Dar m-am luat cu una şi alta...Ştii tu.Se încruntă.Dar de ce nu m-ai căutat tu?
-Eu? făcu Portia ochii mari.Vai,dar n-aş fi putut,eu...
-Nu-mi spune că nu se cuvenea.Apoi,aruncându-i lui Lady Smithson o privire de cunoscător,adăugă: Portia a fost mereu foarte preocupată să facă numai ceea ce se cuvine,ştiţi.

-Chiar aşa? Nici nu mi-am dat seama! replică Lady Smithson,dar zâmbetul viclean îi trăda vorbele.
-Eşti verişoară mea şi la fel de apropiată ca şi surorile mele.Îi aruncă o privire dojenitoare Portiei.Sigur ai ştiut că m-am întors la Londra,nu? N-am făcut nici un secret din prezenţa mea aici.
-Da,ştiam...
-Ştii că ori de câte ori sunt în oraş locuiesc la domnul Sinclair.
-Nici el nu-i mai breaz ca tine! zise Portia.Presupun că nici el nu şi-a căutat rudele.
-Deoarece mare parte dintre ele sunt în America,îndrăznesc să spun că ai dreptate.Recunosc că am fost neglijent că nu le-am căutat,dar aşa ceva era de aşteptat din partea mea.Îi aruncă o privire lui Lady Smithson.Sunt bine cunoscut pentru faptul că mă eschivez de la îndatoririle familiale în favoarea distracţiei şi a sindrofiilor.Portia poate confirma asta.Portia se încruntă.
Lady Smithson părea că abia se mai poate abţine să nu izbucnească în râs.
-Dar ne aşteptam la mai mult din partea Portiei,oftă el,dramatic.Nu mi-am imaginat niciodată un astfel de tratament din partea ei.Şi doar sunt vărul ei preferat.
-Cu siguranţă nu eşti...dădu Portia ochii peste cap şi oftă resemnată.Mereu ai fost vărul meu preferat,cu toate că,sinceră să fiu,nu ştiu de ce.
-Ne completăm foarte bine unul pe celălalt,explică el.Întor-cându-se apoi spre Lady Smithson adăugă:Portia are mereu în minte ceea ce se cuvine,iar eu-niciodată.
-Voi doi aveţi multe în comun,spuse Portia ca pentru sine.
-Chiar aşa,Lady Smithson? se miră el.Apoi îi întâlni privirea şi rânji malefic.Cât de fermecător!
-Rămâne de văzut cât de fermecător este Sir Sebastian,replică Lady Smithson, tăios,dar cu un licăr în privire.
-Mă gândesc că am putea să aprofundăm discuţia despre lipsa noastră comună de preocupare privind lucrurile cuviincioase.Aruncă o privire spre domnişoara Bramhall şi Sir Hugo,care nu dădeau semne să ajungă la o înţelegere.Ba mai mult,discuţia lor părea mai aprinsă decât mai devreme.Acum,că am reuşit să evadez.Lady Smithson se uită şi ea spre cei doi,apoi îl studie pe Sebastian,căzând pe gânduri.
-Spuneţi-mi,Sir Sebastian,credeţi cu-adevărat că punctul de vedere al doamnei este excelent?

-Da,răspunse el ferm.Valoarea oricărei organizaţii care se mândreşte că se află în fruntea progresului constă în a fi capabilă să dezbată şi să discute idei noi, indiferent cât de exagerate ar putea părea acestea.
-Şi dumneavoastră credeţi că a fi membru cu drepturi depline,ca femeie, reprezintă o idee exagerată? Portia gemu încet.
-Trebuie luate în considerare toate aspectele acestei propuneri,îşi alese cuvintele cu grijă.Clubul Exploratorilor se află într-un conflict etern cu Societatea Geografică Regală în ceea ce priveşte recunoaşterea şi prestigiul.Lăsând la o parte motivele conflictului,până când Societatea Regală nu acceptă membri femei,noi am fi în inferioritate dacă am deschide acest subiect.
-Deci până când nu sare o maimuţă de pe stâncă,nici o altă maimuţă nu poate face asta? El se încruntă.
-Este o stâncă foarte abruptă şi cale lungă până jos.Nimănui nu-i place să sară de unul singur.Privirea Portiei se plimba de la Sebastian la Lady Smithson.
-Poate că nu este ceva...
-Atunci toată peroraţia legată de progres-şi Lady Smithson făcu un gest larg cu mâna-nu e nimic altceva decât o afirmaţie inutilă? Pur şi simplu un slogan care arată bine în antetul de la hârtiile pentru scrisori ale clubului?
-Nicidecum,se răţoi el.Mereu am adoptat o poziţie de conducere.
-Dar aţi prefera să fiţi maimuţa care vine din urmă mai degrabă decât maimuţa care conduce?
-Cel puţin,acea maimuţă are ceva pe care să cadă şi care să-i amortizeze căzătura,spuse el tăios.Dumnezeule,se gândise el bine! Chiar era enervantă,îşi spuse în sinea sa.Inspiră profund,apoi adăugă: Am făcut progrese importante în numeroase domenii.
-Dar nu şi în acest domeniu special.
-Vremea este excepţional de rece pentru această perioadă a anului,nu sunteţi de acord? interveni Portia,panicată,dar ei o Ignorară.
-Acest domeniu special,spuse el cu fermitate,este destul de litigios.
Lady Smithson ridică din umeri.
-Fără îndoială,pentru că majoritatea celor care sunt membri în Clubul Exploratorilor fac parte şi din Societatea Geografică.Aşadar,nu este nici o surpriză că ambele organizaţii văd această chestiune exact în acelaşi mod.
-Atunci,suntem de acord în legătură cu asta?
-Sigur,încuviinţă ea.Însă nu mi-aţi răspuns la întrebare.Portia pufni.
-Prostii! Sigur că el...

-Şi ce întrebare era,Lady Smithson?
-V-am întrebat dacă sunteţi de părere că apartenenţa femeilor la club este o idee exagerată.Ei bine? Vocea ei era tăioasă.Ce credeţi?
-Lady Smithson,începu el,dar se opri.Oricât de mult îşi dorea să o cunoască pe această femeie,nu avea de gând s-o mintă.Totuşi,nu era nevoie să fie complet sincer.Aşadar,continuă: Păşesc pe o potecă îngustă între aceste două organizaţii. Amândouă au sponsorizat şi au susţinut expediţiile şi călătoriile mele,precum şi alte eforturi.
-Şi nu vreţi să v-o înstrăinaţi pe nici una dintre ele.El oftă uşurat.
-Sigur că nu!
-Dacă vă lansaţi în discuţii publice în favoarea calităţii de membru pentru femei nu aţi deveni prea îndrăgit în nici unul din grupuri.
-Aşadar,înţelegeţi.
-Perfect,zâmbi ea uşor.Dar cum eu nu fac parte,evident,din nici una din aceste organizaţii,răspunsul dumneavoastră-secretul dumneavoastră-va fi în siguranţă.Se apropie de el şi îl privi în ochi: Spuneţi-mi,Sir Sebastian,credeţi că femeile ar trebui să facă parte din acest club sau,că tot veni vorba,din Societatea Geografică? El se uită la ea,pierzându-se într-o privire profundă şi parcă fără sfârşit,şi cu totul fermecătoare.La naiba! Inspiră adânc.
-Nu.Nu cred.Ea îşi îndreptă spatele.
-Înţeleg.
-Serios? zise el.
-O vreme cu totul neobişnuită,spuse Portia repede.Este surprinzător de rece şi mai degrabă...
-Nu mă mir㠎Părerea dumneavoastră este aceeaşi cu a majorităţii bărbaţilor şi,aş crede eu,cu a majorităţii membrilor Clubului Exploratorilor.Consideraţi că femeile au locul lor.Eu consider că femeile trebuie să facă orice doresc,dacă pot,spuse Lady Smithson cu o voce mieroasă.Indiferent dacă asta înseamnă să facă parte dintr-o organizaţie sau să exploreze tărâmuri necunoscute,sau să-şi administreze propriile finanţe.El se încruntă.
-Atunci mă tem că va trebui să cădem de acord că nu suntem de acord.
Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor:
-Nu găsesc că asta ar fi o problemă deosebită.El o privi pentru o clipă.
-Sunteţi genul de femeie care savurează o discuţie în contradictoriu,nu-i aşa?
-Dumnezeule! bombăni Portia.Lady Smithson izbucni în râs.

-A fost foarte distractiv,nu-i aşa? Nimic nu pune mai bine sângele în mişcare decât o bună discuţie în contradictoriu!
-Atunci nu consideraţi că femeile ar trebui să fie membri? spuse el încet.
-Prostii! Sigur că aşa consider.Ridică din umeri.Doar că acest subiect nu este una dintre pasiunile mele.
-Care sunt pasiunile dumneavoastră,Lady Smithson?
-Pălăriile,interveni Portia,un pic mai vehement decât era necesar.Îi plac foarte mult pălăriile.Pălăriile sunt pasiunea ei.O mare pasiune.
-Într-adevăr.Pălăriile sunt cu siguranţă una dintre multele mele...Îi întâlni privirea,iar el simţi că i se opreşte respiraţia...pasiuni.Ca şi discuţiile în contradictoriu.
-Atunci veţi încerca să mă faceţi să-mi schimb părerea asupra acestui subiect? El zâmbi.Să mă convingeţi să gândesc la fel ca dumneavoastră?
-Cu siguranţă,pentru că eu am dreptate,iar dumneavoastră nu.În orice caz,zâmbi ea plăcut.Nu mă aştept să vă schimbaţi părerea pur şi simplu,pentru că aşa doresc eu.Sunteţi cine sunteţi şi trebuie să fiţi acceptat aşa cum sunteţi.La fel ca şi mine.
-Poate dacă aţi fi condus dumneavoastră această discuţie,şi nu o scorpie ca domnişoara Bramhall,atunci această cauză ar fi avut o mică şansă de câştig,zise el,râzând.Portia tresări.Lady Smithson ridică o sprânceană.
-Credeţi?
-Da.
-De ce?
-Pentru că nu-mi pot imagina că poate să vă reziste vreun bărbat,sau mai degrabă,să reziste argumentelor dumneavoastră,prea mult timp.Din nou,privirea lui o întâlni pe a ei.
-Chiar şi dumneavoastră?
-Mai ales eu.
-Pentru că argumentele mele sunt foarte bune?
-Pentru că le susţineţi atât de frumos!
-S-avem iertare! se indignă Portia.Sunt încă aici,să ştiţi.
Nu că ar fi observat vreunul din voi.
-Iartă-mă,dragă.Suntem foarte conştienţi de prezenţa ea.Lady Smithson o privi cu afecţiune: Nimeni n-ar putea să te uite vreodată.
-Şi pe mine să mă ierţi,Portia,zâmbi Sebastian spre verişoară sa.Am fost luaţi de valul acestei-îşi drese glasul-pasiuni a convingerilor noastre.

-Şi e de mult timpul să-1 salvez pe Sir Hugo de convingerile pasionate ale scorpiei.Lady Smithson aruncă o privire spre cei doi,care se certau încă,şi chicoti.Faţa lui Sir Hugo arată destul de roşie,dar ea pare că se distrează pe cinste.Cum era de aşteptat,presupun.Apoi,uitându-se la Sebastian,continuă: Este mătuşa mea,de fapt.
-Sigur că este,spuse el cu voce pierdută.
-Totul este cât se poate de clar acum,nu-i aşa? spuse Portia în şoaptă.
-Trebuie să spun că mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc,Sir Sebastian.Iar prelegerea dumneavoastră a fost fascinantă.Dădu din cap.Portia,o seară bună! Şi o porni spre mătuşa ei.
-Lady Smithson,făcu el un pas spre ea.Ea se opri şi se uită în spate.
-Da?
-Dacă doriţi vreodată să aveţi o discuţie în contradictoriu,doar pentru simpla plăcere a discuţiei...zâmbi el.Presupun că există numeroase subiecte asupra cărora am putea să nu cădem de acord.
-Într-adevăr,lista ar putea fi nesfârşită.Se uită la el o clipă.Intenţionez să fac o plimbare cu trăsura în parc,poimâine după-amiază.El păru surprins:
-Şi eu intenţionez să fac o plimbare cu trăsura,în parc,poimâine după-amiază.
-Ce coincidenţă,bombăni Portia.
-Atunci poate că drumurile ni se vor intersecta?
-Aş fi devastat dacă nu s-ar întâmpla asta,râse el.Şi de-a dreptul uimit.
-Şi eu la fel,încuviinţă ea,apoi se întoarse şi se duse să-1 salveze pe Sir Hugo.
El continuă să o privească în timp ce Veronica ajunse la cuplul ce se duela verbal.Şoldurile i se unduiau seducător,subliniate de agitaţia ei.Mult deasupra capului ei,pana de la pălărie continua să tremure,în acord cu un sentiment palpitant din adâncurile lui.Ciudat şi extrem de familiar.Nu era diferit de sentimentul pe care îl avea ori de câte ori pornea într-o nouă aventură.
-Ei bine,începu Portia.Asta a fost cu siguranţă...
-Povesteşte-mi despre ea,spuse el fără nici o introducere.Vreau să ştiu totul despre ea.
-Aceasta pare să fie menirea mea în seara asta,pufni Portia.Tu întrebi de ea, Veronica întreabă...
-Hm? îşi mută el privirea spre verişoară sa.A întrebat de mine?
-Eşti o persoană publică,Sebastian.Toată lumea ştie totul despre tine.
-Nu chiar totul.Nu putu să-şi ascundă un zâmbet arogant.Aşadar,a fost curioasă?

-Dacă-ţi spun,o să ţi se urce la cap.Scoase apoi un oftat ca şi rum s-ar fi aflat într-o mare suferinţă.Ce vrei să ştii despre ea?
-Este căsătorită?
-Soţul ei a murit în urmă cu aproximativ trei ani,cam în acelaşi timp când şi eu l-am pierdut pe David.Ne-am cunoscut anul trecut.
-înţeleg.Privirea i se întoarse din nou la Lady Smithson,care încerca acum să-i despartă pe combatanţi.Este încă în doliu după el?
-Nu încetezi niciodată să fii în doliu,într-o oarecare măsură,apuse Portia cu asprime.Însă...oftă ea.Dacă te interesează dacă a lăsat trecutul în urmă,cred că da,în multe privinţe.
-În multe privinţe?
-Veronica are propriul ei mod de a privi lumea.Mi-a devenit prietenă foarte apropiată,însă în acele privinţe n-am putea să fim mai diferite!
El îşi îndreptă din nou întreaga atenţie spre Portia şi se tncruntă.
-N-am nici cea mai vagă idee despre ce încerci să-mi spui.Portia cugetă o clipă.
-Veronica nu ezită nici o clipă să spună sau să facă exact ceea ce doreşte.
Bănuiesc că asta i-a fost mereu firea,chiar şi înainte de a se căsători,şi cu siguranţă nu s-a schimbat.Făcu o pauză,apoi adăugă: Soţul ei era considerabil mai în vârstă decât ea şi nu a mai fost căsătorit niciodată.M-am întrebat mereu dacă nu cumva spiritul ei unic-nu găsesc alt cuvânt mai potrivit-a fost ceea ce 1-a atras la ea de la bun început.Are o voinţă foarte puternică,şi nici un pic de respect pentru tradiţie.El dădu din cap.
-Vrei să spui,pentru locul femeii.
-Pentru orice.Este foarte enervant şi în numeroase ocazii îmi vine s-o pocnesc.
Însă,dădu ea din umeri,este una dintre cele mai dragi prietene ale mele.
-Vai,Portia,o privi el cu mirare.Nu mi-aş fi imaginat vreodată că ai putea să ai o prietenă care să fie chiar şi puţin neconventională.
-Nu este puţin neconvenţională,scutură Portia din cap.Este extrem de neconvenţională şi cu mult mai progresistă în gândire decât ar trebui să fie orice femeie decentă.Se apropie de el şi-i şopti confidenţial:Vai,ea consideră că femeile ar trebui să voteze.El făcu o faţă îngrozită.
-Asta nu!Portia ignoră sarcasmul din vocea lui.
-Găsesc unele dintre ideile ei foarte şocante,iar altele de-a dreptul scandaloase.
Şi totuşi,n-aş schimba-o pentru nimic în lume.Îl fixă cu privirea.
Şi nici nu aş permite altcuiva să o schimbe.Sebastian ridică o sprânceană.
-Se pare că te-ai schimbat,micuţă verişoară.

-Nicidecum,eu-adăugă ea cu fermitate-nu mă schimb niciodată.Şi nici nu intenţionez să fac asta.Acum,în legătură cu Veronica,trebuie să ştii că este foarte deşteaptă.Cred că e cea mai inteligentă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.
-Bine,rânji el.Îmi plac femeile inteligente.
-Probabil e chiar mai inteligentă decât tine.
-N-aş prea crede,pufni el.Altceva?
-Mereu are dreptate şi foarte rar recunoaşte atunci când greşeşte.
-Interesant,pentru că şi eu am mereu dreptate,liste cu totul şi cu totul independentă.El încuviinţă din cap.
-La fel ca mine.
-Da,dar ea este femeie.Este indecent!
-Continuă,o îndemnă el,ascunzându-şi un zâmbet.
-Chiar dacă este cea mai puternică femeie pe care o cunosc,cred că este mult mai vulnerabilă decât pare,spuse ea după un moment de ezitare.
-Afişează o mască curajoasă,atunci?
-Nu interpreta greşit ceea ce-ţi spun.Pur şi simplu cred că sunt multe lucruri pe care nu le scoate la iveală.Îşi miji ochii.N-aş suporta să văd că cineva se joacă cu sentimentele ei.
-Nu am nici cea mai mică intenţie să mă joc cu sentimentele ei.
-Înseamnă că şi tu te-ai schimbat,Sebastian Hadley-Attwater.Apoi îl avertiză: Veronica nu este genul de femeie cu care te poţi juca,pufni ea.
-Cred că ai foarte mare dreptate! Privirea i se întoarse spre Lady Smithson.Nu este genul cu care te poţi juca.Lady Smithson o luase pe mătuşa sa de braţ şi o conducea ferm spre uşă.El zâmbi uşor.Este genul de femeie cu care te însori!

CAPITOLUL 4

Dumnezeule,fusese o proastă!
Veronica se aşează mai bine pe pernele moi de pe bancheta din «pate a landoului său şi-şi strânse mai bine pelerina în jurul ei.Ce-i venise să-i spună lui Sir Sebastian că va veni cu trăsura în parc,astăzi? Cu siguranţă fusese distrasă de nevoia de a-i despărţi pe mătuşa sa şi pe Sir Hugo înainte ca vreunul din ei să-1 rănească fizic pe celălalt.Îşi dăduse seama că,dat fiind momentul din an,avea să fie foarte puţină lume în parc,ceea ce îi convenea de minune.Oricât de mult îi plăcea Veronicăi să nu ia în seamă convenţiile,ar fi preferat să nu fi fost atât de proastă.Oricine venea în parc era în public şi n-ar fi putut fi acuzat de vreo necuviinţă,şi totuşi,fără oameni prin preajmă,aveai un oarecare sentiment de

intimitate.Dacă veneai aici în timpul sezonului de plimbări,abia puteai înainta cu viteza melcului,dar,pe de altă parte,în timpul sezonului de plimbări,să vii cu trăsura în parc era doar un pretext să vezi şi să fii văzut.Şi deşi îi plăcea să meargă cu trăsura pe vreme răcoroasă,anul acesta răcoarea se transformase rapid în frig.Deja ninsese în octombrie şi apoi,din nou,în noiembrie.Cine ştie ce avea să aducă decembrie?

Servitorii ei o crezuseră fără îndoială nebună când insistase să dea capota la o parte.Vizitiul încercase s-o facă să se răzgândească,la fel şi majordomul şi camerista,cu toate că ar fi trebuit să o cunoască mai bine.Veronica se răzgândea foarte rar.De ce nu i-au spus pur şi simplu: „*Dar,milady,este frig ca dracu' afară*”? Nu luă în seamă gândul că poate,în felul lor,exact asta îi spuseseră.Şi totuşi,nu era chiar aşa de rău.Avea o pătură pe genunchi şi o cărămidă caldă la picioare.Era chiar revigorant,dacă te opreai din tremurat.

Cu siguranţă,un lucru atât de neînsemnat ca vremea de-afară nu avea să ţină un aventurier ca Sir Sebastian la distanţă.Dar nu puteai să nu te întrebi unde este.Veronica se ridică şi scrută cu privirea parcul,apoi se aşeză din nou oftând.

Poate că fusese prea subtilă.Sau prea directă.Poate că-l speriase cu înclinaţia ei pentru discuţii aprinse şi cu gândirea ei progresistă.Şi totuşi,ai fi zis că ar fi fost nevoie de mai mult decât o purtare lipsită de rezerve ca să sperii un bărbat plin de curaj şi îndrăzneală,aşa cum dovedise Sir Sebastian că era,prin faptele sale eroice,doar dacă nu cumva şi asta era de fapt o iluzie.Era posibil ca şi el să se teamă de această întâlnire la fel ca şi ea.

Veronica nu era deloc obişnuită să fie nesigură sau să şovăie.Dar nici nu-şi pusese în gând până atunci să cucerească un bărbat.Adevărul era că nu era prea sigură ce face sau cum să ducă la îndeplinire planul propus.Făcu o grimasă.O tachinase pe Portia atunci când afirmase că nu era ca şi cum Sebastian ar fi dat un anunţ că îşi caută amantă.Dar era păcat,serios.Ar fi fost mult mai uşor şi complet sincer să poată să-şi depună candidatura pentru acest post,fără să trebuiască să-şi justifice faptele.

Cât de minunat ar fi să poată să-i spună pur şi simplu că s-a hotărât să acţioneze în acest fel din numeroase motive,dintre care nici unul nu îl privea.Şi să mai spună că 1-a ales din motive care din nou nu aveau importanţă pentru el,cu toate că pe atunci ar fi fost dispusă să le împărtăşească.

Îşi îndreptă din nou umerii şi observă o siluetă mergând pe jos şi îndreptându-se spre ea,traversând peluza acoperită cu zăpadă.Fu străbătută de un val de uşurare.

Mergea cu paşi mari,plin de hotărâre,ca şi cum ar fi avut un scop mult mai

presant decât o simplă plimbare cu trăsura prin parc.Ea îşi ascunse un zâmbet de satisfacţie.Şi,într-adevăr,asta nu mai era o simplă plimbare.
Chiar dacă nu o interesaseră foarte tare,aflase de cărţile şi de aventurile lui cu mult timp înainte de a o cunoaşte pe verişoara sa.În fond,el era o persoană extrem de cunoscută.Fostul ei soţ îl admira şi avea cărţile lui Sir Sebastian în bibliotecă.Dar Veronica nu le citise până de curând,în urmă cu câteva luni.Nu era deloc sigură că hotărârea ei de a deveni amanta lui Sir Sebastian era rezultatul faptului că îi citise gândurile tipărite,sau dacă era doar o coincidenţă fericită că fusese fascinată de omul din spatele cărţilor în acelaşi timp în care se hotărâse c ă preferă să fie mai degrabă amantă decât soţie.Nu că i-ar fi modificat în vreun fel strategia.Şi ce convenabil era că el se înrudea cu una dintre cele mai dragi prietene ale ei!
El se apropie,iar Veronicăi îi sări inima din piept.Emoţii,desigur,şi nelinişte.
Cum era şi de aşteptat,de fapt.Veronica putea discuta aproape orice subiect şi avea un set particular de principii morale şi reguli de comportament,care puteau foarte uşor să-i ofenseze pe cei foarte decenţi;cu toate acestea,nu fusese niciodată cu alt bărbat în afară de soţul ei.Nu fusese niciodată sedusă de altcineva în afară de Charles,atracţie căreia nu i se opusese.Uneori se mai întreba dacă vreo femeie a fost sau ar putea fi sedusă vreodată şi de altcineva decât de propriul soţ.Charles era un afurisit cu reputaţie foarte proastă atunci când îl cunoscuse ea,cel puţin în privinţa femeilor.Nu că ea i-ar fi căzut în pat fără să se gândească bine la asta înainte.Era mult prea mândră ca să se vândă aşa ieftin.Îl dorise şi ea,trebuia să recunoască,cu un fel de tânjire pe care nu o mai simţise până atunci.Era la fel de multă dorinţă,ca şi dragoste.Şi nu fusese dezamăgită.
Veronicăi i se părea extraordinar de ciudat că atât de multe soţii considerau relaţiile intime mai degrabă o datorie decât o plăcere.Dar Charles fusese unic.Şi la fel şi ea.
-Henry,îl strigă ea pe vizitiu.Opreşte,te rog!
-Dar,Lady Smithson,începu Henry,dar apoi îl zări pe Sir Sebastian.Expresia de pe chipul său demonstră faptul că înţelesese şi o fixă cu privirea.Vreţi să mergeţi pe jos,milady?
-Nu în pantofii ăştia.Privirea i se opri apoi asupra lui Sebastian.Un zâmbet larg i se aşternuse pe faţă când făcu semn cu mâna şi grăbi pasul.Presupun că Sir Sebastian mi se va alătura,adăugă Veronica.
-Cum doriţi,milady,spuse Henry pe un ton obişnuit,în care se citea însă aprobarea.Rudele Portiei nu erau singurele care erau de părere că trei ani era o

perioadă suficient de lungă de doliu pentru o femeie de vârsta ei.Şi totuşi,dacă Henry ar fi ştiut exact ce avea ea de gând,dezaprobarea s-ar fi citit clar pe chipul lui.Avantajul de a avea servitori care sunt în serviciul tău de ani întregi este fără îndoială loialitatea.Aceştia aproape că ajung să facă parte din familie,la fel ca rudele de sânge.Pe de altă parte,cu toate că Henry şi ceilalţi erau prea bine educaţi ca să spună ceva cu voce tare,totuşi nu se dădeau în lături să ofere indicii cu privire la părerea lor faţă de comportamentul stăpânei lor.Ea se întreba adesea cât de dificil era să fii un servitor bine instruit,cu o stăpână care prefera propriile reguli în locul acelora ale societăţii.

-Bună ziua,Lady Smithson! Vocea lui Sir Sebastian era plină de entuziasm.Ea spera că entuziasmul se datora prezenţei sale.

-Bună ziua,Sir Sebastian,încuviinţă ea.Sunt surprinsă să vă găsesc mergând pe jos.Credeam că vreţi să mergeţi cu trăsura.

-Într-o zi ca asta? Niciodată.Inspiră adânc şi se uită în jur.După câte se părea, entuziasmul lui se datora vremii.Ce zi frumoasă!

-Chiar aşa? ridică ea o sprânceană.Ai spune că este mai degrabă frig.

-Eu găsesc această vreme înviorătoare.Inspiră adânc din nou.Şi foarte reconfortantă.Îţi face sângele să alerge prin vene.

Într-un efort zadarnic de a menţine căldura,fără îndoială,spuese ea ca pentru sine.

-Veniţi,Lady Smithson.Indiscutabil,este un pic mai frig decât de obicei în această perioadă a anului,dar aerul rece te face să te simţi viu,zis el,râzând.

-Aş fi crezut că cineva care a frecventat regiunile tropicale,aşa ca dumneavoastră,este mai ostil frigului.

-Dimpotrivă! scutură el din cap.Atunci când simţi soarele atât de intens încât îţi arde pielea,ajungi să apreciezi clima mai variată în care ai trăit cea mai mare parte din viaţă.Cel puţin,aşa mi se întâmplă mie.

-Atunci poate că următoarea dumneavoastră aventură ar trebui să fie ca membru al unei expediţii la pol.

-Îndrăznesc să spun că acolo e prea frig chiar şi pentru mine.Dar astăzi este o zi perfectă pentru plimbare.Mă însoţiţi? întrebă el,râzând.Ea zâmbi.

-Mi-ar face mare plăcere.Henry,îşi strigă ea vizitiul.Cred că voi merge la plimbare,până la urmă.Henry se înecă,apoi tuşi:

-Cum doriţi,milady.

-Te rog,fii bun şi vino în urma noastră.Sir Sebastian deschise uşa cupeului şi o ajută să coboare.Mâna lui pe braţul ei era caldă şi fermă.Încă o dată,o senzaţie

minunată de anticipare o străbătu prin tot corpul.El îi oferi braţul şi porniră uşor înainte.
El era cu o jumătate de cap mai înalt decât ea,dar îşi potrivi paşii mari după mersul ei.
-Spuneţi-mi,Sir Sebastian,intenţionaţi să staţi mai mult în Anglia,sau deja vă planificaţi următoarea expediţie?
-Planurile mele nu sunt niciodată sigure,râse el.Dar pentru moment pot spune că voi sta în Anglia în viitorul previzibil.Aş prefera să mă concentrez asupra scrisului pentru o vreme.Mulţi oameni nu vor vedea niciodată locurile pe unde am fost eu,şi trebuie să spun că găsesc o foarte mare satisfacţie în a-mi împărtăşi aventurile cu ei.Cochetez chiar cu ideea de a-mi folosi propria experienţă ca bază pentru scrieri de ficţiune.
-La fel ca domnul Haggard cu Allan Quatermain al lui?
-Ceva de genul acesta.
-Minele regelui Solomon a avut mare succes,să ştiţi.A fost promovată drept cea mai uimitoare carte scrisă vreodată.-Aţi citit-o? o întrebă el,privind-o.
-Nu încă.Trebuie să mărturisesc că cele mai recente lecturi ale mele s-au limitat la aventurile reale ale lui Sir Sebastian Hadley-Attwater.
-Şi? Ea ridică o sprânceană:
-Speraţi la un compliment?
-Absolut! zâmbi el larg.
-Foarte bine.Se gândi o clipă şi apoi continuă.Găsesc cărţile dumneavoastră foarte fascinante.Îmi place,desigur,felul în care aşezaţi cuvintele pe hârtie,stilul scriiturii dumneavoastră.Totuşi,nu-mi pot imagina că aventurile unui erou de ficţiune ar fi mai convingătoare decât ceea ce aţi trăit în realitate.Este un compliment destul de bun?
-E în regulă,încuviinţă el.Pe lângă faptul că vreau să mă ocup de scris,aici este căminul meu şi trebuie să recunosc că mi-a fost dor de casă.
-Chiar aşa? întrebă ea,făcând ochii mari.
-Şocant,nu-i aşa? râse el.Nu ai crede despre bărbaţi ca mine că sunt prea sentimentali atunci când vine vorba de casă şi familie.Se uită spre ea.Am o familie destul de mare,după cum probabil ştiţi.
-Portia mi-a pomenit de acest lucru,încuviinţă ea.Trei surori,cred,pe lângă verişoară dumneavoastră,şi doi fraţi mai mari.
-De fapt,sunt cel mai mic din patru fraţi,dar cel mai mare frate,Richard,a murit acum câţiva ani.

-Condoleanţele mele,Sir Sebastian,spuse Veronica,plină de compasiune.
El ridică din umeri de parcă ar fi fost un lucru firesc,însă tristeţea care-i umbri o clipă privirea îi spuse Veronicăi altceva.
-N-a fost niciodată la fel de robust ca noi,ceilalţi.Apoi buna dispoziţie îi reveni şi rânji.Suntem destul de voinici.Chiar şi Portia,deşi îndrăznesc să spun că ea nu ar prefera să fie numită astfel.
-Nu,voinicia nu este o calitate care să o încânte pe Portia,râse Veronica.Însă mi-a pomenit ceva despre nevoia de intimitate,atunci când eşti crescut alături de alţi şapte copii.
-Nu înţelegeţi greşit,firea încăpăţânată a fraţilor şi surorilor mele nu anulează în nici un fel natura plicticoasă a familiei mele,ca întreg.Dădu din cap trist.Portia nu este singură în admiraţia sa vădită faţă de tot ce este cuviincios.Suntem o familie remarcabil de cuviincioasă,eminamente respectabilă şi deloc doritoare de scandal.
-Cu excepţia dumneavoastră?
-Eu am apreciat întotdeauna un scandal bun,spre groaza familiei mele,desigur.Se aplecă spre ea,cu un aer confidenţial.Vedeţi dumneavoastră,eu sunt oaia neagră a familiei.
-Aveţi o anume reputaţie.
-Vă asigur,chiar dacă nu este pe deplin nemeritată,este totuşi destul de exagerată această reputaţie a mea,râse el.
-Şi aşa trebuie să fie,nu-i aşa? îi aruncă ea un zâmbet plăcut.
-Una dintre consecinţele foarte enervante ale notorietăţii.
-Enervante? Găsesc greu de crezut acest lucru.
-Prefer să mi se pună în cârcă acele lucruri pe care le fac într-adevăr,fie ele bune sau rele,decât acelea despre care doar se presupune că le-aş putea face,spuse el clătinând din cap.
-Atunci înseamnă că nu aţi fost cu o mulţime de femei? El se înecă.
-Dumnezeule,Lady Smithson! Scutură din cap amuzat.Dar ştiu că sunteţi directă!
-Nu v-a avertizat Portia? spuse ea,ridicând dintr-un umăr într-un fel foarte natural.
-Mi-a spus că sunteţi foarte sinceră şi tranşantă.Ei i se pare şocant acest lucru.
-Aş putea să vă împărtăşesc un secret,Sir Sebastian?
-Sigur,vă rog,o îndemnă el,puţin surprins.

-Din clipa în care am cunoscut-o pe Portia,nu mi se mai pare nimic mai plăcut decât să o şochez!
-E amuzant,nu-i aşa? admisie el,rânjind cu răutate.
-Şi irezistibil,râse şi ea.Spuneţi-mi,dumneavoastră vă place să şocaţi şi restul familiei?
-Familia mea se şochează uşor.Trase adânc aer în piept.Toţi ar fi fost mult mai fericiţi dacă studiam dreptul,sau dacă îmbrăţişam o carieră militară,sau dacă intram într-o afacere respectabilă.Sau în biserică.Ridică o sprânceană.Mă vedeţi în pielea unui membru al clerului?
-Îndrăznesc să spun că predicile dumneavoastră ar fi fost foarte interesante.
-Mă tem că aş fi fost răspopit după prima predică,râse el.Chiar şi aşa,în familia mea sunt mulţi care ar prefera un preot prost în locul unui aventurier, călător,scriitor,conferenţiar...
-Nu uitaţi explorator.
-Exporator este un titlu relativ şi este atribuit oricărei persoane care se aventurează în afara graniţelor experienţei obişnuite.Scutură din cap.N-am fost niciodată primul reprezentant al civilizaţiei care a pus piciorul pe un teritoriu necunoscut.Nu am descoperit niciodată o civilizaţie pierdută şi nici izvoarele încă necunoscute ale vreunui fluviu important.Nu am făcut nici o descoperire importantă de vreun fel,cu toate că am gustat lucrurile astea din plin.
-Înţeleg,îl studie ea.Vă pare rău?
-De faptul că m-am simţit extrem de bine? zâmbi el.Nici măcar o clipă!
-Mă referam la faptul că nu aţi descoperit ceva important.
-Ar fi fost frumos,cred.Se plimbară în tăcere câteva clipe.Când mi-am început viaţa de aventurier,nu am avut intenţia să descopăr lumi nedescoperite încă.Cu toate că ai putea spune că instrumentul descoperirii este ceea ce m-a îndrumat pe acest curs al vieţii.
-Hm?
El se opri,îşi vârî mâna în buzunarul interior al hainei şi scoase o busolă mică.
Am găsit asta într-un cufăr vechi,pe când uram copil.Nimeni din familie nu ştie cui i-a aparţinut,dar este foarte veche.De atunci o port mereu cu mine.Cred că este obiectul meu cel mai de preţ.I-o întinse Veronicăi,iar ea o luă curioasă.Era caldă încă de la căldura corpului lui.
-Are o inscripţie pe spate.Ea o întoarse şi studie gravura ştearsă de vreme.
-*In Ambitu,Gloria.*Îl privi nedumerită.N-am fost niciodată bună la latină.Ce înseamnă?

-*„în căutare stă gloria.”*
-Este un motto de familie? întrebă ea,înapoindu-i busola.
-Nu,este doar mottoul meu acum.Puse obiectul înapoi în buzunar.Mi se potriveşte.Călătoria este mai importantă decât destinaţia,asta este semnificaţia.
-Ce profund!Ea rămase pe gânduri o clipă.Dacă nu a fost intenţia dumneavoastră să descoperiţi nedescoperitul,oare singura intenţie în alegerea profesiei a fost să vă şocaţi familia? El o fixă cu ochii albaştri,amuzat.
-Lady Smithson,dacă nu aş şti mai bine,aş crede că sunteţi un jurnalist dintre aceia care scriu pentru periodice,şi care par să nu cunoască niciodată faptele corect.Se încruntă,suspicios.Sunteţi?
-Sigur că nu,râse Veronica.Dar ce idee minunată!
-Dar puneţi o mulţime de întrebări.
-Iar dumneavoastră vă descurcaţi să nu răspundeţi la multe dintre ele.El tresări.
-Îmi cer scuze.Nu am avut intenţia să fiu evaziv.Pur şi simplu,nu am răspunsurile.Rămase o clipă pe gânduri,apoi continuă.Atunci când am purces în ceea ce trebuie să recunosc că a devenit o viaţă foarte interesantă,nu mi-am propus un ţel anume,cu excepţia aceluia,aşa cum bine aţi observat,de a nu face ceea ce aştepta familia de la mine.O fixă cu o privire hotărâtă.Nu e un ţel admirabil pe care să pui bazele vieţii.
-Şi totuşi,se pare că succesul dumneavoastră este admirabil.
-Credeţi-mă,nimeni nu este mai şocat de acest lucru decât mine.
Ea izbucni în râs.El îi oferi braţul şi îşi reluară plimbarea.
-Căile vieţii pe care se aşteptau cu toţii să pornesc mi se păreau toate îngrozitor de plictisitoare.Ideea de a-mi petrece zilele în orice fel de profesie care nu-mi plăcea era,în opinia mea,o soartă mai rea decât moartea.Mai degrabă supravieţuire decât viaţă.Dacă înţelegeţi ce vreau să spun.
-Cel puţin,aţi avut o şansă,zise ea,încuviinţând.
-Ce vreţi să spuneţi?
-Ca bărbat,puteaţi face orice doreaţi,indiferent dacă familia era de acord sau nu.Femeile nu au această posibilitate de alegere.
-Şi totuşi,din câte am înţeles,dumneavoastră faceţi exact ceea ce vreţi.
-Nu sunt un exemplu tipic de femeie.Veronica zâmbi.Sunt norocoasă că am o familie cu gândire foarte progresistă,în plus,nu a trebuit să depind niciodată de alţii pentru bunăstarea mea.Nimic nu te eliberează mai mult din structurile stricte ale societăţii decât să ai la dispoziţie resursele finan-ciare ca să faci ceea ce doreşti.Majoritatea femeilor nu sunt atât de norocoase.

-Norocul nu trebuie niciodată subestimat! râse el.Am aflat că de obicei este mai bine să ai norocul de partea ta decât priceperea.Norocul este cel care te plasează adesea în locul potrivit,la momentul potrivit.Norocul este cel care te face să te apleci ca să-ţi scoţi o piatră din talpa pantofului,evitând astfel,fără să ştii măcar,o săgeată care îţi ţintea capul.
-Aţi scris despre acel incident,se prinse ea mai strâns de braţul lui,într-un efort disperat de a se încălzi de la căldura lui.Nimic mai mult.Aş spune că norocul este doar un fel de ajutor incomplet,adăugă ea.
-Şi norocul,Lady Smithson...O fixă cu privirea.Norocul face ca verişoară mea preferată să fie prietenă foarte bună cu doamna care îmi va schimba viaţa.
Inima Veronicăi tresări,ceea ce nu avea sens deloc.Asta nu trebuia să fie o chestiune care să implice în vreun fel inima.Cu siguranţă că va fi vorba de afecţiune,dar nimic mai mult.Se pare însă că inima ei nu îi cunoştea planurile.
Ciudat,nu ştia ca inima ei să mai fi fost rebelă înainte.
-Ce absurditate totală! pufni ea.
-Mă pricep foarte bine la absurdităţi totale,spuse el sobru.Ca şi la absurdităţi infernale,la absurdităţi splendide,şi cred că ajunge cu atâtea absurdităţi,dacă nu vă supăraţi.
-Atunci este destul de absurd,Sir Sebastian,dacă nu vă supăraţi,spuse Veronica încercând să-şi ascundă un zâmbet,dar fără succes.Acest bărbat era foarte amuzant.
-Îmi faceţi,vă rog,onoarea să-mi spuneţi,simplu,Sebastian?
-Asta ar fi cu totul şi cu totul necuviincios,spuse ea într-o manieră afectată.
-Ah,dar nici dumneata,şi nici eu nu suntem deosebit de ataşaţi de ceea ce se cuvine.
-Şi totuşi...
-Portia va fi scandalizată,spuse el,aplecându-se mai aproape de ea,conspirativ.
-Atunci,n-am de ales.Sebastian va fi! Făcu o pauză.Şi vom renunţa şi la Lady Smithson.Eu sunt,simplu,Veronica.
-Nu e nimic simplu în legătură cu tine,Veronica,spuse el pe un ton natural.
Presupun că voi descoperi că eşti cea mai complicată femeie pe care am cunoscut-o vreodată.Iar asta...îşi puse mâna peste mâna ei,pe braţul lui.Este o expediţie în care intenţionez să am succes deplin.
Din nou inima ei trădătoare tresări.Ea o ignoră şi adoptă un ton frivol:
-În fond,sunt doamna care îţi va schimba viaţa.El afişă un zâmbet cu totul şi cu totul satisfăcut.Ea îl studie plină de curiozitate.

-Ce ai vrut să spui cu asta,mai exact?
-Aş spune că se înţelege de la sine.
-Se pare că nu.Se încruntă.Nu mergea totul aşa cum plănuise ea.Mai întâi,o făcuse să fie de acord,sau cel puţin,să nu se arate în dezacord,în legătură cu vremea de afară,iar ea nici măcar nu-şi amintea când fusese ultima oară de acord cu părerea altcuiva legat de starea vremii sau de orice altceva,de fapt.Apoi o determinase să iasă la plimbare,deşi ea nu avusese deloc această dorinţă,pentru că era într-adevăr al dracului de frig,iar pantofii ei,deşi extrem de frumoşi,nu erau potriviţi pentru plimbări lungi.Nu avusese deloc intenţia să se plimbe,şi totuşi,iat-o aici.Trebuia să recunoască faptul că el era amuzant,sincer şi extrem de fermecător.Nu ştia cum se întâmplase,dar el preluase controlul doar făcând comentariul enigmatic despre faptul că ea îi va schimba viaţa.Ce absurditate...ce prostie!Ea se opri,îşi desfăcu mâna de pe braţul lui şi trase aer în piept.
-Sebastian,eu...Apoi,fără nici o avertizare,strănută.
-Dumnezeule mare,ţi-e frig,nu-i aşa? îngrijorarea i se citea în privire.Iartă-mă,Veronica.Cât de insensibil sunt! îi luă mâinile înmănuşate într-ale lui şi începu să le frece repede.Trebuia să-mi dau seama.Nu eşti îmbrăcată pentru plimbare.Îi luă mâna din nou pe braţul lui şi o conduse spre landoul ei.Ai putea să mă ierţi vreodată?
-Nu este chiar...zise ea făcând ochii mari.
-Dă-mi voie să îndrept lucrurile.Ajunseră la trăsură,iar el se întoarse spre ea.Am bilete la Teatrul Regal peste trei seri,iar alte trei seri mai târziu are loc banchetul de la Clubul Exploratorilor în onoarea unui lucru oarecare.Aş fi extrem de încântat dacă m-ai însoţi la ambele evenimente.
-Nu sunt deloc sigură...zise ea,clătinând din cap.
-Şi încântătoarea ta mătuşă este de asemenea invitată,adăugă el.Ca să se asigure că sunt respectate toate regulile bu-nci-cuviinţe,desigur.
-Credeam că suntem de altă părere în ceea ce priveşte buna-cuviinţă.
-Chiar suntem,îi luă el mâna şi o duse la buze,cu ochii în ochii ei.Am toate intenţiile să dispreţuiesc regulile bunei-cuviinţe cu tine,Veronica,dar nu încă.
-Nu?
-Nu,spuse el hotărât,o ajută să urce şi se întoarse spre vizitiu.Henry?
-Da,domnule? răspunse Henry.
-Henry,te rog s-o conduci pe Lady Smithson direct acasă şi să te asiguri că se încălzeşte bine.Sebastian se aplecă mai aproape şi şopti.Regret că nu pot face

asta eu însumi.Un val de căldură îi cuprinse obrajii,dar ea îl ignoră,coborându-şi vocea la fel ca şi el:
-Ce vrei să spui prin „nu încă”? Ce intenţii ai?
-Haide,Veronica,nu vrei să ştii.Ţi-ar strica toată distracţia.O luminiţă îi licări în ochi.Ca de altfel şi pe a mea.Îi făcu semn lui Henry,iar trăsura se puse în mişcare.
-Nu am fost de acord cu teatrul sau banchetul,strigă ea după el.Poate că am alte planuri! El afişă acelaşi zâmbet larg de mai devreme,îşi duse mâna la borul pălăriei în semn de bun-rămas şi dădu din cap.
-Zi bună,Lady Smithson!
Se răsuci pe călcâie şi plecă.Ea rămase urmărindu-1 cu privirea.Nu,nu era absolut deloc aşa cum crezuse ea că va decurge prima întâlnire.Trebuia să recunoască faptul că nici ea nu ştia cum se aşteptase să fie această întâlnire.Cu siguranţă nu plănuise să-1 întrebe care îi sunt intenţiile.Nu conta.Avea propriile intenţii.Iar ea intenţiona să-i devină amantă.Puteai spune că ea pornise la vânătoare,nu invers.Se părea însă că bărbatul acesta afurisit nu înţelesese asta.
Pierduse cumva controlul asupra situaţiei.El o...ameţise.Exact aşa se simţea.
Ameţită.Veronica Smithson nu era niciodată ameţită şi nu-i plăcea deloc senzaţia.Şi-apoi mai erau momentele acelea când o dorinţă ciudată îi făcuse inima să bată foarte tare.Ce naiba se întâmpla cu ea? Ei bine,lucrurile or să stea altfel când se va întâlni cu el la teatru.Asta dacă avea să se întâlnească cu el la teatru.Iar aceasta era o afirmaţie complet absurdă,la fel ca tot ce spusese el.Sigur că avea să meargă la teatru.Cât despre ideea de a o aduce pe mătuşă cu ea,era o modalitate de a descuraja intenţia de a fi singură cu el.Şi totuşi,nu era o idee rea,cel puţin la început.Aşa ar fi cuviincios şi,mai important,ar fi prudent.
Se îngrozi de acest gând.Dumnezeule mare! Nu-şi mai făcuse niciodată griji în legătură cu prudenţa până acum.Femeile care plănuiesc să devină amante în mod clar nu-şi fac griji legate de prudenţă.Chiar şi aşa,ceva legat de acest bărbat o avertiza undeva,în adâncul sufletului,că e periculos.Periculos pentru inima aia trădătoare a ei,fără îndoială.Nu era treaba inimii să tremure şi să tresară.Nu trebuia s-o avertizeze,sau să o doară,sau orice altceva din această gamă de prostii.Aşa se explica în mod clar de ce o ameţise Sebastian.Nu mai vânase niciodată un bărbat până atunci,iar inima ei era confuză în privinţa intenţiilor Veronicăi.Avea să fie afecţiune între ei,dar nu putea fi vorba de dragoste.Ea observase că dragostea era cea care strica totul şi le împingea pe femei să facă alegeri prosteşti.Veronica nu căuta dragostea.O avusese odată şi fusese

minunat,în plus,şansele s-o iubească cineva pentru ceea ce era,şi nu pentru ceea ce credea acel bărbat despre ea,erau extrem de mici şi nu merita să lupte pentru asta.Aceştia erau termenii ei,şi începând din acel moment,acest lucru-indiferent ce avea să fie acest lucru cu Sebastian-avea să se petreacă în termenii ei,nu ai lui.
-Sper că intenţiile tale nu sunt deloc onorabile,spuse ea în şoaptă şi se aşează mai bine pe banchetă.Ale mele cu siguranţă nu sunt.

CAPITOLUL 5

-Şi unde mergem în seara asta? întrebă Fordham Sinclair,aplecându-se peste pragul uşii de la salonaş,la baza scărilor,cu un pahar de coniac în mână, comportamentul său natural trădând formalitatea hainelor cu care era îmbrăcat.
Se uită cu alenţie la Sebastian.Şi cât de fercheş!
-Nu mai mult decât tine.Cu toate că îndrăznesc să spun că eu arăt mai bine,spuse Sebastian,potrivindu-şi mai bine butonii de la manşetele cămăşii.
-Tu eşti britanic,replică Sinclair,sorbind din coniac.Te-ai născut ca să fii împăiat şi plicticos şi să porţi haine incomode.Îşi aruncă privirea prin salonaş.Şi să locuieşti în case răcoroase.
-Dă-mi voie să subliniez că asta este casa ta,nu a mea.
-N-am ales eu asta,spuse el ridicând din umeri.Locuinţa lui Sinclair,pe care o împărţea cu Sebastian ori de câte ori unul din ei sau amândoi se aflau la Londra, aparţinea familiei sale,dar se afla la dispoziţia sa.Deşi era odrasla unui magnat american al căilor ferate şi al fiicei mezine a contelui ele Marsham,Sinclair se considera american get-beget.Nu era mai breaz decât Sebastian în ceea ce priveşte vizitele de complezenţă la rudele sale din Anglia.Acest fapt,alături de firea lor asemănătoare şi pasiunea pentru locuri exotice,se număra printre factorii datorită cărora ajunseseră parteneri de aventuri şi călătorii,ca de altfel şi buni prieteni,în cei şase ani de când se cunoşteau.
-Potrivit telegramei pe care am primit-o astăzi de la tata,sunt obligat să reprezint familia la ceea ce va fi,fără îndoială,o seară Îngrozitor de plictisitoare la ambasada americană.
-Obligat?
-A fost o cerere care nu lăsa urmă de refuz în privinţa participării mele.Ridică paharul.Mă pregătesc.Deşi era moştenitorul unor averi imense din ambele părţi ale familiei sale,Sinclair nu se dădea în vânt să împlinească aşteptările familiei

sale mai mult decât o făcuse Sebastian cu propria familie.Încă un lucru pe care îl aveau în comun cei doi prieteni.
-S-ar putea să îţi placă.
-O,chiar plănuiesc să-mi placă.Într-un fel sau altul.Faţa i se lumină brusc.Tu eşti deja îmbrăcat de ocazie.De ce nu vii cu mine? Ca suport moral pentru cel mai apropiat prieten al tău.
-Îmi pare rău,bătrâne.Merg la teatru.Sebastian făcu un pas spre oglinda care atârna în foaier,evaluând imaginea reflectată.Nimic nu se compară cu o seară la teatru.Ar trebui să încerci şi tu.
-Am încercat,replică Sinclair răsucind în mână paharul de coniac.Cu toate că nu sunt în mod special împotriva teatrului şi Dumnezeu ştie că în seara asta aş prefera să merg la cea mai plictisitoare piesă de teatru decât la cea mai strălucitoare petrecere de la ambasadă...Sebastian tuşi.
-...nu este prima mea alegere privind modul de a-mi petrece seara.Şi nici a ta nu a fost vreodată până acum.Sebastian îl ignoră,studiindu-şi imaginea în oglindă.
-E dreaptă cravata?
-Nu,răspunse Sinclair,mijind ochii.Asta face parte din planul tău de a demonstra familiei că te-ai schimbat?
-Este teatru,Sinclair,spuse Sebastian tăios.Amândoi erau mai obişnuiţi cu hainele de zi decât cu gulerele rigide şi cravatele albe obligatorii pentru ocazii formale,cu toate că Sinclair părea mult mai în largul său decât se simţea Sebastian.Fără îndoială,coniacul avea legătură cu asta.Îşi potrivi cravata mai bine.Este o marcă a respectabilităţii.
-Presupun că depinde.Ce o să vezi?
-O operă,cred,spuse Sebastian.Sau poate Shakespeare.Nu-mi amintesc.
-Ah,păi,aşa se explică.
-*Şcoala scandalului*,spuse Sebastian.Asta e.Acesta este titlul piesei.Sebastian întâlni privirea prietenului său în oglindă.Ce se explică aşa?
-Am pus întrebarea greşit.Întrebarea nu este ce o să vezi,ci mai degrabă pe cine o să vezi?
-Acum e dreaptă cravata? întrebă Sebastian zâmbind.
-Nu.Mai încearcă,te rog.Sinclair îi întoarse zâmbetul: Cine este ea?
Ea este Lady Smithson.Sebastian pufni frustrat şi-şi dezlegă cravata.Trase adânc aer în piept şi o luă de la capăt.Doar nu era ștreangul ăla afurisit mai tare ca el!
-Lady Smithson? O cunoştinţă nouă?

-A fost la conferinţa mea,spuse el absent,concentrându-se asupra bucăţii încăpăţânate de mătase de la gâtul său.Are cel mai minunat păr roşcat şi cei mai profunzi ochi căprui care strălucesc atunci când o amuză ceva.
-Acum înţeleg,surâse Sinclair afectat.
-Nu este aşa,spuse Sebastian pe un ton mai tăios decât inlenţionase.
-Cum?
-Nu este doar o altă simplă admiratoare.Veronica este prietenă cu verişoara mea.Sinclair se încruntă: Verişoara cea foarte cuviincioasă?
-Da,Portia.Sebastian îşi studie noul nod de cravată.Poate era mai bine s-o lase puţin strâmbă.Doar avea o anumită reputaţie de apărat.
-În sfârşit se ridică ceaţa,dădu Sinclair din cap,cunoscător.
-Şi totul a devenit clar?
-Ca lacrima,prietene!Sebastian se întoarse spre prietenul său.
-Atunci spune-mi,te rog.Ce revelaţie profundă te-a lovit?
-Vrei ca familia să te vadă ca fiind respectabil şi responsabil.
Aşadar,cultivi anumite simboluri,dădu din cap Sinclair cu înţelepciune.
Simbolurile respectabilităţii.
-Oh? făcu Sebastian privindu-1 amuzat pe prietenul său.Nici nu ştiam că eşti atât de înţelept.Îşi încrucişă braţele la piept.Mai spune-mi despre simbolurile astea.
Sinclair îi dădu târcoale în salonaş,aşa cum dă pisica târcoale prăzii.
-Cum altfel ai putea numi o proprietate,completată cu o imensă casă la ţară? Cum se numeşte?
-Greyville Hall,şi trebuie să recunosc că este mare,dar nu imensă,spuse Sebastian repede.A fost odată şi sperăm că va fi din nou.Este nevoie de multă muncă,ceea ce va fi foarte costisitor.
-Ai cumpărat-o la un preţ bun,nu-i aşa?
-Un chilipir!Sinclair tresări.
-Nu e nimic mai respectabil decât un bărbat care negociază la sânge! Simbolic,asta înseamnă.
-E absurd,dar este foarte amuzant.Continuă,te rog! spuse Sebastian,izbucnind în râs.
-Apoi,intenţionezi să-ţi reduci călătoriile în viitorul apropiat.Sinclair scutură din cap,trist.Ca să scrii nu doar despre propriile aventuri,ci şi ficţiune de aventură pentru acei oameni prea fricoşi ca să simtă aventura pe propria piele.
-Cu siguranţă,nu le vei refuza celor care nu au curajul tău-şi averea,aş putea adăuga-şansa de a experimenta fiorul aventurii,fie ea de ficţiune sau altfel.

-O,deci asta e o acţiune caritabilă?
-Nicidecum,explică Sebastian.Mă aştept ca acesta să fie chiar mai profitabilă decât investiţiile mele anterioare.
-Ca să ai cu ce întreţine conacul tău din provincie care se năruie?
-Exact.
-Aceasta,decretă Sinclair,îndreptând paharul spre prietenul său,este definiţia exactă a responsabilităţii.
-Atunci înseamnă că planul meu funcţionează bine,replică Sebastian rânjind.
-Adaug-o şi pe prietena verişoarei tale cuviincioase la braţul tău,iar fraţii tăi mai mari nu pot decât să fie de acord cu moştenirea.
-Moştenirea mea n-are nici o legătură cu Veronica,clătină Sebastian din cap.
-Haide acum,nu poţi să-mi spui că după casa respectabilă şi meseria responsabilă,nu ţi-a trecut prin cap ideea unei soţii cumsecade,spuse americanul.
-Trebuie să recunosc că mi-a trecut prin cap...Sinclair oftă.
-Dar,adăugă repede Sebastian,n-am intenţia să mă căsătoresc cu cineva doar ca să câştig o moştenire sau respectul fraţilor mei.Şi din ceea ce ştiu până acum,
Veronica nu este i era ce s-ar numi o persoană cuviincioasă.Cel puţin,nu în întregime.Şi n-am nici cea mai vagă idee dacă doresc să mă însor cu ea sau nu.
-Veronica? ridică Sinclair o sprânceană.
-Acesta este numele ei,da.Sinclair îl studie îndelung,alegându-şi cu grijă cuvintele:
-Am să-ţi spun ceva ce n-am crezut că-ţi voi dezvălui vreodată.
Tonul conversaţiei devenise dintr-odată serios.Sebastian îl privi pe prietenul său:
-Ce este?
-Când jucăm cărţi,iar tu joci la cacealma,de fapt ori de câte ori nu spui tot adevărul,îşi tresare un muşchi într-o parte a feţei.Am observat asta cu ani în urmă.
-De ce nu mi-ai spus niciodată?
-De ce să-ţi fi spus? râse Sinclair.Sebastian miji ochii.
-Cred că îmi datorezi o parte din sumele pe care le-ai câştigat de la mine de-a lungul anilor.
-Ar trebui să îmi fii recunoscător că nu am împărtăşit şi altora această descoperire.Cât despre câştigurile mele,acestea sunt o povară de vinovăţie pe care sunt dispus s-o port.Şi ţi-am spus asta acum pentru că îţi tresare acel muşchi din nou.
-Prostii!

-Ceea ce înseamnă fie că nu-mi spui întregul adevăr despre faptul că te foloseşti de această femeie ca să câştigi aprobarea familiei tale,fie că deja te-ai hotărât să te însori cu ea.Sinclair rămase pe gânduri,sorbind din coniac.Nu sunt sigur dacă mă minţi pe mine sau pe tine însuţi.
-Aşa cum am spus,căsătoria nu este un pas pe care l-aş face doar ca să pun mâna pe moştenire.Cât despre căsătoria cu Veronica...îşi alese cuvintele cu grijă.Au fost numeroase incidente de-a lungul anilor-pe care noi le-am discutat pe larg când am fost obligaţi să ne bazăm doar pe instinct.Pe un al şaselea simţ,dacă vrei,care nu ne-a înşelat pe nici unul dintre noi doi.
-Şi? întrebă Sinclair,mijind ochii.
-Şi acum,acelaşi instinct îmi spune că voi regreta amarnic dacă nu am să-mi împart viaţa cu această femeie,câte zile voi avea.Deci este posibil să mă fi hotărât.Sună nebunesc,nu-i aşa?
-Cel puţin.Abia ai cunoscut-o.
-Presupun că mariajul îmi va oferi oportunitatea de a o cunoaşte mult,mult mai bine.
-Mie asta îmi sună a hotărâre,spuse Sinclair,fixându-1 cu privirea.
-Da,cred că asta este.
-Te-ai îndrăgostit de ea?
-Poate.Aproape.Nu ştiu.Tot ceea ce ştiu este că nu m-am putut gândi la nimic altceva de când am cunoscut-o.N-am mai trăit aşa ceva niciodată,recunoscu clătinând din cap.
-Niciodată?
-Nu-mi amintesc vreo ocazie.
-Nici măcar cu fiica ambasadorului francez la Cairo?
-Nu.
-Sau cu văduva aceea minunată din Alger?
-Dumnezeule,nu,replică Sebastian,cutremurându-se.
-Sau cu...
-Nu,i-o reteză Sebastian.Niciodată,nici măcar o singură dată.
-Asta este interesant,îl studie Sinclair îndelung,apoi zâmbi şi ridică paharul.
Atunci,noroc!
-Probabil că voi avea nevoie de noroc.Veronica Smithson pare să fie cea mai mare provocare pe care am întâlnit-o până acum.Îi aruncă un zâmbet încrezător prietenului său.Dar cred că va fi şi cea mai mare aventură!

Sau nu va fi nici un fel de aventură,absolut deloc,dacă femeia asta afurisită refuza să-şi facă apariţia.Sebastian rezistă tentaţiei de a sări în picioare şi a merge să verifice coridorul de lângă loja privată pe care o rezervase pentru această seară.Din nou.Se forţă să rămână aşezat pe scaun,cu privirea spre fotoliile din sală,care se ocupau pe rând,şi la lojile de la etajul de dedesubt.De fapt,Veronica nu confirmase că avea să i se alăture.Dar nici nu returnase biletele pe care el i le trimisese acasă,cu o zi înainte.Două bilete,desigur.Făcu o grimasă.
Invitaţia pentru mătuşa ei care s-o însoţească nu constituia ideea lui de seară perfectă,însă avea să fie cea mai bună metodă de a evita speculaţiile şi bârfele.În mod cu totul ciudat,nu îl mai preocupase vreodată chestiunea bunei-cuviinţe.Dar la fel de adevărat era că nu mai luase niciodată în calcul căsătoria.Sinclair avea dreptate,nu fusese complet cinstit.Chiar dacă nu ştia sigur dacă aceasta era dragoste sau nu,totuşi simţea clar că se află pe marginea unei prăpăstii adânci.I se părea de-a dreptul absurdă viteza cu care îl loviseră aceste sentimente.Mereu crezuse că dragostea se naşte şi creşte înlăuntrul cuiva,nu că loveşte cu viteza unui tigru înfometat.Dacă într-adevăr dragoste era ceea ce simţea.Dar nu putuse să şi-o mai scoată din minte.Nu ar fi recunoscut niciodată faţă de Sinclair sau de altcineva,însă se vedea,cu ochii minţii,alături de ea.
Nu astăzi sau mâine,ci peste douăzeci de ani.Peste treizeci de ani.Până la sfârşitul zilelor lor.Fiecare părticică raţională din el ţipa că este prea devreme,
însă fiecare instinct pe care îl avea,fiecare sentiment în care se încrezuse sau pe care se bazase vreodată îi spunea că aşa trebuie să facă.Era nebunesc,cu siguranţă,dar poate că era inevitabil.Nu mai cunoscuse dragostea sau alte sentimente de acest fel până acum.Cine ar fi putut să spună dacă era greşit sau foarte,foarte corect?
Iar dacă acesta era lucrul corect de făcut,atunci trebuia să procedeze în cel mai cuviincios mod cu putinţă.La urma urmei,nu-ţi iei libertăţi excesive faţă de femeia cu care doreşti să te căsătoreşti.
-Te gândeai că nu mai vin? se auzi o voce în spatele lui.Îşi ascunse un rânjet de satisfacţie,se ridică în picioare şi se întoarse spre ea.
-Nici măcar pentru o singură clipă! Ea ridică o sprânceană,sceptică.
-Prea bine,atunci,în interesul onestităţii,mărturisesc,izbucni el în râs.A existat un moment,poate chiar două,în care am avut îndoieli.
-Nu sunt sigură dacă trebuie să fiu încântată sau dezamăgită.
-Oh?
-Mi se pare că eşti genul de bărbat extrem de sigur pe sine în orice moment.

-Chiar sunt.Îi luă mâna şi i-o sărută,fără să-şi dezlipească privirea din ochii ei.
Poate doar cu excepţia cazului când este vorba de tine.
-Măi să fie,este plăcut şi foarte încântător.Veronica zâmbi.Să ştii că te pricepi extraordinar de bine!
Sebastian îi simţea căldura mâinii prin mănuşă.Mirosul ei plutea prin aer,învăluindu-1.Un amestec vag de mirodenii îmbietoare şi flori exotice care sugerau atât pieţele misteriosului Orient pe unde ajunsese el,cât şi acele locuri în care nu călcase niciodată.Haremurile tăinuite ale acelei lumi ascunse-secrete,şi erotice,şi neexplorate.Stomacul i se făcu ghem.Îşi drese glasul.
-La ce anume?
-Să-mi săruţi mâna în timp ce mă priveşti în ochi.O spuse pe un ton destins,însă ochii îi străluceau.Este foarte eficient,să ştii.
-Mulţumesc.
-În orice caz,îşi trase mâna dintr-a lui,este o practică mult prea uzitată.
-Dar este eficientă?
-Oh,da,desigur!
-Chiar şi când e vorba de tine? îşi înăbuşi el un zâmbet.
-Dumnezeule,Sebastian! îşi ridică ea capul şi îl studie.Sunt femeie şi e normal că am anumite dorinţe.
Chiar dacă sunt mult prea inteligentă ca să mă las în voia lor.
-Păcat,zâmbi el.
-Chiar este un păcat,spuse ea ca pentru sine şi se aşează pe unul din cele două fotolii pe care le aşezase el în interiorul lojii,mai departe de balustradă.
-Şi fermecătoarea ta mătuşă? Ne va însoţi şi ea în această seară? întrebă el, privind în jurul ei.Veronica se încruntă:
-Mi-aş dori să te abţii să mai foloseşti cuvântul fermecătoare în felul acesta! îl dojeni Veronica,încruntată.
-În ce fel?
-Ca şi cum ar fi un blestem,mai degrabă decât un compliment.
-Am folosit cuvântul cu cele mai bune intenţii în gând,râse el.
-Majoritatea oamenilor fac asta,atunci când este vorba de mătuşa Lotte.Clătină din cap.Am întâlnit nişte prieteni de-ai ei în foaier şi s-a hotărât să li se alăture puţin.
-Spre regretul meu etern,spuse Sebastian,întrebându-se în acelaşi timp dacă îi tresărea muşchiul acela enervant din obraz.
-Dar fără îndoială că va fi aici în curând.Îşi ia foarte în serios postul de gardian.

-Serios? se miră el,ridicând din sprâncene.N-aş fi crezut că o preocupă chestiuni de acest fel.Ea îl privi cu mare atenţie,apoi oftă.
-De fapt,de obicei nu o preocupă.Însă de vreme ce ai invitat-o în mod special şi i-ai trimis bilet,se simte oarecum obligată să apară.Îl privi în ochi.Am încercat să îi explic că nu este nevoie să vină,dar a insistat că ar fi nepoliticos faţă de tine,pentru că ai fost atât de atent.
-Deci,nu era nevoie să o invit? întrebă Sebastian,uitându-se fix la ea.
-Ţi se pare că aş fi genul de femeie care are nevoie de o însoţitoare?
-Nu chiar.Şi totuşi,aşa se cuvenea să procedeze îşi spuse el.
-Ar fi bine să nu uiţi asta,spuse ea,apoi se aşează comod pe un scaun şi-şi aranjă fustele în jurul ei.
-Înseamnă că pentru moment suntem singuri? întrebă el,aşezându-se pe scaunul de lângă ea.
-Nu prea,spuse ea privind în jur.Suntem în mijlocul a sute de oameni.
El se abţinu să-i spună ceea ce era evident: cu perdele care încadrau loja privată şi scaunele plasate mult în spate,departe de balustradă,de fapt erau destul de singuri.
-Păcat,din nou.Chiar îmi place să fiu singur cu tine.
-Am fost singuri în parc,sublinie ea.Dacă nu-l punem la socoteală pe Henry, desigur.
-Ah,dar este o diferenţă enormă între a fi singuri în parc,la lumina zilei,şi a fi singuri aici,în adăpostul întunecat al lojii de teatru.Vai,cine ştie ce activităţi scandaloase ar putea să aibă loc?
-Într-adevăr,cine ştie? Privirea ei o întâlni pe a lui.Aşadar,Sebastian,ai intenţia să te ocupi de activităţi scandaloase?
-Absolut! confirmă el.
-Bine,zâmbi ea.
-Bine?
-Altfel,de ce naiba aş mai fi aici dacă nu pentru a mă bucura de nişte activităţi scandaloase? La urma urmei-se aplecă în faţă şi scrută celelalte loji-am văzut deja această piesă.
-Trebuia să-mi spui.
-De ce?
-Am fi putut vedea altceva.De fapt,el alesese mai mult teatrul decât piesa.Mai fusese la Teatrul Regal până atunci şi era conştient de potenţialul de intimitate pe care îl prezentau lojile.

-Dar nici unul din noi nu a venit aici pentru piesă,spuse ea,aruncându-i o privire interogativă.Nu-i aşa?
-Păi,eu am crezut...o privi el nedumerit.
-Hai,Sebastian,fii sincer,chiar ai vrut să vezi *Şcoala scandalului*?
-Sunt un mare admirator al teatrului,spuse el hotărât,şi...Ea izbucni în râs.
-Foarte bine.El se aplecă mai aproape de ea.Teatrul a fost doar o stratagemă pentru a petrece timp cu tine,pentru a te cunoaşte mai bine,într-un fel cât mai acceptabil.
Privirea ei alunecă spre buzele lui,apoi îl privi din nou în ochi.
-Ai de gând să mă săruţi?
-Cu siguranţă! Rămase cu gura căscată.
-Acum?
-Nu acum.Se aşeză la loc pe scaun.Cred că trebuie să se stingă luminile înainte de a ne complăcea într-un comportament scandalos.
-Atunci sunt dezamăgită,clătină ea din cap,tristă.Credeam că nu eşti preocupat de comportamentul cuviincios.
-Nu ştiu ce mi-a venit.
-Dar presupun că trebuia să mă aştept la asta,oftă ea.Eşti o personalitate foarte cunoscută şi prezenţa ta aici a fost fără îndoială remarcată.Cu reputaţia ta,doar faptul că mă aflu alături de tine este suficient ca să ajung în centrul tuturor bârfelor.Însă,mai este şi familia ta...Ei bine,aşa cum am spus,trebuia să mă aştept la asta.Iar faptul că ai invitat-o pe mătuşa mea pe post de însoţitoare vine ca o confirmare.Sebastian Hadley-Attwater,se pare că eşti un gentleman.
-Spulber încă o iluzie?
-De fapt,sunt plăcut impresionată.Îl studie o clipă.Prefer să fiu implicată într-un scandal alături de un gentleman,decât de un om de onoare.Totul se termină mult mai bine aşa.
-Trebuie să te avertizez chiar acum.Nu mă interesează deloc sfârşiturile,doar începuturile.Începutul relaţiei noastre.Făcu o pauză şi se forţă să adopte un ton neutru.Deci,ai fost implicată în scandaluri cu mulţi gentlemeni?
-Şi mă acuzai pe mine că sunt directă! zâmbi ea,amuzată.
-Ne potrivim de minune!
-Credeam că Portia şi-a spus tot ce trebuia să ştii despre mine.Mai ales părţile scandaloase.
-Portia este remarcabil de discretă.

Îi pusese,într-adevăr,foarte multe întrebări verişoarei,însă aceasta nu îi spusese mai multe despre Veronica decât ar fi putut afla de la oricine.
-Prostii! pufni Veronica.Portia nu a întâlnit încă secretul pe care să-l poată păstra!
-Poate că s-a gândit că tu eşti cea care ar trebui să-mi povestească despre trecutul tău.
-Nu prea am ce povesti.Mereu m-a preocupat mai mult prezentul decât ziua de ieri.Însă...zâmbi ea agreabil,de parcă se pregăteau să aibă o discuţie nevinovată, mi-am dat şi eu seama după ultima noastră întâlnire că,deşi eu am aflat destul de multe despre tine,abia dacă am discutat despre mine.
-Îmi cer scuze,tresări el.Cât de zăpăcit sunt!
-Ba deloc! dădu ea din mână la comentariul lui.N-ai avut nici o vină.Nu ţi-am dat nici o şansă să mă întrebi ceva semnificativ sau,de fapt,orice,dacă îmi amintesc bine.Ba chiar m-ai comparat cu un ziarist,zâmbi ea amuzată.Îmi place asta,să ştii.
-Oricum,trebuia măcar să te întreb dacă ai mai văzut piesa aceasta.
-Nu ai avut ocazia.Însă,de dragul onestităţii,sunt câteva lucruri despre mine pe care ar fi înţelept să le cunoşti,spuse ea,şi scoase o foaie de hârtie împăturită din mănuşă.Am făcut o listă.
-Serios? râse el.Câtă eficienţă!
-Urăsc să pierd vremea,spuse,aruncând o privire spre foaia de hârtie.În primul rând,nu m-a deranjat niciodată să fiu în centrul bârfelor,atâta vreme cât acestea sunt relativ reale.
-Excelent.Continuă,dădu el din cap.
-Deţin resursele financiare pentru a face exact ceea ce doresc şi,în mare parte, asta fac.Deşi nu ţin aşa de tare la buna-cuviinţă,nici nu fac un spectacol din felul meu de-a fi.
-Foarte inteligent.
-Da,aşa este.Sunt inteligentă şi chiar nu văd de ce aş ascunde asta.
-Nici nu trebuie.
-Şi să ştii că nu agreez nimic mai mult decât o discuţie bună,în contradictoriu.
-Am observat asta,zâmbi el.
-Poate doar o pălărie minunată să-mi placă mai mult decât asta.
-Şi asta am observat.
-Mă aştept ca părerile mele să fie respectate.Îşi miji ochii.Chiar şi atunci când nu corespund cu părerile tale.-înţeleg.

-Nu cred în regrete,adăugă fixându-1 cu privirea.-Nici eu.
-Pun mare preţ pe independenţa şi pe libertatea mea.
-E de înţeles.
-La sfârşitul vieţii,vreau ca epitaful meu să fie:„*N-a fost niciodată plictisitoare”.*
El izbucni în râs.
-Voi ţine minte asta.Se uită spre bilet.Asta este tot?
-Pentru moment,spuse ea,împăturind hârtia la loc.Doar dacă nu doreşti să mai ştii şi altceva.
-Doresc să ştiu multe.Dar nimic din toate astea nu este scris aici.Îi smulse hârtia din mână,o mototoli şi o aruncă într-o parte.Chiar aşa,am şi eu o listă.
-O,atunci te rog,spune-mi! zise ea,izbucnind în râs.
-Ştiu cum îţi strălucesc ochii atunci când te amuză ceva.Se aplecă mai aproape de ea.Vreau să-i văd lucind de căldura dorinţei.
-Da? Ochii ei căprui minunaţi se măriră,dar nu se dădu înapoi din faţa lui.Ce interesant!
-Vreau să ştiu cum se simt buzele tale lipite de buzele mele.Îşi coborî vocea.
Cum se simte respiraţia ta amestecată cu a mea.
-Serios? întrebă ea amuzată,iar ochii îi licăriră.
-Serios! Se apropie şi mai mult de ea.Vreau să ştiu dacă pielea ta este atât de mătăsoasă cum pare,atunci când piciorul tău gol îl încolăceşte pe al meu.
-Măi să fie...Dar cuvintele îi erau mai mult un oftat,gura curbându-i-se într-un zâmbet uşor.
-Vreau să ştiu cum se simt bătăile inimii tale,lipită de pieptul meu.
-Dumnezeule...spuse ea,cu voce tremurătoare.
-Vreau să-ţi simt plinătatea sânului în palma mea,curbura şoldului sub degetele mele.
-Sebastian...se aplecă ea spre el.
-Vreau să ştiu dacă părul tău,desfăcut pe perna mea,străluceşte ca aurul roşu în lumina dimineţii.
-Dimineaţa? îl privi ea în ochi.Întotdeauna mi-au plăcut dimineţile.
Privirea lui o înlănţui pe a ei,iar buzele ei se aflau la distanţă de numai o respiraţie de ale lui.
-Vreau să ştiu cum se aude când îmi strigi numele.Cum se simte când te agăţi de trupul meu,când te afli pe culmile pasiunii.
-O...vai...
-Vreau să ştiu,şopti el,lângă buzele ei,cum arăţi atunci când...

Uşa către coridor se deschise,iar Sebastian sări în picioare.”*La dracu!”* Veronica inspiră adânc.

-Aici eraţi! intră domnişoara Bramhall în lojă ca o furtună.Mă temeam că voi pierde începutul.Nu trebuie niciodată să pierzi primele replici,chiar dacă ai mai văzut piesa înainte.Primele replici pun bazele întregii producţii.

-Domnişoară Bramhall,o salută Sebastian,mergând spre ea şi luându-i mâna.Cât de încântat sunt să vă revăd!

-Trebuie să recunosc că am fost surprinsă de invitaţia dumitale,Sir Sebastian.

Femeia aruncă o privire gânditoare spre nepoata ei.Cu toate că am fost foarte încântată.

-Sunt încântat că aţi putut veni,i se adresă el în cel mai galant mod cu putinţă.

-Credeam că vrei să stai cu prietenii tăi,mătuşă Lotte,îi aruncă Veronica cel mai senin zâmbet.

La un moment dat pe Sebastian îl străbătu un val de admiraţie.Ştia că şi ea fusese la fel de afectată de lista pe care el i-o făcuse,şi cu toate acestea,nu dădea semne că ar fi fost vreun pic ameţită.Lui îi trebuia tot controlul de care era capabil ca să nu-i mai tremure mâinile.

Domnişoara Bramhall se aşeză pe scaunul de pe care se ridicase el.

-Acuma,Sir Sebastian,povesteşte-mi despre banchetul acesta de la Clubul Exploratorilor.Nu este doar pentru membri de sex masculin ai clubului?

-Din câte am înţeles,mulţi dintre gentlemeni vor veni însoţiţi de soţiile lor.

În clipa în care cuvintele îi zburară de pe buze îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse.

-Ha! pufni domnişoara Bramhall.Singura cale prin care femeile pot pătrunde în acel sanctuar este participarea la conferinţe publice sau căsătoria cu unul dintre proştii ăia bătrâni care conduc locul ăla.

-Nu ar trebui să te referi la Sir Hugo folosind cuvintele „prost bătrân”,spuse hotărâtă Veronica.

-De ce nu? se încruntă mătuşa ei.Chiar asta este!

-Cu toate acestea,cauza dumitale nu va avea nimic de câştigat dacă îl înfrunţi astfel.Veronica ridică privirea spre Sebastian: Nu sunteţi de acord?

-Da şi nu.Sebastian îşi alese cuvintele cu grijă.Era posibil să aibă nevoie de mătuşa Veronicăi pe post de aliat,la un moment dat.Pe de o parte,sunt de acord cu Lady Smithson că dacă-1 provocaţi întruna pe Sir Hugo,asta nu îl va face să vă îmbrăţişeze cauza.Domnişoara Bramhall se încruntă.

-Însă rămâne întrebarea dacă Sir Hugo este într-adevăr un prost bătrân sau nu,râse Sebastian.Recunosc că am auzit la adresa lui şi apelative mult mai rele de-atât.Domnişoara Bramhall se lumină la faţă.
-Mai mult decât atât,de vreme ce nu este prezent ca să audă că este numit un prost bătrân,nu văd de ce domnişoara Bramhall ar trebui să-şi păstreze părerile doar pentru sine.Sebastian îi zâmbi femeii.Şi aveţi cuvântul meu,nu va auzi nimic de la mine despre comentariile dumneavoastră.
-Nici nu prea mă interesează,ridică din umeri domnişoara Bramhall,dar se vedea limpede că aprecia cuvintele lui Sebastian.Ştie exact ce cred eu despre el.
-Bine jucat,Sir Sebastian,îi zâmbi Veronica.Bine jucat,într-adevăr!
Femeia privi spre nepoata sa.
-Chiar aşa! Apoi îşi îndreptă atenţia spre Sebastian.Sper că îţi dai seama că nu a fost prea înţelept din partea dumitale să ne inviţi la banchet,şi în special pe mine.
-Pe dumneata nu trebuia să te invite deloc.Nu am nevoie de un însoţitor.
-Mi s-a spus că pot să invit pe oricine doresc,de vreme ce mă număr printre cei care se bucură de recunoaştere la acel eveniment,spuse el cu hotărâre.
-Ar putea deveni destul de stânjenitor,îl avertiză domnişoara Bramhall.
-Dimpotrivă,zâmbi larg Sebastian.Anticipez o seară foarte interesantă.
Veronica se înecă încercând să ascundă un hohot de râs.
-Da,mă rog,vom vedea,chicoti domnişoara Bramhall.Mulţumesc,Sir Sebastian.
Aştept cu nerăbdare acea seară!
-Ca noi toţi,completă Veronica.Luminile din teatru scăzură în intensitate.
-Fotoliul acesta este în mod clar prea în spate,spuse bătrâna ridicându-se.Sir Sebastian,dacă eşti atât de bun.El se supuse şi îl mută mai aproape de balustradă.
Apoi mătuşa se uită spre Veronica.Nu vii şi tu mai în faţă? Abia dacă vezi scena de acolo.
-Mă simt foarte confortabil aici,spuse Veronica încet.
Priveliştea este exact cum vreau eu.
-Cum doreşti,îşi ocupă locul domnişoara Bramhall,apoi îi făcu semn lui Sebastian să i se alăture.Deşi nu asta avea el de gând,îşi mută privirea de la o femeie la alta,apoi capitulă şi îşi mută fotoliul alături de mătuşa Veronicăi.Dar să nu te aştepţi ca Sir Sebastian sau eu să-ţi explicăm ceva ce ai pierdut,preciză domnişoara Bramhall.
-Sigur că nu.Veronica îşi acoperi gura,pentru a ascunde un rânjet evident.
Sebastian îi aruncă o privire rugătoare,în timp ce ea se amuza teribil.

-Poate că ai dreptate,se ridică Veronica şi,înainte ca el s-o poată ajuta,îşi mută singură fotoliul de cealaltă parte a mătuşii şi apoi se aşează.O,Doamne,sigur,aici este mult mai bine.Nu sunteţi de acord,Sir Sebastian?
-Da,este o privelişte excelentă,zâmbi el fără prea mare chef.
-Ssst,amândoi,se burzului domnişoara Bramhall la ei.Piesa trebuie să înceapă.
O,ce-mi place comedia!
-Oare nu ne place tuturor,mătuşă Lotte? zâmbi larg Veronica.Oare nu ne place tuturor?

CAPITOLUL 6

A fost poate cea mai lungă piesă la care avusese vreodată Sebastian ghinionul să asiste.Nu că n-ar fi fost amuzantă,cu toate că lui Sebastian îi cam scăpa umorul acesteia.Se afla el însuşi în mijlocul unei comedii.
Ştiuse de la bun început că intimitatea cu Veronica era aproape imposibilă cu mătuşa ei de faţă.Însă privirile ocazionale aruncate spre aceasta pe furiş,atunci când domnişoara Bramhall se apleca să vadă mai bine o scenă,nu erau tocmai ceea ce sperase atunci când rezervase această lojă privată.Plănuise să stea alături de ea şi mult mai în spate decât prefera domnişoara Bramhall.Dar mătuşa Veronicăi era interesată de piesă.
Sperase la o atingere ca din întâmplare a mâinii ei cu a lui.Un ritual de comentarii şoptite în urechea ei,referitoare la piesă sau la mulţimea pe care o vedeau în faţa lor.Ba chiar,cu puţin noroc,sperase la un sărut furat în intimitatea întunecată a lojii,atunci când atenţia mătuşii era concentrată în altă parte.
Dar ceea ce se întâmpla în realitate era deopotrivă enervant şi frustrant.Tot ce putea să facă era să se abţină să mai bată nerăbdător darabana pe braţul fotoliului.Sau mai ales,se abţinea să sară în picioare ca un arc şi să o smulgă pe Veronica din fotoliu şi să o ia în braţe în faţa mătuşii,a întregului teatru şi a lui Dumnezeu însuşi.I-ar fi plăcut mult să facă asta,ca un gest romantic măreţ.Cu siguranţă ar fi avut mai mult dramatism decât orice se întâmpla pe scenă şi ar fi fost un gând de luat în calcul,dacă nu s-ar fi chinuit atât de tare să se comporte cuviincios.*Nu te arunci în public asupra femeii cu care vrei să te căsătoreşti, pentru că poţi isca un scandal*.Dar,la naiba,se dovedea mai dificil decât îşi imaginase.Şi totuşi,ar fi putut să meargă mult mai rău.Domnişoara Bramhall ar fi putut să fie cu ei de la bun început.Cel puţin,avusese ocazia să discute cu Veronica despre lista lui.Iar acest lucru decursese bine.Zâmbi în sinea sa.

Foarte,foarte bine,chiar.Nu avea nici o îndoială că femeia era la fel de aprinsă după el,cum era şi el după ea.
În sfârşit,se aprinseră luminile pentru pauză.Cu puţin noroc,domnişoara Bramhall putea fi încurajată să se alăture prietenilor săi.Sau,în cel mai rău caz, fotoliile puteau fi rearanjate.
-Sir Sebastian,spuse domnişoara Bramhall cordial.Poate faptul că îi plăcea piesa îi mai alinase supărarea de mai devreme.Mi se pare că mi s-a făcut foarte sete.Poţi să ne aduci nişte băuturi răcoritoare?
-Va fi plăcerea mea.Sebastian bombăni în sinea sa şi se ridică.Se părea că mătuşa plănuia să rămână cu ei.
Veronica zâmbi fără chef,parcă ghicindu-i gândurile.
-Dacă mă gândesc mai bine,te voi însoţi,spuse domnişoara Bramhall ridicându-se.Am zărit-o pe Lady Lovett mai devreme şi aş vrea să vorbesc puţin cu ea înainte să înceapă din nou piesa.
-Stai cât doreşti,spuse Veronica.Îndrăznesc să spun că ne vom descurca şi fără dumneata.
-Nu mă îndoiesc,draga mea,încuviinţă domnişoara Bramhall spre Sebastian, făcându-i semn să deschidă uşa lojii,şi apoi trecu în faţa lui.
-Sebastian,şopti Veronica.El se întoarse.Ultimul punct absurd de pe lista ta...
-Da?
-Nu părea deloc o practică foarte uzitată,îi aruncă ea un zâmbet provocator,iar inima lui parcă se opri.Era ciudat cum un simplu zâmbet putea face asta.Şi a fost foarte eficient.El zâmbi larg:
-Chiar aşa?
-O,într-adevăr! Veronica se ridică în picioare,veni lângă el şi,mai înainte ca el să poată spune un cuvânt,îi luă faţa între palme şi îşi lipi gura de a lui.El îi simţi buzele calde şi pline,senzuale.Şi ameţitoare,ca un vin fin care i se urcase direct la cap.Simţi cum i se strânge inima.Foarte eficient,conchise ea.
El îşi strecură mâinile în jurul mijlocului ei,dar ea se retrase.
-Te aşteaptă mătuşa Lotte.
-Da,aşa e,desigur.Inspiră adânc.Iar acesta nu este locul...
-Dar întoarce-te repede!El încuviinţă şi o urmă afară din lojă pe mătuşa Veronicăi,cu paşii mai uşori decât mai devreme.Coridorul era plin de spectatori,iar el trebuia să îi ocolească,pe rând,pe fiecare ca să se poată ţine după ea.Ajunseră în antreu,iar ea se dădu într-o parte,apoi se întoarse spre el.

-Aş vrea să vorbesc ceva cu dumneata,Sir Sebastian,i se adresă pe un ton uşor afectat.Dintr-odată,Sebastian se simţi ca atunci când avea zece ani şi era prins făcând ceva nepermis.Ce absurd! Era adult,un om realizat.Înfruntase pericole mult mai mari decât această zgrip-ţuroaică scundă şi hotărâtă.
Adoptă tonul lui cel mai fermecător:
-Orice pentru dumneavoastră,domnişoară Bramhall!
-În primul rând,am fost foarte impresionată că m-ai inclus şi pe mine în invitaţia pentru seara asta şi pentru banchet.
-Aşa mi s-a părut a fi cuviincios,spuse el. *Nu avea de ce să se teamă*,se gândi.Ea îl studie o clipă,apoi izbucni în râs.
-Dumnezeule,tinere,ultimul lucru care o preocupă pe Veronica este buna-cuviinţă!
-Atunci,măcar pe unul dintre noi trebuie să-1 preocupe acest lucru,spuse el, nevenindu-i să creadă.Doamne,vorbea ca unul dintre fraţii lui mai mari! Ce vreau să spun este că nu vreau ca Lady Smithson să devină subiect de bârfă.
-Excelent răspuns,încuviinţă ea,pe gânduri.Mama Veronicăi a murit când ea era foarte mică.Eu şi mama mea l-am ajutat pe tatăl ei,fratele meu,s-o crească.
Fratele meu este adesea un idiot,dar e un om bun.Eu şi mama mea suntem amândouă...Oh,care este cuvântul?
Lui Sebastian îi veniră în minte o mulţime de cuvinte.Dar le ignoră.
-Independente,aş spune că este cel mai potrivit cuvânt.Veronica a fost puternic influenţată de părerile noastre.II fixă cu o privire hotărâtă.Trebuie să ţii minte asta!
-Aşa voi face.Mulţumesc.
-Nu eşti deloc aşa cum mă aşteptam,să ştii!
-Asta e bine? întrebă el,ridicând o sprânceană.
-Nu m-am hotărât încă.Eşti bărbat,şi în general mi-am dat seama că bărbaţii nu sunt de încredere.Făcu o mică pauză.Ar trebui să te întreb dacă intenţiile îţi sunt onorabile.El deschise gura ca să răspundă,însă ea ridică mâna şi îl opri.
-Nu,nu doresc să ştiu.Nu mă priveşte.În familia mea,respectăm intimitatea la fel de mult ca şi independenţa.Veronica nu este copil şi este destul de inteligentă ca să ia propriile decizii în legătură cu chestiuni de genul ăsta.
-Eu chiar cred că...
-Nu,nu,făcu ea un gest,oprindu-1.Părerea mea despre dumneata în acest moment este una foarte favorabilă.Dacă îmi spui că intenţiile îţi sunt onorabile,mă voi simţi obligată să intervin de partea dumitale,iar asta nu se face.Sau nu te voi

crede,ceea ce este mai rău.Dacă îmi spui că nu sunt onorabile,atunci voi crede că eşti de-a dreptul prost să recunoşti aşa ceva,chiar dacă îţi voi aprecia sinceritatea.Dar voi simţi şi că e necesar să îi aduc la cunoştinţă Veronicăi intenţiile dumitale,şi nu ştiu care ar putea fi răspunsul ei.
-Dar oare nu sunt majoritatea femeilor mulţumite dacă intenţiile unui bărbat sunt onorabile? întrebă el încet.
-Veronica nu este majoritatea femeilor,pufni ea.Aşa cum nu este nici una dintre femeile din familia ei.Ar fi înţelept din partea dumitale să reţii şi acest lucru.
-Desigur.
-Acuma-scrută ea mulţimea-încă mai e timp pentru o discuţie scurtă cu Lady Lovett înainte să se reia piesa.În ochi îi licări o luminiţă răutăcioasă.Presupun că,dacă te grăbeşti,poţi să ajungi la lojă înaintea mea.
-Atunci mă voi grăbi,râse el.
-Încă ceva,Sir Sebastian.Îl studie cu mare atenţie.Chiar şi inima celei mai puternice femei poate fi extrem de fragilă.Veronica este fiica pe care n-am avut-o niciodată.În tonul ei se simţi o avertizare.Şi am o memorie de elefant,aşa cum poate să ateste şi Sir Hugo.
-Nu pun nici o clipă la îndoială acest lucru!
-Şi,dragă băiete,se aplecă ea mai aproape de el şi coborî vocea,încearcă să nu mai fii aşa de slugarnic.Cu toate că apreciez efortul,nu e deloc atrăgător.Privirea ei îl învălui: Iar dumneata eşti foarte atrăgător!

-...Şi el s-a întors în lojă cu câteva clipe înainte de reluarea piesei,cu mătuşa Lotte pe urme.Veronica bătu darabana,nerăbdătoare,în masa de la sala de lectură pentru doamne de la librăria Fenwick and Sons.Şi cum deja văzusem piesa...
-Şi cine n-a văzut-o? Este o piesă foarte veche! interveni Portia.
-Şi totuşi,este mereu amuzantă! dădu din cap Julia.Niciodată nu mă satur să mă distrez la această piesă!
-Depinde cine joacă rolul lui Lady Sneerwell,cred,încuviinţă Portia.Pentru că ea este cea mai răutăcioasă dintre...
-Vreţi să încetaţi să discutaţi meritele dramatice ale unei piese stupide şi să vă îndreptaţi atenţia spre dilema mea? le săgetă Veronica cu privirea pe prietenele ei.
-Nu suntem sigure care este dilema ta,dragă,replică Julia,sorbind din ceai.
-În afară de faptul că doreşti să devii amanta lui Sebastian,iar el nu pare să coopereze deloc.Portia zâmbi răutăcioasă.Ştiu că eu,cel puţin,sunt şocată!

-Dacă este cooperant sau nu este un lucru care rămâne de văzut! spuse Veronica pe un ton mai tăios decât intenţionase şi inspiră profund,ca să se calmeze.
-Te-ai aşteptat să sară imediat în patul tău sau să te ducă în braţe într-al lui,spuse Portia.
-Are reputaţia asta.
-Acesta fiind motivul pentru care l-ai ales pe el,dădu Julia din cap.
-Nu numai.L-am ales şi pentru că îmi plac cărţile lui.Este ceva foarte convingător în scrierile lui,ba chiar seducător,îndrăznesc să spun.Portia pufni.
-I-am citit cărţile.Nu le-am găsit deloc seducătoare.Asta e ideea principală, adăugă ea în şoaptă.
-Apoi,când l-am cunoscut...Veronica oftă din rărunchi.Cred că trebuie să mărturisesc totul acum.Făcu o scurtă pauză ca să-şi adune gândurile.Întreaga idee de a deveni amantă îmi făcea cu ochiul doar undeva,în străfundurile minţii. Ştiam că nu doresc o căsnicie şi m-am săturat să fiu singură,şi mai ştiam că doar bărbatul potrivit ar putea să îmi fie pe plac.Dar abia când l-am cunoscut pe Sebastian m-am hotărât la acest curs al lucrurilor.Şi asupra lui.
-Chiar acolo? făcu ochii mari Portia.Ai hotărât să devii amanta lui chiar acolo,în sala de conferinţe? în sala de conferinţe de la Clubul Exploratorilor?
-Nu e un tărâm sacru,Portia,interveni Julia.
-Fără îndoială că din cauza unor lucruri de genul ăsta nu permit femeilor să devină membri,murmură Portia.Veronica o ignoră.
-Sună ciudat,dar am ştiut,pur şi simpu am ştiut,că el este bărbatul potrivit pentru mine.Am fost foarte marcată de el.Este chipeş,fără îndoială,iar cicatricea aceea mică de pe frunte îl face să pară misterios.
-Cicatricea este...
-Da,Portia,ştiu,dar nu contează.Felul în care a ţinut mulţimea sub control,şi cât de graţios şi frumos s-a purtat cu toţi admiratorii săi,şi apoi s-a purtat frumos chiar şi cu mătuşa Lotte,ei bine...
Şi nu se putea gândi la altceva decât la el.Chiar şi în somn,el era acolo,cu zâmbetul lui viclean,şi ochii de un albastru infinit,şi cu râsul lui.Încă îi simţea căldura trupului din timpul plimbării prin parc.Şi atunci când îl sărutase...ceva dinlăuntrul ei se cutremurase şi duruse.Mai simţise ceva similar cu mult timp în urmă,când se îndrăgostise de Charles.Dar acum era dorinţă,nimic mai mult.Şi nici nu avea să permită să fie mai mult de-atât.
-Ei bine? întrebă Julia,studiind-o cu atenţie.Ea inspiră adânc.
-Îl găsesc foarte deosebit.

-Şi? spuse Julia nerăbdătoare.
-Şi atrăgător.
-Şi? se alătură Portia întrebărilor.
-Şi îl vreau pe acest bărbat! Veronica îşi plimba privirea de la o prietenă la alta.Uite,v-am spus.Îl doresc! Este cadoul perfect de Crăciun pentru mine însămi.Şi sunt hotărâtă să-1 am.
-Eu tot nu înţeleg unde e dilema ta,spuse Julia calm.
-Nu ştiu ce să fac,ridică tonul Veronica.
-Vai,asta este o dilemă,murmură Julia.
-Ştiam eu,scoase Portia un oftat de uşurare.Ştiam eu că ai să-ţi vii în fire până la urmă!
-Nu mi-am venit în fire,izbucni Veronica,pentru că nu m-am pierdut cu firea.Pur şi simplu,nu ştiu cum să procedez în legătură cu asta.
-În legătură cu...zise Julia confuză.În legătură cu ce?
-Seducţia!Doamnele de la masa de alături întoarseră brusc capetele spre ele.
Veronica tresări.Probabil că acesta nu era cel mai bun loc în care să poarte această discuţie.Sala de lectură era mereu plină şi asta se întâmpla de când Veronica îl încurajase pe Fenwick să ofere gustări şi băuturi răcoritoare.Sau poate că „mită" era un cuvânt mai bun,de vreme ce încurajarea din partea ei fusese însoţită de un important suport financiar.Veronica era acum partenerul din umbră de la Fenwick and Sons.De obicei era foarte îmbucurător să vadă locul acesta plin,dar astăzi ar fi preferat să fie mai puţini clienţi.
Îşi coborî vocea şi se aplecă mai aproape de prietenele sale.
-Nu ştiu cum să seduc un bărbat.-Dar l-ai sărutat,sublinie Julia.
Veronica dădu din mână,minimalizând importanţa comentariului Juliei.
-O clipă furată şi abia dacă are vreo semnificaţie.
-N-aş fi crezut ca asta să fie o problemă cu Sebastian,spuse Portia, încruntându-se.
-Nici eu,dată fiind reputaţia lui,oftă Veronica.Dar se poartă ca un gentleman cuviincios.În cea mai mare parte a timpului.Cu siguranţă,mai era şi lista cu ceea ce îşi dorea să ştie despre ea,care nu era nicidecum cuviincioasă,dar acea discuţie fusese scurtă şi întreruptă mult prea repede.Şi nu ştiu ce să fac să-1 încurajez să nu mai fie atât de gentleman.Nu vreau să creadă...
-Că eşti o femeie uşoară? spuse Portia mieroasă.
-Da.Cred că da.Veronica oftă.Nu vreau să creadă că fac tot timpul lucruri de felul ăsta.N-am mai sedus niciodată un bărbat până acum,iar eu la rândul meu

am fost sedusă o singură dată.
-De soţul tău,dădu Julia din cap.
-Da,desigur.
-Doar de către soţul tău? întrebă Portia,privind-o stăruitor.
-Da,spuse Veronica,încruntându-se,ai crezut altceva?
-Deloc,se repezi Julia să răspundă în locul Portiei.
-Eu da,răspunse totuşi Portia.Cu siguranţă aşa am crezut.
-Cum ai putea să crezi aşa ceva? o săgetă prietena sa cu privirea.
-Sunt sigură că nu a vrut să spună...
-Cum să nu cred? o repezi Portia.Eşti atât de liber-cugetătoare,şi independentă,şi încrezătoare,şi sigură pe tine.Vorbeşti întruna despre cum femeile ar trebui să voteze şi să fie membre în cluburile bărbaţilor,şi să îşi administreze singure finanţele,şi despre cât de capabile suntem noi să ducem ce viaţă vrem.Şi cum mai degrabă ai vrea să fii amantă decât soţie.Ai primit mereu ceea ce ai vrut pentru că nu ai ezitat să îţi iei singură.Am presupus că,în acest domeniu în mod special,ai putea să fii la fel de...Împlinită ca orice bărbat!
Veronica făcu ochii mari.Nu era sigură dacă trebuie să fie furioasă sau...
-Mulţumesc! se hotărî ea să-i spună.
-Cu mare plăcere! pufni Portia.Şi mai mult decât atât,mereu am admirat asta la tine.Faci mereu exact ce vrei,indiferent de părerea celorlalţi.Nu sunt de acord cu tine deloc,dar cred că eşti extrem de curajoasă.Şi,dintre noi două,dacă ar fi să aleg,aş prefera să fiu tu decât să fiu eu însămi!
-Dumnezeule mare! murmură Julia.
-Sper că nu te-am dezamăgit,spuse Veronica rar.
-Pentru că nu eşti o femeie de moravuri uşoare? dădu Portia din mână.În viaţă înveţi să trăieşti cu propriile dezamăgiri.Julia râse zgomotos.
-Mă voi strădui să fiu mai bună pe viitor,promise Veronica,ascunzându-şi un rânjet.Sau,de fapt,mai rea.
-Ai grijă să faci asta! spuse Portia,hotărâtă.Julia se uita când la o prietenă,când la cealaltă:
-Asta este cea mai absurdă conversaţie pe care am avut-o vreodată,dădu ea din cap.Abia dacă-mi vine să-mi cred urechilor.Mereu cuviincioasa Portia o încurajează pe Veronica,femeia care nu a avut niciodată nevoie de nici un fel de încurajări,să fie necuviincioasă.
-Chiar sună absurd când o spui aşa,murmură Portia.Dintr-odată,acest răspuns îi dădu o idee Veronicăi,care rămase cu privirea la Portia.

-Dar ai dreptate! Apoi se întoarse spre Julia.Are absolută dreptate!
-Are dreptate? se încruntă Julia.
-Am dreptate? întrebă Portia suspicioasă.
-În totalitate.Mereu mi-am urmat propriul drum.Nu m-am îndoit niciodată de mine însămi.Şi n-am fost niciodată ameţită,nici un pic,de nimeni,cu atât mai puţin de un simplu bărbat.
-El te ameţeşte pe tine? întrebă Julia ridicând o sprânceană.
-Cu siguranţă nu! pufni Portia.
-Dragă,îmi pare rău dacă te dezamăgesc din nou,dar da.Bărbatul acesta mă face să mă simt...ei bine...oarecum confuză şi complet...cugetă o clipă.Nu mai sunt eu însămi.Asta este.Am devenit creatura asta timidă şi ezitantă,care îşi pune probleme în legătură cu lucrurile cum ar fi siguranţa.
-O,nu,asta nu! spuse Julia luând-o în zeflemea.
-Cu toate că nu cred că el şi-a dat seama de acest lucru,spuse Veronica, ignorând-o.
-Nimeni nu şi-a dat seama,spuse Portia ca pentru sine.
-Vai,i-am permis să facă ce doreşte în parc.L-am lăsat să preia frâiele,ca să spun aşa.A vrut să ne plimbăm şi ne-am plimbat.
-Cu pantofii tăi? întrebă Portia.Nu-mi pot imagina aşa ceva!
-Şi apoi a invitat-o pe mătuşa Lotte pe post de însoţitor la teatru aseară şi din nou la un banchet organizat la Clubul Exploratorilor.Cu toţii ştim că eu nu recunosc necesitatea unui însoţitor,dar atunci nu am protestat.
-Vai,dar asta e ciudat,spuse Julia.
-Un om cu reputaţia lui nu devine gentleman peste noapte.Pune el ceva la cale,bătu Veronica cu degetele pe masă.Nu ştiu ce-aparent,nu este seducţie făţişă-,dar intenţionez să aflu.Nici un bărbat nu este atât de perfect!
-Draga mea Veronica,începu Julia,punându-şi o mână peste a Veronicăi.Tu eşti cea care a pus la cale ceva.Nu poţi,de fapt...
-Nu,clătină din cap Portia.Are dreptate.Nu seamănă deloc cu Sebastian pe care îl cunosc eu.M-aş fi aşteptat să apară neanunţat la uşa ta,atunci când ştia că eşti singură,şi să te seducă.
-Aşa ar fi crezut oricine! izbucni Veronica.
-În schimb,trage de timp,se încruntă Portia,pe gânduri.Dacă nu l-aş cunoaşte aşa de bine...făcu ochii mari.Îţi face curte! Asta face! Oricât de absurd ar suna, intenţiile vărului meu ar putea fi cu desăvârşire onorabile!
Veronica simţi un nod în stomac şi scutură din cap cu putere.

-Asta nu e deloc ceea ce am eu în minte!
-Ei bine,atunci nu poţi face decât un singur lucru,spuse Portia hotărâtă şi se aplecă mai aproape,întâlnind privirea Veronicăi.
-Portia,se auzi vocea Juliei,ca un avertisment.-Sedu-1 tu,Veronica! în ochii Portiei strălucea focul dintr-o persoană cu totul nouă.Nu-i da voie să fie el cel care te seduce.Julia rămase cu gura căscată.-Portia!
-Nu-i da timp să facă planuri sau să urzească ceva! Hotărârea suna clar în vocea Portiei.Sedu-1 tu imediat!
-Da,desigur!-De ce nu se gândise ea însăşi la asta?-Din păcate,nu am un plan care să m-ajute şi n-am avut niciodată.Pur simplu am presupus că totul va veni de la sine.
-O,cu siguranţă ai nevoie de un plan,încuviinţă Portia.Am spus de la bun început că nu te-ai gândit suficient de bine la asta.
-Şi ai avut dreptate.Trebuia să te ascult.
-Poate data viitoare mă vei asculta,spuse Portia trufaşă.Veronica se încruntă, rămânând pe gânduri.-Presupun că nici una dintre voi nu are un plan în minte...
Julia şi Portia schimbară priviri.
-Dragă Veronica,începu Julia,încet.În ciuda entuziasmului grăbit al Portiei, trebuie să reţii că,deşi poate că îţi iertăm dorinţa aceasta de a deveni amanta lui Sir Sebastian,totuşi nu o încurajăm în nici un fel.
-Nu,într-adevăr,spuse Portia iute.Eu încă mai cred că este condamnabil,din punct de vedere moral.
-Seducţia a fost ideea ta,sublinie Veronica.
-Evident,eu sunt cea care s-a pierdut cu firea,spuse Portia ca şi cum ar fi mărturisit o crimă groaznică.Tot ce pot să spun este că m-a luat valul din dorinţa de a-mi ajuta o prietenă în lupta cu sexul opus.Doar simplul fapt că mă gândesc la bărbaţi,şi în mod special la propriul meu văr,ca la un duşman de sex opus arată cât de mult am decăzut.Portia oftă din adâncul sufletului: Se pare că,în ciuda celor mai bune intenţii ale mele şi spre groaza mea eternă,m-am lăsat influenţată de Veronica.
-Dumnezeule,Portia! zise Julia,ironică.Doar nu te-a luat de mână şi te-a condus în păcat.
-Nu încă,rânji Veronica.Dar mai există speranţă pentru tine,draga mea.
-Da,da,cei care nu vor să se plece...dădu Portia ochii peste cap.Ştiu!
-Un plan,rămase Veronica pe gânduri.Trebuie să mă gândesc la ceva inteligent.

-Sau ai putea să fii complet sinceră şi să îi spui că el este ceea ce-ţi doreşti de Crăciun,spuse Julia,ridicând din umeri.
-N-aş putea niciodată...”De ce nu?” îşi zise în sinea ei,uitându-se la Julia: Acesta chiar este un plan!
-Cel puţin,sunt recunoscătoare că nu voi fi aici ca să văd asta,mormăi Portia.
-Unde vei fi? zise Julia,încruntându-se.
-În Italia,o lămuri Portia,dând din mână a lehamite.Eu şi mătuşa mea am închiriat o vilă pentru câteva săptămâni.Nu doresc să stau aici şi să fiu obligată să merg în vizite nenumărate,cu prilejul cărora familia mea îmi va oferi bărbaţi eligibili pe post de dulciuri de Crăciun.
-Deci fugi? ridică Veronica din sprâncene.
-N-aş spune-o exact în cuvintele astea,dar da.Portia îşi îndreptă spatele.Julia s-a căsătorit de curând.Tu refuzi să te căsătoreşti dintr-un motiv pe care nu reuşesc să-l înţeleg.Iar eu,deşi îmi doresc să mă recăsătoresc,prefer să-mi găsesc singură soţul decât să îmi fie servit pe tavă.
-Ca o gâscă servită la masa de Crăciun? rânji Julia.
-Vai,Portia,îi aruncă Veronica o privire afectuoasă prietenei sale.Cât de curajoasă şi de independentă eşti!
-Şi asta reprezintă probabil un rezultat direct al influenţei tale,scutură Portia din cap,tristă.Dumnezeu să mă ajute!Julia îşi plimbă privirea de la o prietenă la cealaltă.
-Nu m-aş baza pe Dumnezeu,draga mea.O să fie foarte ocupat.

CAPITOLUL 7

Sinclair trânti uşile bibliotecii în urma sa şi apoi se rezemă de ele cu spatele,de parcă ar fi vrut să pună stavilă cu propriul trup în faţa invaziei unor hoarde barbare.Sebastian ridică privirea din hârtiile de pe birou şi îl privi fix.
-Ce naiba faci?
-Ai musafiri.
-Atunci...spuse Sebastian rar,nu ar trebui să îi pofteşti înăuntru?
-Sunt prietenul tău.Partenerul tău.Sinclair scutură din cap.Şi nu cred că este o idee bună să îi invit înăuntru.De fapt...Făcu semn din cap spre fereastră.Cred că scăparea ar fi o idee mult mai bună.Chiar la fereastra aceea este o viţă-de-vie,şi chiar dacă nu ţine,ar fi o cădere de la mică înălţime până la sol.
-Ce? făcu Sebastian ochii mari.

-Afară pe fereastră cu tine! Du-te,acum! Repede! Sinclair îi arătă din nou fereastra.Am să încerc să-i reţin.
-Apreciez oferta,dar...Sebastian se abţinea să nu izbucnească în râs.
Ai înnebunit,nu-i aşa?
-Eu? Ha! Sinclair miji ochii şi se apropie de birou.Credeam că avem o înţelegere.
-O înţelegere?
-Despre femeile care vin aici.Sinclair îşi încrucişă braţele la piept.Femeile au voie să intre doar în compania ta.Am căzut de acord în mod expres că nici unul dintre noi nu doreşte vizitatori femei neinvitaţi,care să apară fără să anunţe măcar cu o clipă înainte.Ceva de genul ăsta ar putea fi extrem de ciudat,ba chiar periculos.
-Eu...
-Mai ales dacă respectivii vizitatori femei sunt-ridică din umeri-hotărâte, ferme,încăpăţânate şi îndărătnice.Sebastian făcu ochii mari,nedumerit.
-Eu nu...oh! izbucni în râs şi se ridică în picioare.Ai cunoscut-o pe Veronica.
-Doamne! De dragul tău,sper că nu! pufni Sinclair.În plus,nici una dintre aceste femei nu are părul roşu.
-Câte sunt? întrebă Sebastian cu prudenţă.
-Două,tresări el.Nişte zgripţuroaice înfricoşătoare şi îngrozitoare.Dar trebuie să recunosc,nu şi neatrăgătoare.Chiar drăguţe,de fapt.În special cea mai scundă,cu părul drept.Deşi ea pare să fie cea mai furioasă.
-Aceste creaturi îngrozitoare ţi-au spus şi vreun nume?
-Nu am avut ocazia...Uşile bibliotecii se deschiseră şi două tinere se năpustiră ca o furtună în încăpere,într-o rafală de blănuri,mantii şi indignare.
-Aici erai!
-Cât credeai că te mai poţi ascunde?
Sebastian rămase cu privirea ţintă la cele două femei,apoi izbucni în râs.
-Habar n-am despre ce vorbiţi,cu toate că nu-mi pot imagina de ce trebuie să fiţi atât de dârze!
-Ţi-am spus eu! zise şi Sinclair,cu ochii la cele două femei.
Ambele femei îi aruncară americanului o privire care l-ar fi făcut chiar şi pe cel mai viteaz gentleman să îşi dorească să se ascundă imediat.Dar spre meritul său,Sinclair nici măcar nu se clinti.
-Cred că nu le-ai cunoscut până acum pe surorile mele,spuse Sebastian calm.

Miranda,Bianca,el este bunul meu prieten,domnul Fordham Sinclair.Sinclair,dă-mi voie să ţi le prezint pe Miranda,Lady Garret,şi pe doamna Bianca Roberts.
-Suntem surorile lui mai tinere,sublinie Miranda.Mai are şi o soră mai mare,Diana.
-Ce norocos este.Îmi face plăcere să vă cunosc pe amândouă,spuse Sinclair,cu o lipsă făţişă de entuziasm.
-Am auzit multe despre dumneata.Privirea Biancăi îl evaluă cu suspiciune pe Sinclair,iar Sebastian presupuse că prietenul său nu o mai considera pe Bianca cea scundă la fel de drăguţă cum i se păruse mai devreme.Majoritatea lucrurilor,dezonorante!
-Atunci sunt în inferioritate,spuse Sebastian cu miere-n glas.Căci eu n-am auzit nimic despre domniile voastre.Surorile îl săgetară din priviri pe Sebastian.
-Asta nu este complet adevărat,râse el.
-Dacă îmi permiţi,începu Sinclair,croindu-şi drum spre uşă,am să te las la fericita reuniune de familie.
-American neruşinat! îi aruncă Bianca în şoaptă.
-Vrăjitoare britanică! murmură Sinclair la rândul său,când trecu pe lângă ea.
Bianca îşi ţinu răsuflarea,şocată,şi păru că vrea să-l urmărească pe Sinclair afară pe uşă,ca să-i dea cu geanta în cap.Făcu un pas,dar Miranda o prinse de braţ.
-Avem alte chestiuni de lămurit acum,spuse Miranda hotărâtă.Miranda era cea mai tânără dintre cele două,dar numai cu un an.Ea şi Bianca erau la fel de apropiate ca două gemene.
-Într-adevăr,admise Bianca,îndreptându-şi atenţia spre fratele ei.Ce ai de spus în apărarea ta?
-Nu sunt sigur.Se propti cu şoldul în colţul biroului,studiin-du-şi surorile.Ce am făcut?
-Te-am văzut! spuse Bianca.
-Dumnezeule mare,nu asta! sări el,prefăcându-se îngrozit.
-Acum nu este timpul pentru sarcasm,Sebastian,îl repezi Miranda.Te-am văzut aseară la teatru.
-Şi vrem să ştim ce făceai cu Lady Smithson,adăugă Bianca.Ea nu e una dintre femeiuştile tale.
-De unde îi ştiţi numele? O cunoaşteţi? întrebă el,ridicând o sprânceană.
-Nu,dar am întrebat,îl lămuri Bianca.Ştim multe despre ea şi nu e deloc genul de femeie după care umbli tu de obicei.
-Cum adică ştiţi multe despre ea? Aţi văzut-o doar aseară,zise el,încruntându-se.

-Dumnezeule,Sebastian,îi aruncă Miranda o privire uluită.Este deja după-amiază!
-Ştim că este văduvă şi una eminamente respectabilă,începu Bianca.Are o avere considerabilă la dispoziţie...
-De la răposatul ei soţ şi de la propria familie,după câte am înţeles,adăugă Miranda.
-...o casă mare aici,în oraş,şi o proprietate la ţară,termină Bianca.
-Vai,îşi trecu Sebastian privirea de la una la alta.Dar ştiu că aţi fost ocupate!
Bianca îl ignoră şi continuă:
-Deşi nu a fost implicată în nici un scandal notabil,aşa cum ne-am dat seama,
este cunoscută pentru sinceritatea ei şi pentru susţinerea pe care o arată cauzelor femeilor.
-Ceea ce admirăm,apropo,spuse Miranda repede.Dar vrem să ştim de ce una ca ea a fost aseară cu unul ca tine.
-Mă simt flatat că sunteţi atât de şocate! spuse el cu blândeţe.
-Nu ne pune cuvinte în gură,spuse Miranda tăios.Apoi tonul vocii i se mai înmuie.Am fost foarte încântate să te vedem cu o doamnă care nu este...
-Actriţă sau dansatoare sau cineva deloc potrivit.Bianca îşi miji ochii.Lady Smithson este foarte potrivită.-Aşa cred şi eu,râse el.Surorile schimbară priviri între ele.
-Sebastian,se auzi distinct o notă conciliantă în vocea Biancăi.Spune-ne,te rog,care îţi sunt intenţiile referitoare la Lady Smithson.
-Sunteţi sigure că vreţi să ştiţi?-Altfel,de ce am fi aici? pufni Bianca.
-Foarte bine,atunci,spuse el,apoi se opri,delectându-se cu dramatismul momentului.Intenţionez s-o fac pe Lady Smithson soţia mea.Până la Crăciun.
-Crăciunul este la numai câteva săptămâni de-acum,zise Miranda făcând ochii mari.
-Sunt pe deplin conştient de acest lucru.
-Cu siguranţă nu ai cunoscut-o de mult timp pe această doamnă,spuse Bianca.
-Atunci când văd ceva ce îmi doresc,nu înţeleg de ce mai trebuie să pierd timpul, zise el.Apoi,făcu o scurtă pauză.Atunci când ştiu ceea ce trebuie să fac,nu ezit.
-Cum...cât...Începu Bianca.
-Cât de romantic! încheie Miranda în locul ei.
-Şi teribil de incitant,îi aruncă Bianca un zâmbet reticent.
-Mă bucur că sunteţi de această părere.

-O,aşa credem,Sebastian,într-adevăr.Unii dintre noi credeau că nu te vei însura niciodată.Bianca se întoarse spre sora ei.Aşteaptă să audă familia!
Miranda încuviinţă.
-Mama o să fie în al nouălea cer! Sperase ea,desigur,dar credea că nu te vei mai însura vreodată.Aproape că a renunţat să mai spere şi că Hugh o să se recăsătorească.Să vezi când o să-i spunem!
-O,nu! scutură Sebastian din cap.Nu vreau să-i spuneţi nici un cuvânt din toate acestea mamei sau oricui altcuiva.Le voi dezvălui eu tuturor,la momentul potrivit.
-Şi când va fi asta,întrebă Miranda,privindu-1 fix?
-După ce eu şi Veronica vom fi căsătoriţi,spuse el hotărât.
Surorile rămaseră cu ochii căscaţi la el.
-Dacă ne socoteşti pe toţi,suntem o familie destul de numeroasă.Nu vreau s-o sperii.
-Asta este absurd! Nu suntem deloc înfricoşători,pufni Miranda.
-Poate,îşi miji el ochii.Dar aşa vreau eu.
-Ar fi un frumos cadou de Crăciun,să ştii,spuse Bianca.
Şi,dacă îţi aduci aminte,pentru că de obicei lipseşti,ne adunăm cu toţii de Crăciun la țară.
-Nu şi anul ăsta,clătină Miranda din cap.Va fi un grup mai mic decât de obicei la Waterston Abbey.
-De ce? se încruntă Bianca.
-Mama s-a hotărât s-o însoţească pe Portia în Italia de Crăciun,cu toate că nu pot să înţeleg de ce îşi doreşte Portia să meargă în Italia.O să lipsească de la numeroase petreceri şi întruniri.
-Poate că vrea să evite alte posibile lipeli de care aud că nu duce lipsă în ultima vreme,zâmbi Sebastian cu inocenţă.Amândouă surorile îl priviră ca pe un nebun.
-Cum spuneam,soacra Dianei insistă ca ele să-şi petreacă Crăciunul cu ea.Ştii cât de insistentă poate să fie.Adrian şi Evelyn vor fi acolo,desigur.
-Pentru că este casa lor,spuse Sebastian ironic.
Fratele lui mai mare,Adrian,era actualmente conte de Waterston şi lua foarte în serios statutul de cap de familie.
-Hugh va veni,şi la fel şi tu şi eu.O uşoară undă de melancolie se simţea în vocea Mirandei.Fără îndoială că se gândea la întrunirile de familie mai vesele din trecut,când toată lumea era prezentă.Îşi pierduse soţul cu aproape doi ani în

urmă.Soţia lui Hugh murise cu vreo cinci ani în urmă.Soţul Biancăi nu mai locuia în aceeaşi casă cu soţia sa.Fraţii lui îi înştiinţaseră asupra acestei situaţii,
cu toate că nici Adrian,nici Hugh nu ştiau ce provocase ruptura dintre cei doi.Pentru prima oară în viaţa ei,Bianca nu suflase o vorbă,deşi el bănuia că Miranda ştia totuşi adevărul despre întreaga situaţie.Miranda înfruntă privirea fratelui ei.Ar fi minunat dacă tu şi noua ta soţie aţi putea să vă alăturaţi întrunirii,a trecut mult timp de când nu ai mai făcut asta.
-Mă tem că nu anul acesta,spuse el cu delicateţe.Poate că sunt egoist,dar plănuiesc să-mi petrec Crăciunul în noua mea casă de la ţară,cu soţia mea.
Singuri.
-Nu e deloc egoist,interveni Bianca,fermă.Cred că este foarte romantic.
O să ne descurcăm fără tine.Se opri o clipă,ezitând.Şi plănuieşti să-ţi petreci şi ziua de naştere singur cu soţia ta?
-O,vino la noi,măcar de ziua ta! îi zâmbi Miranda fratelui ei.Ar fi minunat!
-Promit să mă gândesc la asta.Dar acesta nu este singurul Crăciun când rămân în Anglia,ci abia primul.Ştiţi că am cumpărat o casă.Ceea ce nu ştiţi este că intenţionez să-mi limitez călătoriile şi să mă concentrez asupra conferinţelor şi a scrisului.
-Cât de...Bianca îşi alese cuvintele cu mare grijă.Matur din partea ta! Asemenea unui Hadley-Attwater responsabil.Este înfricoşător şi nu sunt sigură că pot să cred toate astea.
-Cu toţii ne schimbăm,Bianca,odată cu trecerea timpului.Şi la fel şi dorinţele noastre şi modul de-a trăi.Sebastian zâmbi.Acum,dacă sunteţi atât de drăguţe să vă daţi jos mantiile,aş putea să trimit după un ceai şi să stăm la taifas.
-Nu ai fost niciodată genul care stă la taifas,remarcă Miranda,izbucnind în râs.
-Dacă toate astea sunt rezultatul influenţei lui Lady Smithson,ai toată susţinerea noastră,din toată inima! exclamă Bianca,după ce-l studie cu atenţie.
-Şi cele mai bune urări! se grăbi Miranda să adauge.Vrem doar să fii fericit,ştii asta.
-Asta şi intenţionez! rânji Sebastian.
-Probabil că ar trebui să ştii că,şi dacă ai fi ales o actriţă,sau o dansatoare,sau pe cineva cu totul şi cu totul nepotrivit-oftă Bianca resemnată-,tot am fi
acceptat-o.Cu toţii.Chiar şi mama.
-Ştiu.
-Dar este mult mai uşor aşa,spuse Miranda zâmbind larg.

-Atunci sunt norocos că am avut bunul-simţ să mă îndrăgostesc de o doamnă potrivită.
-Foarte norocos,spuse Bianca hotărâtă.Oricât de mult ne-ar plăcea să rămânem la ceai şi,Dumnezeu ştie,astfel de invitaţii din partea ta sunt unice,avem multe de făcut.Crăciunul se apropie cu paşi repezi şi trebuie să ne pregătim pentru petreceri şi să organizăm mese...
-Şi avem cadouri de ales pentru nepoţi şi nepoate şi toţi ceilalţi.Miranda făcu o pauză.Am o listă scurtă cu ceea ce mi-ar plăcea,dacă vei fi interesat.
-Amândouă avem liste,îi sclipiră ochii Biancăi.Dacă vei fi interesat.
-Am să reţin acest lucru,râse el.
Mai pălăvrăgiră puţin,apoi surorile plecară după îmbrăţişări şi promisiuni făcute de ambele părţi.Spera că îşi vor ţine gura,cu toate că nimeni din familia lui nu se pricepea prea bine să ţină un secret.Dar de fapt,nu prea conta,cu toate că i-ar fi plăcut să fie el cel care dădea vestea familiei,măcar ca să le vadă expresiile de pe feţe.Ideea de a petrece Crăciunul cu Veronica în casa lui cea nouă îi venise exact în momentul când rostise cuvintele.Şi de ce nu? Primul său Crăciun în Anglia după ani întregi,petrecut în noua lui casă,cu delicioasa lui mireasă...suna perfect! Singuri,fără nimeni care să-i bată la cap,cu excepţia celor câţiva oameni pe care îi angajase atunci când cumpărase casa.Şi poate,după Crăciun aveau să călătorească la Waterston Abbey,unde să-şi prezinte soţia restului familiei.Şi să-şi ceară moştenirea,desigur.Avea să fie un Crăciun de pomină!
Îşi alungă din minte gândul că poate Veronica nu va dori să se mărite cu un bărbat pe care abia dacă îl cunoştea.Se cunoşteau mai bine decât multe cupluri deja căsătorite pe care le ştia.Iar ea nu putea să nege că între ei se crease ceva intens,şi unic,şi foarte minunat.Nu avea nici o îndoială că femeia îl dorea la fel de mult pe cât o dorea şi el.Doar îl sărutase când mătuşa ei abia plecase din lojă.
în ciuda faptului că fusese atât de scurt,sărutul acela îi stăruia în minte.Gustul buzelor ei pe ale lui,căldura trupului ei lipit de al lui,aroma erotică a parfumului ei,toate îi aduceau în minte diverse imagini neruşinate cu ea,stând întinsă în patul lui.Sărutul acela nu a fost decât o degustare,un indiciu asupra încântărilor ce aveau să urmeze.Încântări pe care avea de gând să le savureze pentru tot restul vieţii.Dorinţa îl răvăşea,iar Sebastian inspiră profund.Nu ştia cât timp mai putea să se comporte cuviincios,când de fapt tot ce-şi dorea era să o ia în braţe şi să facă lucrurile în felul lui.Gândul îl amuză.Sau s-o lase pe ea să facă lucrurile în felul ei.La urma urmei,ea fusese cea care îl sărutase pe el.

O,da,Veronica va fi în curând soţia sa.O iubea,chiar dacă nu-şi dăduse seama de asta până nu le-a spus-o surorilor lui.Ar fi trebuit să-i spună mai întâi Veronicăi,dar era o omisiune uşor de corectat.O iubea,o dorea şi avea să fie a lui.Da,într-adevăr,acesta avea să fie un Crăciun de neuitat!

CAPITOLUL 8

-Mi se pare că lucrurile merg remarcabil de bine,nu crezi? se aplecă Veronica mai aproape de el,şoptind într-un mod inocent de seducător.A fost foarte curajos din partea ta s-o inviţi pe mătuşa mea.Sebastian se uită în ochii ei de un căprui fierbinte şi se minună că nu se îneacă în ei.Sau poate că de fapt asta făcea.Sau se înecase deja.În cele două zile de când n-o mai văzuse,nu prea mai făcuse altceva decât să se gândească la ea.Iar hotărârea de a face din această femeie soţia sa devenise şi mai puternică.

-Există o linie fină de demarcaţie între curaj şi nebunie.Nu sunt încă sigur despre care dintre acestea două este vorba aici.Veronica se uită spre masa de banchet unde stătea mătuşa ei,iar el îi urmări privirea.

-Pare să se comporte cum trebuie!

-La fel ca noi toţi,spuse el ca pentru sine.Domnişoara Bramhall părea mai puţin combativă decât ultima oară când venise la Clubul Exploratorilor.Într-adevăr,de fiecare dată când Sebastian se uitase în direcţia ei în acea seară,ea era prinsă în conversaţii vii,fără să fie totuşi confruntări făţişe,cu domnii din jurul ei.Atunci când le invitase pe Veronica şi mătuşa ei,trebuise să furnizeze clubului numele oaspeţilor săi.Iar persoana care se ocupase de aranjarea lor la mese făcuse o treabă minunată.Ambii domni aflaţi de o parte şi de cealaltă a domnişoarei Bramhall păreau nu numai că se simt minunat,ci că sunt de-a dreptul fascinaţi de ea.Şi de ce nu? Ea era probabil cu un an sau doi mai tânără decât Sir Hugo,care avea vreo cincizeci şi cinci de ani.Nu observase până acum,dar era o femeie arătoasă,atunci când expresia feţei i se mai îndulcea,şi trebuia să fi fost chiar frumoasă în tinereţe.

-Ai ameninţat-o? Veronica simulă că rămâne cu gura căscată.

-Dumnezeule,Sebastian,nu aş face niciodată aşa ceva.În plus,zâmbi ea,ar fi fost inutil.Domnişoara Bramhall râse ca răspuns la ceva spus de unul din vecinii de masă.

-Corectează-mă dacă greşesc,dar nu cumva flirtează?

-Aşa s-ar părea,chicoti Veronica.O studie pe mătuşa ei,rămânând pe gânduri.
Sunt destul de surprinsă că mai ştie cum se face asta.

-Pare că se simte foarte bine,spuse Sebastian.Sir Hugo avea locul la masă mai departe,nu suficient de aproape de domnişoara Bramhall ca să se poată isca o ceartă între ei.În mod ciudat totuşi,ori de câte ori Sebastian se uita la Sir Hugo, acesta o privea pe mătuşa Veronicăi.Cred că Sir Hugo a observat.Nu-şi poate lua ochii de la ea.
-Probabil că este doar precaut,chicoti Veronica.
-Atunci când am informat clubul despre oaspeţii mei din această seară,mă aşteptam ca el să protesteze.Dar,spre surprinderea şi uşurarea mea,n-am auzit nici un cuvânt din partea lui.
-Asta este surprinzător,spuse Veronica,mutându-şi privirea de la mătuşa ei la Sir Hugo.Şi foarte şocant.Nu cred că i-am văzut vreodată în aceeaşi încăpere fără să se certe în legătură cu ceva.
-Sunt adversari de ani de zile.Dar,cum am mai spus,ea se poartă foarte bine.Este meritul tău,cred.
-Al meu? ridică el o sprânceană.
-A fost foarte impresionată că ai vrut s-o inviţi.Nu cred că vrea să te facă de râs.
-Şi pentru asta,are recunoştinţa mea veşnică.
Domnul de lângă domnişoara Bramhall se aplecă şi îi şopti ceva la ureche.
Ea căscă gura de mirare,dar ochii îi străluciră amuzaţi.De ce nu s-a căsătorit niciodată?
-A fost logodită odată.
-Şi?
-Şi căsătoria nu a mai avut loc.S-a întâmplat înainte de naşterea mea,dar din câte am înţeles,a fost vorba de o diferenţă de opinie ireconciliabilă între mătuşa mea şi logodnicul ei.
-Păcat.
-De ce? O femeie nu are nevoie să fie căsătorită ca să fie mulţumită,spuse Veronica cu blândeţe.
-Dar oare mulţumirea este singura ei dorinţă în viaţă? întrebă el,întorcându-se spre ea.
-”Mulţumită” este un cuvânt folosit greşit aici.Veronica se gândi o clipă.Poate „satisfăcută” este un cuvânt mai bun.
-Da?
-Pare destul de fericită cu ceea ce are-o viaţă care nu i-a fost hărăzită,ci pe care şi-a ales-o singură.Sunt multe de spus despre capacitatea de a decide calea pe

care o alegi în viaţă.Ea este independentă şi nu ascultă de nimeni altcineva decât de sine însăşi.
-Şi totuşi...Îşi întoarse el privirea spre domnişoara Bramhall.Cred că este trist.
-De ce naiba crezi că este trist? zise ea,studiindu-1 cu mare atenţie.
-Nu are pe nimeni cu care să-şi împartă viaţa.Nu are copii,nu are familie despre care să povestească...
-Ne are pe mine,pe mama ei şi pe fratele ei! se zbârli Veronica.
-Nu e la fel.Nu are pe nimeni alături de care să îmbătrânească.Nimeni care să o ţină de mână când i se scurtează zilele.Nimeni alături de care să se uite în urmă şi să-şi amintească de bucurii împărtăşite şi de tragedii.Scutură din cap.Îmi cer scuze dacă părerea mea te îngrozeşte,dar,da,cred că este păcat.Ea făcu ochii mari.
-Dumnezeule mare,Sebastian!
-Te-am şocat? râse el.
-Da,habar n-aveam.Îl privi amuzată.Ai suflet de poet.
-Da? zâmbi el.
-Aşa se pare,încuviinţă ea.Trebuie să spun că sunt...
-Da? întrebă el,apropiindu-se mai mult.Privirea lui o întâlni pe a ei şi simţi între ei ceva nedefinit,poate o întrebare.O întrebare şi un răspuns.Sau o întrebare nepusă.Inima lui o luă la goană.Eşti...?
-Surprinsă,cred.Din cărţile tale,am dedus că ai fi mai degrabă tipul de bărbat practic şi nicidecum aplecat spre sentimentalismul celor cu natură poetică.
-N-aş putea fi şi una,şi alta?
-Ba se pare că poţi.
-Într-un final,suntem suma totală a tuturor experienţelor noastre.A tuturor lucrurilor pe care le-am observat.Rămase o clipă pe gânduri.Mi-am văzut părinţii îmbătrânind împreună,cu toate că mama s-ar revolta,dacă m-ar auzi folosind astfel cuvântul „bătrân”.
-Femeilor nu le place deloc acest cuvânt,spuse ea zâmbind.El îi întoarse zâmbetul şi continuă:
-Tata nu era genul de bărbat care să-şi manifeste deschis afecţiunea.Cu toate astea,era evident cât de mult ţineau unul la celălalt.Din prima clipă când s-au văzut,până în ziua când el a murit.Abia dacă se întâlniseră atunci când s-au hotărât să se căsătorească.Îi întâlni privirea.Aşa suntem noi,cei din familia mea.
-Impulsivi?

-Deloc,rânji el.Pur şi simplu,ne hotărâm repede atunci când vedem ceea ce ne place.
-Ce coincidenţă remarcabilă,spuse ea graţios.Şi eu la fel.Apoi,redeveni serioasă: Cât a trecut de când a murit tatăl tău?
-Aproape doisprezece ani deja.Se opri o clipă ca să-şi adune gândurile.Cred că trăinicia vieţii împărtăşite în lungii ani petrecuţi împreună i-a dat mamei curajul să meargă mai departe fără el.Râse încet.Asta,pe lângă faptul că încă mai avea acasă trei din cei opt copii,incluzând-o pe Portia.Părinţii ne-au dat un exemplu despre cum trebuie să fie viaţa şi dragostea.Deşi la noi nu a funcţionat mereu la fel,ridică el din umeri.Fratele meu Hugh a fost căsătorit puţin timp şi apoi i-a murit soţia.Şi sora mea mai mică,Miranda,şi-a pierdut soţul,cu aproape doi ani în urmă.Cealaltă soră mai mică a mea este despărţită de soţul ei.Dar fratele meu Adrian are o căsnicie fericită,iar sora mea mai mare,Diana,este şi ea fericită cu cei,o,nici nu ştiu exact,treisprezece sau paisprezece copii.
-Cu siguranţă,nu,izbucni în râs.
-S-ar putea la fel de bine să fie patru,dar par vreo doisprezece atunci când sunt cu toţii pe lângă tine.
-Iar tu eşti unchiul iubitor?
-Hugh se pricepe mai bine ca mine la chestii din astea.Eu de obicei sunt unchiul absent.Zâmbi,apoi redeveni serios.Şi totuşi,îi invidiez.Pe Adrian şi pe Diana, pentru ceea ce au,şi chiar şi pe Hugh şi pe Miranda şi pe Portia,pentru ceea ce au avut odată,chiar dacă acum au pierdut acel lucru.
-Acum ai făcut-o! zise ea,făcând ochii mari.Sunt nu doar surprinsă,ci de-a dreptul impresionată.
-Atunci înseamnă că planul meu funcţionează,spuse el,şi din nou privirea lui o întâlni pe a ei.
-Ea nu are regrete,spuse Veronica schimbând brusc subiectul.Mătuşa mea,adică.
-Din câte ştii tu.
-Aşa mi-a spus.
-Ah,dar ceea ce spune cineva nu este mereu acelaşi lucru cu ceea ce simte.
-A avut o viaţă foarte interesantă până acum,spuse Veronica ferm.El însă nu era sigur dacă Veronica încerca să îl convingă pe el sau pe ea însăşi.A călătorit şi are numeroase cauze în care crede şi pentru care militează.Sau poate Veronica avea propriul ei viitor în vedere? Este foarte pasionată de acestea,să ştii.
-Am văzut asta,spuse el studiind-o atent.
-Ştiu ce crezi.

-Da? Ea nu ştia asta încă,dar el nu avea de gând să o lase să împărtăşească soarta mătuşii ei.
-Crezi că pasiunea ei s-a irosit în van.
-Deloc,clătină el din cap.Pur şi simplu mi-e milă de prostul care a lăsat-o să-i scape.
-Nu eşti doar poet,ci eşti chiar un romantic,ridică Veronica o sprânceană.
-Acum mi-ai dibuit secretul,râse el.
-O,presupun că ai multe alte secrete.
-Sunt un om misterios,rânji el.
-Spune-mi unul!
-Mi se pare că deja ţi-am dezvăluit aproape toate secretele,spuse încruntându-se. Deja ai aflat despre sufletul meu de poet şi despre firea mea de gentleman ascunsă tuturor.Ştii cum mă vede familia şi cum îi văd eu pe ei.Şi îmi cunoşti planurile pentru viitorul imediat.Clătină din cap,trist.Şi totuşi,eu nu cunosc nici unul din secretele tale.
-Am foarte puţine secrete,izbucni ea în râs.
-Care sunt secretele tale,Veronica?
-Să mă gândesc.Îşi ridică paharul şi sorbi puţin vin.Ca să fiu sinceră,nu-mi vine nici unul în minte.Sunt ca o carte deschisă.Însă nu la fel de plină de aventuri ca vreuna dintre cărţile tale.
-Mă îndoiesc.Ai putea la fel de bine să fii cea mai importantă aventură a vieţii mele.
-Ce lucru absurd şi încântător ai spus!
Cu siguranţă nu vorbeşti serios! exclamă ea,uimită.
-Ah,dacă ţi-aş spune,ţi-aş strica toată plăcerea.Şi pe a mea,rânji el.
-Mi-ai mai spus asta.Legat de intenţiile tale,cred.
-Şi am avut dreptate,nu-i aşa? Rezistă impulsului de a se apleca să-i sărute vârful încântătorului ei nas.Spune-mi,Veronica,ce-ţi doreşti de Crăciun?
-Dorinţa mea secretă,adică? râse ea.
-Cum vrei tu să-i spui.
-Foarte bine,atunci.Îi întâlni privirea,hotărâtă.Îmi doresc o aventură.
-Sunt multe feluri de aventuri,zâmbi el.Poţi găsi aventura în călătorii...
-Am călătorit ceva.Nu ca tine,desigur.Îmi doresc să călătoresc mai mult într-o bună zi.Mi-ar plăcea să văd locurile pe care le-ai văzut tu.
-Poţi găsi aventura fără să pleci de-acasă.În paginile unei cărţi de ficţiune,de exemplu.

-Pentru asta,trebuie să aştept următoarea carte a ta,rânji ea.
-Şi eşti dispusă să aştepţi? zâmbi şi Sebastian
-Sunt foarte nerăbdătoare.Se aplecă spre el.Trebuie să-mi promiţi că-mi vei spune povestea aventurii pe măsură ce o scrii.
-Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere! O privi cu atenţie.Mai este şi aventura descoperirii secretelor.Ochii Veronicăi sclipiră de plăcere.
-Vorbeşti de secretele mele?
-Da.
-Dar nu pot să mă gândesc acum nici măcar la unul singur,oftă ea într-un mod exagerat de dramatic.
-Ceea ce nu înseamnă că nu ai secrete,o privi el în ochii căprui seducători.Poate că va trebui să le descoperim împreună.
-O,mi-ar plăcea asta! Veronica se opri o clipă,apoi trase adânc aer în piept.Aş vrea să te întreb totuşi ceva.
-Orice.
-Oare tu...
-Sir Sebastian,interveni Lord Chutley,un domn mai în vârstă şi corpolent,aşezat la masă în faţa lui Sebastian.Îmi cer scuze.Nu vreau să vă întrerup.Îi adresă Veronicăi o privire spăşită.Dar speram să ne puteţi modera o neînţelegere.
Sebastian se abţinu să-şi manifeste enervarea şi adoptă o expresie plină de bunăvoinţă.
-Cum pot să vă fiu de ajutor?-Se pare că suntem în impas...
-îmi cer scuze,Lord Chutley,spuse Veronica plină de graţie,dar pentru că într-adevăr ne-aţi întrerupt,presupun că mă veţi ierta.Eu şi Sir Sebastian eram prinşi într-o discuţie pe care îmi doresc să o terminăm.Aşa că,dacă aţi fi atât de bun să ne mai acordaţi un moment...Îi aruncă Veronicăi o privire care ar fi putut să facă pe orice bărbat viu să fie de acord cu orice i-ar fi cerut ea.
-Cu siguranţă,răspunse bătrânul,cu privirea pironită la ea,o privire care era parţial adoraţie,parţial dorinţă animalică.Scuzele mele.Câtă lipsă de consideraţie din partea mea! Vă rog,discutaţi cât aveţi nevoie.
-Vă sunt foarte recunoscătoare! spuse ea,adresându-i un zâmbet care,îşi dădu Sebastian seama,l-ar fi putut face pe bărbat să treacă şi prin foc pentru ea.
Şi,într-adevăr,cine n-ar fi făcut asta? Rochia de culoare arămie pe care o purta îi făcea ochii să strălucească în flăcări.Femeia aceasta era o apariţie extraordinară.
Şi era a lui!
-Mulţumesc,râse şi se întoarse spre ea.

-Te-am salvat doar pentru moment,zise,cu o sclipire amuzată în ochii căprui.
-Te pregăteai să mă întrebi ceva.
-Da,aşa este.Se aplecă,într-o manieră confidenţială: Mă întrebam dacă ai plănuit cumva să mă seduci în seara asta.El se înecă.
-Te simţi bine? întrebă ea,făcând ochii mari.
-Foarte.Mulţumesc.
-Ei bine?
Sebastian îşi alese cuvintele cu mare grijă
-Mă gândeam să te sărut mai întâi.
-Dar te-am sărutat eu,ridică ea din umeri.Ar trebui să fie de-ajuns.
-Şi totuşi nu este.În ciuda faptului că abia şopteau unul către celălalt,se simţea totuşi indignarea din vocea lui.Eu vreau să te sărut pe tine.Pe îndelete şi îndelung.
-Excelent,îi făcu ea cu ochiul.De vreme ce sărutatul merge adesea mână în mână cu seducţia,aş putea să îţi sugerez să le faci pe amândouă? El rămase perplex.
-Ei bine?
-Ţi-ai pierdut minţile? întrebă el,încruntându-se.
-Deloc.Privirea ei alunecă spre buzele lui,apoi reveni din nou la ochii lui.Spune-mi,Sebastian,ai de gând să mă seduci în seara asta sau nu?
-Dumnezeule mare,Veronica,suntem la Clubul Exploratorilor! Cuvintele îi ieşiră de pe buze fără să se gândească şi începu să bombăne în sinea sa.Parcă era fratele său mai mare.Sau tatăl său.
-Vorbeşte mai încet.Doamne,ce înţepat eşti! zâmbi ea.Este foarte adorabil.Şi ciudat de excitant.Şi nu am vrut să spun că aici.Ce absurd! Deşi-în ochi îi apăru o licărire neruşinată-asta chiar ar fi o aventură.
-Veronica!
-Vrei să ştii de ce cred eu că este adorabil? Habar n-avea ce să-i răspundă.
-Probabil că nu,dar continuă.
-Pentru că te străduieşti atât de tare.În ochii ei străluci ceva care era cu siguranţă cel puţin afecţiune şi o făcu să zâmbească.Pentru că te porţi prea cuviincios pentru un bărbat cu reputaţia ta.
„Pentru că trebuie să te porţi cuviincios cu femeia pe care vrei s-o iei de soţie!”
-Eu...
-Aşadar,nu este deplasat să consider,iar Portia este de acord cu mine,că ţi-ai ticluit un plan.
-O,ei bine,dacă Portia este de acord...

-Deşi mă întreb cu ce scop,dar nu prea contează.Veronica ridică din umeri, relaxată.Pentru că şi eu am un plan la rândul meu.
-Un plan? înghiţi el în sec.
-Da,un plan.Doreşti să-1 auzi?
-Mă cam tem să-1 aud.
-Prostii,râse ea.Majoritatea discursurilor de dinainte de cină vorbeau despre curajul tău.
-Presupun că voi avea nevoie de el.Îşi miji ochii.Vorbeşte-mi despre planul tău.
-Este genial în simplitatea lui,rânji ea.Îmi imaginez că,după cină,bărbaţii se vor retrage într-un salon pentru fumat,iar doamnele vor fi exilate într-un salonaş prost decorat.Eu şi mătuşa Lotte ne vom scuza.Cred că eu voi acuza o durere de cap.E o scuză care funcţionează de obicei foarte bine.Domnii sunt înţelegători, iar doamnele îşi doresc să le fi venit lor ideea mai întâi.Vom pleca,iar când termini aici,vino la un coniac la mine acasă.
-Ăsta e planul tău? întrebă el precaut.
Veronica nu mai pomenise de seducţie,dar poate că asta făcea parte din plan.
-Parţial.Ţi-am spus că e simplu.Îi aruncă un zâmbet splendid,apoi îşi mută atenţia spre Lord Chutley.Mulţumesc,milord,pentru răbdarea dumneavoastră. Aveaţi o întrebare pentru Sir Sebastian?
Lord Chutley rămase perplex o clipă,apoi clătină din cap ca pentru a se trezi.
-Da,desigur,Lady Smithson.Şi pot să adaug că arătaţi minunat în această seară?
-Sunteţi foarte drăguţ,zâmbi ea.N-o văd pe Lady Chutley cu dumneavoastră.Vă rog să-i transmiteţi salutările mele.
-Da,desigur.Lord Chutley se întoarse spre Sebastian cu regret evident.Sir Sebastian,discutam despre meritele relative ale unei călătorii cu...
Sebastian încerca să se concentreze asupra întrebării bătrânului domn şi era ferm convins că oricine l-ar fi văzut în acel moment ar fi crezut că nu avea nimic altceva în minte decât să clarifice disputa lui Lord Chutley.Nimeni care l-ar fi privit nu ar fi bănuit cum i se încordau muşchii ori de câte ori fustele Veronicăi se atingeau de picioarele lui atunci când ea se întorcea în scaun să discute cu cineva.Nimeni care l-ar fi privit nu ar fi ştiut că i se strângea stomacul când o auzea râzând şi se gândea imediat la seducţie.Şi nimeni n-ar fi fost mai surprins decât el de faptul că rămăsese şocat de propunerea ei.
Nu era aşa uşor să-1 şochezi pe Sebastian,mai ales când era vorba de lucruri de felul acesta.Seducţia nu îi era străină,într-adevăr,mai sedusese până atunci şi,ocazional,fusese chiar sedus.Şi niciodată altfel decât de bunăvoie.

Dar nu seduci femeia cu care vrei să te căsătoreşti! Nu ştia sigur de ce era atât de inflexibil în privinţa acestui subiect,dar aşa era.Şi nu-i stătea deloc în fire.Nu mai avusese niciodată până atunci remuşcări în ceea ce priveşte seducţia.Dar nici nu mai plănuise vreodată să se căsătorească.Evident,decizia de a se căsători implica un comportament respectabil.Sfinte Sisoe,ce se întâmplase cu el?
Veronica,asta se întâmplase!
Îi aruncă o privire.Stătea de vorbă cu domnul de lângă ea,iar el o privi o clipă.
Felul în care îi străluceau ochii,însufleţirea din vorbele ei,gesturile graţioase ale mâinii cu care îşi sublinia spusele.Inima îi bătea să-i spargă pieptul.
Trebuia să se însoare cu ea cât mai curând posibil.Altfel,avea să înebunească.În plus,nu ştia cât mai putea să respecte principiile astea nou descoperite.Deja îi trecuse prin cap că seducerea femeii cu care plănuia să se căsătorească ar putea fi oarecum permisă,atâta vreme cât intenţiile finale erau onorabile.Nu.Îşi adună puterile.Trebuie să facă totul ca la carte.Poate ar fi fost înţelept să renunţe la vizita acasă la ea în această seară,mai ales dacă se gândea la planul ei.Indiferent care era acesta.Totuşi,ea îl invitase şi ar fi fost nepoliticos să nu-şi facă apariţia.În plus,şi mătuşa ei avea să fie acolo.Ce putea să se întâmple?
Nu era sigur că îi era teamă,sau dimpotrivă,era foarte foarte nerăbdător să afle.

CAPITOLUL 9

Judecând după privirile pe care i le aruncaseră servitorii atunci când le dăduse liber tuturor,cu excepţia majordomului,ai fi putut crede că făcea lucruri de genul acesta tot timpul.
Veronica se plimba nerăbdătoare prin camera de zi,cu un pahar de coniac în mână.Nu există nimic mai bun pentru curaj decât coniacul.Cine ar fi crezut că intenţia de a seduce un bărbat putea să fie o tortură a nervilor? Simţea ceva nu prea fermecător,ca nişte fluturi,în stomac.În plus,era foarte posibil ca el să nu vină deloc.Sebastian se arătase ciudat de şocat atunci când îl întrebase dacă intenţionează să o seducă.Doar un idiot nu ar fi înţeles că întrebarea ei,alături de invitaţie,însemna că Veronica era foarte coaptă pentru seducţie.Dumnezeule mare,dacă ar fi mai coaptă de-atât,ar plesni.
Ce naiba era în neregulă cu omul ăsta,totuşi? Sau poate că problema era cu ea.Nu.Izgoni gândul acesta cu o mişcare din mână.Poate că îi permisese unui singur bărbat s-o seducă,dar asta nu însemna că alţi bărbaţi nu încercaseră să o seducă,de-a lungul anilor.Şi,cu excepţia lui Sebastian,aceştia încercau încă şi astăzi.Se răsuci pe călcâie şi traversă încăperea,oprindu-se în faţa uneia dintre

cele două oglinzi italieneşti poleite cu aur care încadrau uşile deschise de la dormitorul ei.Îşi studie cu atenţie imaginea reflectată în oglindă.
Se schimbase într-o rochie de culoarea chihlimbarului,o rochie franţuzească,cu dungi de mătase şi dantelă.Complet nepractică pentru dormit,dar asta nu conta, pentru că nu dorea deloc să doarmă.Cu părul desfăcut,căzându-i pe umeri şi încadrându-i faţa,şi culoarea roşie din obraji-fără îndoială,din cauza stării ei de nervi şi a coniacului-arăta mai mult ca sigur dezirabilă.Ba chiar al naibii de irezistibilă.În mod evident,Lord Chutley crezuse asta la banchet.Îşi ridică bărbia, încuviinţă către imaginea din oglindă,apoi se întoarse şi îşi reluă plimbarea prin cameră.
Unde era omul ăsta? Cu siguranţă îşi terminase de fumat ţigaretele şi de ascultat poveştile mai vechilor membri ai clubului.Veronica avusese mai mult decât suficient timp ca să o lase pe mătuşa Lotte la casa pe care aceasta o împărţea cu tatăl şi bunica Veronicăi,să se întoarcă acasă şi să se schimbe în acest instrument al tentaţiei.Ar fi trebuit să ajungă şi el până acum.Dacă nu ajungea mai repede, Veronica putea la fel de bine să se răzgândească.
Dar dacă se hotărâse să nu vină? Gândul o pocni în moalele capului,aşa că sorbi o gură de coniac.Era primul pahar şi nu avea intenţia să exagereze.Avea nevoie de toate simţurile treze în seara asta.Dar dacă nu venea...
Se prăbuşi într-un şezlong.Poate că el nu o dorea în acelaşi fel în care îl dorea ea pe el,cu toate că se îndoia de asta.Îi citise dorinţa în ochi,atunci când el o privise.O simţise în atingerea mâinii lui.Iar când îl sărutase-nu,nu se putea înşela în privinţa dorinţei.A lui,ca şi a ei.Aşadar,cu siguranţă era un alt motiv pentru care el nu se afla încă aici.Trecu în revistă în minte toate posibilităţile.Numărul unu: Sebastian ar putea fi preocupat că nu este decent să facă o vizită de seară,ceea ce nu avea nici un sens.Poate că nu fusese el cu o mulţime de femei, însă nimeni nu se pricopseşte cu o reputaţie ca a lui dacă ezită să rămână singur cu o femeie.Numărul doi: Sebastian ar putea încă să fie prins în discuţii sau ce naiba făceau membrii Clubului Exploratorilor târziu în noapte.Numărul trei: ar fi putut să fie lovit de o trăsură,iar membrele corpului său duse de şobolani în canale ca să le roadă în voie.Sorbi din coniac.Dacă era norocos,atunci era vorba de numărul trei.

Sebastian îi făcu un semn din cap majordomului,ignorând un mic impuls de vinovăţie pe care îl simţi atunci când întâlni privirea suspicioasă a servitorului.Nu avea de ce să se simtă vinovat.Intenţiile sale erau cu desăvârşire

onorabile.Majordomul o porni pe scări în sus înaintea lui,apoi pe lângă o galerie deschisă cu vedere spre o sală de bal de dedesubt.Surorile lui aveau dreptate.
Doar o femeie cu o avere considerabilă putea să întreţină o casă atât de impozantă.Nu ştia dacă să se simtă bine că se căsătoreşte cu o femeie a cărei bogăţie o depăşea pe a lui.Izgoni din minte îndoiala.Nu i-ar fi păsat dacă ea n-ar fi avut nici un ban.Atunci de ce i-ar păsa dacă avea foarte mulţi?
Majordomul îl conduse trecând de câteva uşi,ciocăni,apoi deschise uşile şi îl pofti să intre.Sebastian păşi într-o cameră de zi uriaşă,plină de mobilă opulentă, veche de cel puţin un secol.Probabil franţuzească dar nu era sigur.
Încăperea lăsa impresia de calitate şi lux,dar nu era excesiv de feminină.
Veronica stătea întinsă pe un şezlong,cu una din cărţile lui în mână şi un pahar pe jumătate gol pe o măsuţă lângă ea.Nu ridică privirea când îl auzi intrând.
Rochia ei arămie fusese înlocuită cu un amestec de mătăsuri care îi mângâiau rotunjimile corpului asemenea mâinilor unui iubit.Nu i se vedea nici măcar un centimetru de piele albă; într-adevăr,ceea ce purta acum lăsa să se vadă mai puţin chiar decât rochia pe care o purtase mai devreme la banchet.Şi totuşi,era cel mai provocator lucru pe care îl văzuse vreodată.Dintr-odată simţi cum i se usucă gura.Ea dădu o pagină.El îşi drese glasul.
-Nu eram sigură că vei veni,spuse ea indiferentă.
-Nici eu,râse el.
-De ce nu? ridică privirea,întâlnind-o pe-a lui.
-Nu mi se părea prea...Sebastian se chinui să găsească cuvântul potrivit.
-Dumnezeule,Sebastian,dacă vrei să spui ,,cuviincios”,arunc cu cartea ta în tine.
Îşi miji ochii.Şi ţintesc foarte bine!
-Nu mă îndoiesc,se amuză el.
-Încep să cred că m-ai minţit,se ridică ea în capul oaselor,trecându-şi picioarele peste marginea şezlongului şi aşezându-şi tălpile pe podea,iar el zări o gleznă graţioasă.El înghiţi în sec şi făcu un pas spre ea.
-Niciodată!
-Când ne-am cunoscut,spuneai că nu te preocupă buna-cuviinţă.Veronica închise cartea cu un pocnet.Şi totuşi,mi se pare că eşti extrem de preocupat de acest lucru.
-Nu cred că trebuie să mă scuz pentru asta.
-Nu aştept scuze.Îşi mai domoli tonul vocii.Dar mi-ar plăcea o explicaţie.

-O explicaţie? Nu sunt sigur că am o explicaţie.Îşi trase un scaun aproape de şezlong şi se aşează.Tu,Veronica Smithson,eşti cea mai fascinantă şi remarcabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.
-Da? îi aruncă ea un zâmbet şovăitor.
-Şi eşti,ei bine,specială.
-Specială?
-Şi meriţi mai mult,dădu el din cap.
-Mai mult decât ce? întrebă ea rar.
-Mai mult decât comportamentul meu obişnuit.Tonul lui hotărât îi întări şi mai mult cuvintele.Era mult mai dificil decât îşi imaginase,având în vedere locul în care se aflau,şi hainele cu care era ea îmbrăcată şi faptul că o dorea din clipa în care o cunoscuse.Ea rămase cu gura căscată,într-o tăcere desăvârşită.
-Veronica?
Veronica se ridică,iar el sări în picioare.Ea traversă încăperea,turnă un pahar de coniac şi se întoarse să i-l aducă.
-Ce vrei să spui prin „speciala”?
-Vreau să spun...dădu din cap neajutorat.Vreau să spun,specială.
-Vrei să spui,specială în sensul de „special de inteligentă” sau „special de frumoasă” sau „special de bine văzută”? îşi încruntă sprâncenele.Sau vrei să spui specială,în sensul de „ciudată” sau „un pic nebună”?
-O,nu...
-Bunica mea are o prietenă care nu-şi aminteşte nici măcar o singură dată unde şi-a lăsat mănuşile sau pălăria în propria casă.Bunica spune că prietena ei a fost mereu specţală.El izbucni în râs.
-Nu este amuzant,spuse ea,cu toate că şi colţurile gurii ei se destinseră într-un zâmbet.Sărmana,devine din ce în ce mai specială cu fiecare zi ce trece.Şi bunica mea are momente speciale,de asemenea,cu toate că mereu am bănuit că vârsta ei este o scuză convenabilă ca să spună şi să facă exact ceea ce îi place.Nu că ar fi ezitat vreodată să facă aşa,indiferent de vârstă.Şi nu mi-ai răspuns,să ştii.
-Vreau să spun,totul.Nu specială ca bunica ta sau ca prietena ei,adăugă el iute.Ci restul.
-Înţeleg.Îşi luă paharul cu coniac şi sorbi din el.
Acesta ar putea fi cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.
-Atunci mă bucur că eu am fost cel care a spus-o.Merge bine.
-Încerci să fii drăguţ pentru că ţi-a luat atât de mult ca să ajungi aici,încât mă gândeam că nu mai vii deloc? Şi acum încerci să îmi reintri în graţii?

-În mod clar,dacă funcţionează,îi aruncă el un zâmbet,apoi redeveni serios.Dar am vorbit serios.
-Ştiu.Exact asta este cel mai drăguţ.Mai sorbi o dată din paharul cu coniac şi îl puse pe măsuţă.Şi eu cred că tu eşti remarcabil.Făcu un pas spre el.
El îşi învinse impulsul de a se da înapoi din faţa ei.
-Nu uita adorabil.Mi-ai spus că sunt adorabil,mai devreme,la banchet.
-Adorabil,şi fermecător,şi remarcabil.Practic,perfect.Întinse mâna şi-şi trecu un deget peste reverul hainei lui.Cum rezişti sub presiunea asta?
-Este o povară,spuse el zâmbind şovăitor.
Ce naiba făcea ea? Luă o gură mare din coniac.Nu era uşor,cu ea atât de aproape de el.Ea îi smulse paharul din mână şi îl aşeză pe măsuţă.
Sebastian o privi în ochi.Dumnezeule mare,fusese un idiot! Asta era planul ei! Ea avea de gând să-1 seducă pe el! Doar dacă nu cumva...
-Vine şi mătuşa ta să ni se alăture?
-Doamne,Sebastian!exclamă ea,în timp ce îi desfăcea cravata.Oi fi tu aventurier, dar nici eu,nici mătuşa mea nu am fi de acord vreodată...
-Veronica! sări el.N-aş sugera niciodată aşa ceva!
-Ştiu,dragul meu! îi trase cravata de la gât şi îl privi în ochi.Este foarte adorabil.
-Nu mai spune asta! spuse el tăios.Nu te îngrijorează că mătuşa ta poate intra în orice clipă?
-Nu sunt o virgină de optsprezece ani,Sebastian.Cu siguranţă nu am nevoie de o însoţitoare.În plus-aruncă ea cravata deoparte-,mătuşa Lotte nu este aici.
-Unde este? întrebă el precaut.
-Presupun că este acolo unde locuieşte.Începu să-i desfacă gulerul.Acasă la tatăl meu.-Nu locuieşte aici?
-Nu,spuse ea,desfăcându-i gulerul de tot.El se dădu un pas înapoi.
-Ce faci?
-Aş crede că este destul de evident,zise ea,aruncându-i o privire exasperată.
-Da,păi...
-Sebastian,pufni ea.Priveşte-mă în ochi şi spune-mi că nu-ţi doreşti şi tu asta la fel de mult ca mine.Şi dacă nu îţi doreşti asta,am să culeg eu însămi cravata de pe jos înainte să te arunc afară!
-La dracu,Veronica! gemu el.
-Am să iau asta drept un răspuns afirmativ,spuse ea,şi se apropie din nou de el,se întinse şi îşi lipi buzele de ale lui.Sebastian nu ştia cât mai putea să se lupte cu ea şi cu sine însuşi.Cu fiecare secundă în care buzele ei erau lipite de ale lui,

hotărârea lui ceda.Ca şi genunchii.Ea îi trase haina jos de pe umeri,iar el şi-o dădu jos.Doar un sfânt ar putea să mai reziste acum,iar el nu fusese niciodată nici pe departe sfânt.Ea îl împinse în spate şi se prăvăliră amândoi pe şezlong.Veronica se aşezase uşor deasupra lui şi îl privea în ochi.

-Trebuie să ştii,spuse ea pe un ton care se voia natural,însă era contrazis de răsuflarea tăiată,că nu am mai făcut asta niciodată până acum.

-Cum adică nu ai mai făcut asta niciodată până acum? Nu că acum ar fi făcut ceva.În nici un caz.Nu era atât de slab.Doar ai fost căsătorită!

-Dragul de tine,Sebastian,confunzi seducţia,care este ceea ce încerc eu să fac,cu a face dragoste.Nu sunt acelaşi lucru.

-Nu? se încruntă Sebastian,nedumerit.

-Sigur că nu.Una duce spre cealaltă.Seducţia este preludiul,adică asta.

Prologul.Poate chiar şi primul capitol.Se gândi o clipă.Sau poate că este mai mult o invitaţie.Ştii tu,o invitaţie din acelea care poartă în ele un fel de promisiune că o să te simţi excelent.Asta este.Îşi frecă nasul de gâtul lui.Este o invitaţie persuasivă.

-Dar tu nu ti-ai sedus niciodată soţul?

-Când eşti căsătorit,vorbesc din proprie experienţă,nu prea e nevoie de persuasiune.

-E bine de ştiut,spuse el ca pentru sine,luptându-se să-şi păstreze cumpătul,în ciuda senzaţiei corpului ei delicios lipit de al lui,a buzelor ei lipite de ale lui.

-Deşi cred că depinde de soţie,ridică ea capul şi îi zâmbi în faţă.Eu nu am fost niciodată împotriva relaţiilor maritale.

-N-ai fost? întrebă el,uimit.

-Nicidecum.Ba chiar mi-au plăcut.

-Da? se cutremură el de fiorul dorinţei reprimate.

-Te-am şocat din nou? chicoti ea

-Nu sunt sigur că mă mai poţi şoca,rânji el.Atâta lucru bănuiam şi eu.Şi-la naiba!-în ultima vreme,intenţiile sale erau onorabile! Aşa că va ţine cu dinţii de onoare.Deci,încerci să mă seduci?

-Încerc.El îşi strecură mâinile în jurul corpului ei,o răsuci pe spate şi o privi în ochi.

-Nu seduci femeia cu care intenţionezi să te căsătoreşti.Şi nici nu-i permiţi acelei femei să te seducă.Aşa că acum am să te sărut pe îndelete,apoi am să-mi adun toate puterile care,Dumnezeu mi-e martor,sunt foarte slăbite,şi apoi am să-ţi spun noapte bună.

-Asta e complet absurd.Poţi cu siguranţă să seduci...
Făcu brusc ochii mari.Sebastian...
-Veronica Smithson,vrei să te căsătoreşti cu mine?
-Ce?
-Căsătoreşte-te cu mine! Căsătoreşte-te cu mine mâine! Ea făcu ochii mari, înmărmurită:
-De ce?
-De ce? Nu ăsta este răspunsul pe care îl aştepta.Pentru că te-am cerut de soţie.
-Cu siguranţă nu ceri în căsătorie fiecare femeie înainte de...
-Nu,sigur că nu,spuse el cu înverşunare.Nu am mai cerut niciodată vreo femeie de soţie.
-Sunt flatată,zâmbi ea şovăitor.Dar de ce vrei să te căsătoreşti cu mine?
-Pentru că nu e nimeni mai perfect pentru tine decât mine.Suntem potriviţi unul pentru celălalt,suntem făcuţi unul pentru celălalt.
-Da,asta era bine.
-Femeilor le place în general ideea de destin.Pentru că te doresc mai mult decât am dorit vreo femeie vreodată.
-Oh,vai! se ridică ea în capul oaselor şi îl privi fix.Cât de...
-Nu spune „adorabil”!
-Dar este.Foarte mult.Nu ştiu ce să spun.
-”Da” este răspunsul obişnuit.
-Şi este un răspuns excelent,desigur,spuse ea încet.Doar că pur şi simplu...nu este răspunsul meu.
-Cum adică nu este răspunsul tău? se încruntă el.
-Exact aşa cum am spus.Veronica se aşeză pe marginea şezlongului,clătinând din cap.Nu doresc să mă căsătoresc din nou.
-Prostii,pufni el.Toate femeile doresc să se căsătorească.
-Şi m-am căsătorit.O dată,iar o dată este suficient.
-Dar...
-Sebastian,îmi place viaţa mea.Îmi place independenţa mea,libertatea mea.Îmi place că nu trebuie să răspund în faţa unui soţ pentru ceea ce spun şi ceea ce fac.Îmi place să pot să iau singură deciziile.
-Asta n-are de ce să se schimbe.
Oare chiar îi refuza cererea în căsătorie? îl refuza pe el?
-N-are de ce,dar se va schimba.Veronica scutură din cap,mâhnită.

Odată căsătorită,independenţa mea dispare.Averea mea devine a ta.Iar eu devin ceva mai mult decât un sclav.
-Nu aş putea niciodată să te consider un sclav.
-Poate că nu,dar restul lumii aşa mă va vedea.
-Veronica.Îşi alese cuvintele cu mare grijă.Ai mai fost
căsătorită o dată.Ai fost fericită?
-Da.
-Şi independentă?
-În anumite limite rezonabile.
-Şi acum,ce este diferit?
-Tu eşti diferit.Şi nici eu nu mai sunt aceeaşi care am fost odată.Oftă,se ridică şi merse la masă.Luă paharul lui şi i-1 dădu.Sunt cine sunt acum şi n-am de gând să mă schimb.
-Nu-ţi cer să te schimbi.Îmi placi exact aşa cum eşti.
-Îţi place acum,dar ai anumite aşteptări de la o soţie,spuse ea,luându-şi paharul.
Nu-i aşa?
-Presupun că da.Nu m-am gândit la asta.
-Spune-mi,ce vrei de la o soţie?
-Te vreau pe tine! spuse el hotărât.
-Încă un răspuns excelent.Poate că ar fi trebuit să te întreb care îţi sunt aşteptările de la o soţie.
-Cred că aceleaşi cu ale oricărui bărbat,spuse el încet.
-Vrei o soţie care să ştie să administreze o casă,să fie o gazdă bună,să-ţi dea moştenitori?
-Da...încuviinţă el.
-Eu mi-am administrat propria casă,ca şi propriile finanţe,ani de zile.Sunt o gazdă desăvârşită,cât despre copii,mereu am zis că mi-ar plăcea să am,într-o bună zi.
-Atunci nu înţeleg.
-Deşi accept că este necesar să faci compromisuri,nu sunt dispusă să las pe altcineva să-mi controleze viaţa.Sorbi din coniac.Spui că nu vrei să mă schimb,şi cred că vorbeşti serios astăzi.Eşti un bărbat care se bucură de succes şi eşti cu capul pe umeri.Dar va veni o vreme când nu vei mai vrea o soţie care face doar ce vrea.Care susţine cauze cu care tu însuţi nu eşti de acord.Care îşi administrează propriile finanţe.Care gândeşte cu mintea ei şi ia decizii singură.
-Te vreau pe tine,repetă el.

-Şi eu te vreau pe tine,ridică ea din umeri.Dar nu doresc să mă căsătoresc.
El rămase ţintuit locului,nevenindu-i să-şi creadă urechilor.Chiar îl refuza?
-însă,am o,hm...se gândi ea o clipă,o contraofertă,dacă preferi.
-Asta nu este o negociere,spuse el tăios.Este o cerere în căsătorie.
-Atunci am şi eu o cerere.Îl studie cu atenţie.Nu doresc să fiu soţia ta,dar mi-ar plăcea foarte mult să fiu amanta ta.
-Ce să fii? Cu siguranţă,nu spusese asta!
-Nu trebuie să fii atât de indignat,zâmbi ea,plăcut.Oamenii fac genul ăsta de aranjamente tot timpul.
-Nu eu.Ea ridică o sprânceană.
-Desigur,am mai fost cu alte femei,dar niciodată...pentru mai mult timp.
-Atunci pur şi simplu este o definiţie asupra căreia nu suntem de acord,sau,de fapt,un cuvânt.Dar „iubită" este prea frivol.Iar „concubină" este prea pretenţios.
Nu,"amantă" este cu siguranţă cuvântul potrivit,încuviinţă ea.În orice caz,nu-ţi sugerez nici un fel de susţinere financiară.Asta ar fi absurd.Uite ce-ţi propun.El era tot mai încruntat.Vom fi împreună în ce priveşte toate lucrurile,cu excepţia locuinţei.Eu voi continua să locuiesc în casa mea,iar tu vei continua să locuieşti unde stai acum.Dar atunci când e vorba de evenimente sociale sau relaţii intime,suntem fideli.El rămase cu gura căscată.
-Este scandalos! Ce va spune lumea? Ce va spune familia lui?-N-aş crede că vom anunţa lumea de aranjamentul nostru.
Plănuisem să rămână secret.Să rămână între noi.
-Cu toate acestea,se vor isca bârfe.
-Poate că vor fi nişte bârfe.Se uită la el cu atenţie.Nu credeam că-ţi pasă de bârfe.
-Îmi pasă,atunci când e vorba de femeia cu care vreau să mă căsătoresc!
-Nu-i nevoie să ridici tonul şi nu e nevoie să fii atât de indignat.Veronica îşi încleştă maxilarul.Şi,pentru că nu doresc să mă căsătoresc,femeia aceea nu sunt eu.
-Nu vreau o amantă!
-Iar eu nu vreau un soţ!
-Nu voi fi un alt iubit al tău.Pe care să-1 arunci la gunoi atunci când te-ai săturat de el.Ea rămase cu gura căscată.
-Un alt iubit? Tu crezi că am mai avut iubiţi?
-Judecând după comportamentul tău din seara asta şi după contraofertă ta,nu e o concluzie deplasată,spuse el.Îşi miji ochii.Ai avut?

-Cred că tocmai ţi-ai pierdut dreptul să mă întrebi asta! se încruntă ea.
-Ai avut? o ignoră Sebastian.
-Nu te priveşte!
-Sigur că mă priveşte.Te-am cerut de soţie!
-Iar eu ţi-am spus nu!
-Nu vreau o amantă,Veronica.Vreau o soţie!
-Atunci îţi sugerez să cauţi în altă parte! îi aruncă ea,îndreptându-şi spatele.
-Poate că aşa am să fac! Dădu pe gât restul băuturii din pahar,trânti paharul pe masă şi o porni spre uşă,adunându-şi cravata şi gulerul de pe podea.
-Mult noroc!
-Nu am nevoie de noroc! Ajunse la uşă,apoi se întoarse din nou spre ea: Ai idee câte femei ar fi fericite să aibă şansa de a se căsători cu mine?
-Femei molâi,creaturi insipide fără creier în cap? Dornice să renunţe la libertate pentru sentimentul de securitate? Din ochi îi scăpărau scântei.Fără îndoială că sunt cu zecile!
-Dacă-ţi vii în fire...scrâşni el din dinţi.
-Nu îmi voi veni în fire,izbucni ea.Pentru că nu m-am pierdut cu firea!
-...Portia ştie unde pot fi găsit.Dădu din cap şi deschise uşa,apoi păşi afară.
-Dacă te răzgândeşti,strigă ea după el,să nu te oboseşti să te întorci!
El trânti uşa în urma sa şi nu se opri din mers până nu ajunse jos,şi apoi afară pe uşa principală.Făcu semn cu mâna după o trăsură care trecea pe acolo şi abia pe la jumătatea drumului spre casa lui Sinclair i se mai potoli furia şi începu să gândească iarăşi raţional.Insă şocul nu-i trecuse.
Nici într-o mie de ani n-ar fi crezut că o să-1 refuze.Simţea o durere surdă, undeva aproape de inimă.Cum putuse să facă aşa ceva? Oare ea nu-şi dădea seama că,pe lângă atracţia strict carnală,se potriveau unul cu celălalt? îşi putea imagina cu uşurinţă discuţiile,certurile şi râsetele lor împreună pentru tot restul vieţii.Şi viaţa cu Veronica n-avea niciodată să fie plictisitoare sau anostă.Nu voia deloc s-o schimbe şi nu-i plăcea deloc faptul că îl acuzase de aşa ceva.
O,cu siguranţă nu putea să fie uşoară viaţa alături de o soţie care face doar ce doreşte şi susţine nişte cauze ridicole,cum ar fi calitatea de membru acordată femeilor la Clubul Exploratorilor.Trebuia să recunoască faptul că nu se gândise deloc la asta.Dar nici nu conta.Viaţa alături de ea ar fi o provocare în fiecare zi.Şi cu siguranţă ar fi o aventură.Ce bărbat cu firea lui şi-ar fi putut dori mai mult de-atât?

L-a refuzat? Clătină din cap,nevenindu-i încă să creadă.Chiar dacă nu luai în seamă faptul că erau evident făcuţi unul pentru celălalt-suflete pereche,cum se spune-el era Sir Sebastian Hadley-Attwater,aventurier,călător prin lume, scriitor,şi era extrem de faimos.Femeile îi cădeau la picioare.Sau în pat.
Nu că Veronica nu ar fi fost dispusă să facă asta,după cum suna imorala ei contraofertă.Să fie amanta lui,auzi! Era şocant.Scandalos.Într-adevăr nu-i mai păsase vreodată de scandal,dar acum era altceva.Acum era o situaţie importantă. Era vorba de tot restul vieţii lui! Şi al ei.Nu voia ca femeia pe care o iubea să sufere din pricina unui scandal.Oricât de puternică se credea ea,se bucura prea mult de poziţia pe care o avea că să nu fie deloc afectată de bârfe.
Trebuia să-i fi spus că o iubeşte.Ar fi fost cu siguranţă un punct în favoarea lui.Tresări.Şi probabil că n-ar fi trebuit s-o acuze că a avut alţi iubiţi.Chiar dacă ar fi avut,nu conta.Nu pentru el.Şi ea avusese o viaţă înainte să o cunoască,la fel ca şi el.Cât despre contraofertă ei neruşinată...Clătină din cap.Nu putea să creadă că o femeie,orice femeie,ar putea să prefere scandalul în locul decenţei-chiar şi dacă era vorba de Veronica.Nu avea nicidecum intenţia s-o trateze ca pe un sclav.Sau ca pe orice mai puţin decât ceea ce era.Cât despre a-i permite să ia propriile ei decizii,putea să accepte asta,în limite rezonabile.
Poate că el aborda întreaga situaţie greşit.Poate că primul pas ca s-o convingă să-i devină soţie era să o accepte ca amantă.Nu.Îşi încleştă maxilarul.Nu va începe viaţa lor împreună lăsând-o pe ea să dicteze toate regulile.Nu.Veronica Smithson nu ştia cu cine are de-a face.
Sir Sebastian Hadley-Attwater a primit întotdeauna ceea ce a vrut.A vrut să urce pe Himalaya,şi asta a făcut.A vrut să meargă pe urmele doctorului Livingstone şi să simtă pe faţă stropi din Cascada Victoria,şi asta a făcut.A vrut să meargă în expediţie în sus pe Rio Negro,şi asta a făcut.
Iar acum voia ca femeia asta atât de enervantă,de încăpăţânată,de independentă să-i devină soţie,şi aşa va fi.Dar în termenii lui,nu ai ei.
îşi încrucişă braţele la piept şi se rezemă de spătarul banchetei.
Mai trebuia doar să-şi dea seama cum.

Veronica se abţinu cu greu să nu arunce cu paharul în uşa închisă.În schimb, traversă camera spre sticla de coniac,îşi umplu paharul din nou şi bău o mare parte din el.Nu mai avea nevoie să-şi menţină simţurile treze.Poate că ar fi fost mai bine să fi fost deja puţin ameţită.Măcar n-ar mai fi fost atât de şocată de cererea lui în căsătorie.Cerere în căsătorie? Gemu şi intră în dormitor.Ce naiba îl

apucase? Sebastian Hadley-Attwater nu era genul de bărbat care să-şi dorească o căsătorie.Oare nu aşa îi spusese Portia în seara în care avusese loc conferinţa? Ce-l apucase acum să se căsătorească? Asta schimba totul.Iar Portia avusese dreptate-el se purtase atât de cuviincios pentru că se gândea la căsătorie.

Bău şi restul de coniac,aşeză paharul pe noptieră şi căzu pe pat.

Poate că până la urmă chiar era specială.Sau nebună de-a binelea.Sau măcar o femeie de moravuri uşoare.Ce fel de femeie şi-ar dori mai degrabă să fie amantă decât soţie? Dar numai la ideea de a se recăsători se punea un nod în gât.

Se răsuci încet pe spate,oftă şi rămase cu privirea în tavan.

Cu Charles fusese altfel.Ea avea douăzeci şi doi de ani şi,chiar şi atunci,avea o voinţă foarte puternică şi era independentă.Iar Charles fusese,ei bine,nu foarte diferit de Sebastian,cu toate că Charles într-adevăr umblase cu o mulţime de femei înaintea ei.Trăise o viaţă plină de nebunii înainte de a o cunoaşte,iar familia lui nu-şi imaginase că se va căsători vreodată.Era şi cu vreo douăzeci de ani mai mare decât ea,cu mult mai înţelept,şi un bărbat care ştia exact ce vrea de la o soţie.Odată îi spusese că nu s-ar fi căsătorit niciodată dacă n-ar fi întâlnit-o pe ea.Nu-şi dorise o soţie perfectă,aşa cum era ea în accepţiunea tuturor.Îi preţuia spiritul,şi hotărârea,şi toate acele calităţi pe care societatea le condamna ca nefiind potrivite pentru o soţie.I se păruse amuzant să aibă o soţie care ştia ce vrea şi care nu îşi ascundea inteligenţa.O acceptase exact aşa cum era.Chiar şi aşa,el era cel care lua deciziile în ceea ce privea finanţele şi viaţa lor.Însă Charles murise cu trei ani în urmă,iar ea se obişnuise între timp să ia singură deciziile.Nu putea să renunţe la asta.Fusese norocoasă o dată.Cum putea să se aştepte ca un alt bărbat să-i accepte firea neconvenţională? în ciuda spuselor sale,Sebastian ar ajunge să urască mariajul alături de ea.Va dori să facă lucrurile în modul lui.Ea va vrea să facă lucrurile aşa cum dorea ea şi cum ştia că e mai bine.Va veni o vreme când el va dori ca ea să fie convenţională,să se supună dorinţelor lui.Să se poarte respectabil şi cuviincios.Să-şi ţină părerile pentru ea.Nu avea nici o îndoială în legătură cu acest lucru.Oare comportamentul lui respectabil din ultima vreme nu dovedea exact acest lucru?

însă,o,îşi dorea atât de mult să fie cu acest bărbat! îşi dorea să ajungă în patul lui şi în viaţa lui.Portia avea dreptate şi în altă privinţă.Veronica nu analizase suficient această idee de a fi amantă.Nu se gândise cu-adevărat la scandal sau bârfe,cu toate că niciodată nu i-a păsat prea mult de acest aspect.Observase că atunci când ai mulţi bani,societatea tinde să-ţi ierte aproape orice.Nu că ar fi fost cazul,în acest moment,de vreme ce nu făcuse nimic care să necesite iertare.Până

acum,nu reuşise nici măcar să-l seducă pe bărbatul acesta,în mod evident,era la fel de nepricepută ca amantă pe cât era de nepotrivită ca soţie.Dar i se păruse o idee atât de bună la început! Şi încă i se părea bună.
Şi dacă avea să nu-l mai vadă niciodată? Inima o durea la gândul acesta,organ trădător ce era! Nu putea să-i permită să iasă complet din viaţa ei.Sau să fugă,aşa cum făcuse în seara asta,trântind uşa după el.Nu.Se ridică în coate.Nu voia să-i dea voie să iasă din viata ei.Niciodată nu renunţase la ceva ce-şi pusese în cap.Trebuia să facă ceva.Ceva,altceva decât căsătoria,adică.Avea nevoie cu siguranţă de un nou plan.Pufni dispreţuitoare.
La urma urmei,planul de a-l seduce funcţionase atât de bine!
Îl dorea şi avea să-l aibă.Nu exista îndoială.Singura problemă era cum să procedeze pentru a-şi atinge scopul.Refuza cu desăvârşire să creadă că era foarte posibil să-l fi pierdut complet,îi veni ideea că poate şi el se gândea la acelaşi lucru.Cu siguranţă nu ceri o femeie de soţie şi apoi îţi vezi de viaţă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.Era foarte posibil ca şi el să facă o noapte la fel de albă ca şi ea.Se mai înveseli puţin.Bine.Chiar mai bine aşa,câteva nopţi albe aveau să-l convingă de nevoia de a o păstra în viaţa lui.În termenii ei.Într-un fel sau altul,va ajunge în patul lui-va deveni amanta lui-înainte de Crăciun.Şi va fi un Crăciun de neuitat.

CAPITOLUL 10

-Ţi-ai pierdut minţile? strigă Sinclair la el,privindu-l de parcă ar fi fost într-adevăr nebun.
-Nu cred că aici e vorba de sănătatea mea mintală,pufni Sebastian.
-Dă-mi voie să mă asigur că nu am trecut cu vederea ceva.Sinclair se lungi pe canapeaua din salonaşul de primire şi făcu un gest cu trabucul din mână: Ai cerut-o de soţie?
-Da,răspunse Sebastian,aşezându-se pe un fotoliu din apropiere,cu picioarele pe masă,lângă paharele lor de whisky.
Erau multe de spus referitor la traiul într-o casă în care nu se aflau femei.O soţie n-ar fi permis niciodată o asemenea purtare.Sebastian ignoră acest gând.
-Iar ea a spus nu?
-Exact aşa! confirmă Sebastian,încleştându-şi fălcile.
-Ce tupeu are femeia asta! se amuză americanul.
-Şi eu am zis la fel.
-Dar e dispusă să-ţi fie amantă? Sebastian scoase un nor de fum albăstrui.

-Da.
-Şi tu ai refuzat-o?
-Da!
-Cât de idiot eşti! exclamă Sinclair,uluit.
-Nu îmi doresc o amantă.Vreau o soţie!
-Spune-mi dacă greşesc,începu Sinclair încet.Nu te-a interesat niciodată căsătoria înainte de a o întâlni pe Lady Smithson.
-Ideea mi-a trecut prin cap,însă trebuie să recunosc că nu m a preocupat în mod special căutarea unei soţii.
-Atunci de fapt nu o soţie îţi doreşti,cât o doreşti pe ea,conchise Sinclair, privindu-1 cu atenţie.
-Posibil.
-Nu există „posibil" aici,scutură Sinclair din cap.
-Foarte bine,atunci,recunosc.O doresc pe ea.Îndreptă trabucul spre prietenul său.Dar o doresc ca soţie!
-De ce? se încruntă Sinclair.
-N-am idee,oftă el.O iubesc?
-Nu pari prea convins.
-Ştiu că o iubesc.Nu am nici o îndoială în legătură cu asta.Se gândi o clipă.Mi se pare că atunci când găseşti femeia potri vită,femeia pe care o iubeşti,doreşti să fii împreună cu ea pentru tot restul vieţii.Ceea ce inevitabil înseamnă căsătorie.
-Eu am iubit multe femei,pufăi Sinclair din trabuc.Şi asta nu m-a făcut niciodată să-mi doresc să mă căsătoresc cu vreuna dintre ele.
-Eu nu cred că folosim aceeaşi definiţie pentru cuvântul „iubire".
-Dă-mi voie să te întreb ceva,se gândi Sinclair o clipă.Ai iubi-o mai mult dacă ar fi soţia ta?
-Presupun că aş iubi-o mai mult mâine decât astăzi! spuse Sebastian hotărât.
-Asta e foarte bine,dar nu mie trebuie să-mi spui asta,râse Sinclair.
-Iartă-mă,murmură Sebastian.M-a luat valul.
-Încă o dată te întreb,ai iubi-o mai mult dacă ar fi soţia ta?
-Dragostea mea nu depinde de situaţia ei maritală,spuse el mândru.
-Sfinte Sisoe,oftă Sinclair.
-Răspunsul este nu,sigur că nu.Nu aş iubi-o mai mult dacă ar fi soţia mea.Deja o iubesc cu întreaga profunzime la care poate ajunge sufletul meu.
-Poezie acum? pufni Sinclair.Sau faci repetiţii?

Trebuie să recunosc că m-am tot gândit la ce trebuia să fi spus,pufăi Sebastian din trabuc.Erau tot felul de lucruri pe care ar fi trebuit să le spună.Ar fi trebuit să pomenească despre dragostea lui.Ar fi trebuit să-i spună că nu poate să-şi imagineze restul vieţii sale fără ea.Şi nu ar fi trebuit să se enerveze.
-De obicei,trebuie să repeţi înainte de a juca un rol.
-Eu sunt unic.
-Repet,eşti un idiot.Aşa cum sunt majoritatea bărbaţilor îndrăgostiţi.Şi erai aşa de deştept! clătină din cap.
-Încă sunt deştept,protestă Sebastian,scoţând un inel de fum perfect rotund,apoi zâmbi larg.Aşa cum o va demonstra şi planul meu.
-Ai un plan? se luminară ochii lui Sinclair de curiozitate.
-Nu încă.Dădu din cap cu înţelepciune.Dar voi avea!
-Ai intrat în toată chestia asta fără un plan?
-Nu mi s-a părut necesar să am un plan,ridică din umeri Sebastian.
-Ah,pentru că nici o femeie în toate minţile nu l-ar refuza pe Sir Sebastian Hadley-Attwater?
-Nu.Nu numai de asta.Tresări.Ceva de genul ăsta.„*Şi pentru că ştiu că mă iubeşte.”* Ştia asta la fel de bine cum fila că busola lui îi va arăta mereu nordul.
Nu putea să se înşele în legătură cu asta,chiar dacă ea nu i-o spusese.Sau era prea încăpăţânată ca s-o recunoască.Sau nu-şi dăduse încă seama de asta.
-Mi se pare că până acum ai jucat acest joc după regulile altcuiva.
-Ale cui reguli? întrebă Sebastian,mijindu-şi ochii.
-Ale societăţii,sau poate ale familiei tale.Ai încercat din răsputeri să fii un gentleman adevărat.
-Nu poţi s-o seduci pe femeia cu care intenţionezi să te căsătoreşti.
-De ce nu? râse Sinclair
-Nu ştiu,îl privi Sebastian.Pur şi simplu,nu e bine.
-Înţeleg.Sinclair puse trabucul pe scrumieră şi-şi luă paharul.Ei bine,dacă pentru tine nu este,pentru mine este foarte clar.
-Atunci poate eşti atât de bun să-mi explici şi mie.
-Vrei respectul fraţilor tăi.Vrei să vadă că ai devenit responsabil,de bună-cuviinţă,exact ca ei.
-Dar asta n-are nici o legătură cu moştenirea mea,spuse Sebastian aspru.
-Nu,este mult mai mult de-atât.Sinclair luă o gură de whisky şi se apucă să-şi studieze prietenul.În ciuda vederilor sale neobişnuite,Lady Smithson este o

pereche potrivită,respectabilă pentru tine.Iar tu vrei să fii acceptat.Să-ţi ocupi locul,cred,în propria familie.
-Ce spui tu are un oarecare sens,presupun,recunoscu Sebastian pufăind din trabuc.
-Atunci spune-mi ceva,se apropie Sinclair mai mult şi întâlni privirea prietenului său.Trăieşti visul oricărui bărbat.Ai o femeie pe care o adori,care nu doreşte să se căsătorească,dar este totuşi dispusă să-ţi ofere toate beneficiile căsniciei.Dacă n-ar fi familia ta la mijloc,tot ai mai vrea să te însori cu ea?
-Este o întrebare interesantă,rămase Sebastian cu privirea pironită la prietenul său,în timp ce zeci de gânduri îi vuiau în cap.Căsătoria mea i-ar mulţumi pe cei din familia mea.Cu siguranţă,perspectiva căsătoriei mele cu Veronica le-a bucurat extrem de tare pe surorile mele.Sinclair oftă.
-În orice caz...trase adânc aer în piept.Nu vreau să continui genul de viaţă pe care am trăit-o până acum.Nu am regrete în privinţa asta,trebuie să reţii,adăugă el repede.A fost foarte amuzant.
-Pentru noi toţi! adăugă Sinclair,ridicând paharul.
-Însă,chiar înainte de a mă întoarce acasă,începusem să mă gândesc că acum nu-mi mai doresc de la viaţă aventura descoperirii de noi locuri şi teritorii străine,ci aventura mai delicată-că nu găsesc un termen mai potrivit-a căminului şi a sufletului,şi a familiei.Şi da,în cele din urmă,căsătoria. Întâlni hotărât privirea prietenului său.Veronica reprezintă acea aventură,aventura mea.
-Deci ea este motivul pentru care nu te mai opui căsătoriei?
-Nu eram interesat de căsătorie,cel puţin,nu încă.Nu eram în căutarea unei soţii.Până am cunoscut-o pe ea.Ea este cu totul altfel.Se opri o clipă.Dacă aş fi întâlnit-o cu zece ani în urmă,în mijlocul deşertului Sahara,când tot ce voiam era să cutreier lumea,atunci ea ar fi fost aventura mea.M-aş fi căsătorit cu ea chiar atunci.Zâmbi.Iar acum tot aş vrea să mă căsătoresc cu ea,chiar şi dacă n-ar fi alegerea potrivită.Dacă ar fi să aleg între familia mea şi Veronica,aş alege-o pe ea.Americanul se uita la el,uluit.
-Vreau să fie soţia mea pentru că o vreau în viaţa mea pentru totdeauna.Nu voi accepta mai puţin de-atât.Clătină din cap.Nu-mi fac iluzii că va fi uşor,dar aştept cu atâta nerăbdare discuţiile în contradictoriu şi dezbaterile cu ea,la fel cum aştept distracţia şi veselia.Ridică din umeri.Vreau să o ţin de mână în clipa când îmi va suna ceasul.
-Sfinte Sisoe,scutură Sinclair din cap.Eşti îndrăgostit!
-Sunt la fel de şocat ca şi tine,râse Sebastian.

-Bine,atunci,se ridică Sinclair în picioare.
-Ce faci? întrebă Sebastian,nedumerit.
-Mereu gândesc mai bine în picioare,spuse luându-şi trabucul şi trăgând un fum.Sunt cel mai apropiat prieten al tău,nu-i aşa?
-Cu siguranţă!
-Şi tu ai face orice este necesar ca să mă ajuţi,dacă aş avea nevoie,corect?
-Fără nici o îndoială!
-Atunci,tot ce pot să fac şi eu,este să te ajut să cucereşti mâna celei pe care o iubeşti.
-Trebuie să mă ridic şi eu să mă plimb prin cameră cu tine? Sinclair clătină din cap.
-Nu e destul spaţiu.În plus-făcu un semn din cap spre paharul lui Sebastian de pe masă-tu mereu ai venit cu cele mai bune idei cu un whisky într-o mână şi trabucul în cealaltă.
-Aşa este,îşi luă Sebastian paharul.
-Ştii că nu vom mai avea seri ca aceasta după ce te însori?
-Mă tem că aşa este.Îi aruncă prietenului său o privire în semn de scuză.Şi presupun că Veronica îmi va fi tovarăş de călătorie în viitor,chiar şi pe cărările mai periculoase.
-Din ce mi-ai spus,mă îndoiesc că va dori altceva,spuse Sinclair uşor crispat.Dar mai întâi trebuie să-i pui un inel pe deget,adăugă pufăind.Înţelegi că un complot pentru căsătorie,total opus complotului pentru evitarea unei căsătorii,este cu totul şi cu totul împotriva tuturor credinţelor mele?
-Şi primeşti recunoştinţa mea veşnică!
-Dacă mi-ar folosi la ceva.
-Într-o bună zi,am să fac acelaşi lucru pentru tine,zise Sebastian ridicând paharul spre prietenul său.
-Acea zi,prietene,nu va veni niciodată! spuse Sinclair hotărât.Acum,să revenim la oile noastre.Americanul începu să se plimbe prin cameră.Sebastian îşi goli paharul de whisky şi pufăi din trabuc,pe gânduri.Chiar avea nevoie de un plan, sau cel puţin,o idee,dar nu-i venea nimic genial în minte.Poate că avea nevoie de mai mult whisky.În sfârşit,Sinclair se opri şi-i aruncă o privire triumfătoare.
-Am găsit!
-Deci?
-Îţi dai seama că nu sunt chiar o noutate bărbaţii care se însoară cu amantele lor.
-Mi-a trecut şi mie prin minte ceva de genul ăsta.

-Am observat că modul cel mai bun de a determina o femeie să facă ceea ce vrei tu este să o laşi să creadă că primeşte ceea ce vrea ea.
-Este genial! zise Sebastian uimit.
-Ştiu,scoase Sinclair un inel de fum victorios.Vrea să fie amanta ta.Aş spune, pentru moment,las-o să fie!

-Îmi pare rău,Veronica,spuse Julia blând,dar chiar nu-ţi înţeleg problema.
-Problema mea este că vrea să se căsătorească cu mine,ridică Veronica tonul, apoi se ridică de pe canapea şi începu să se plimbe agitată prin salonaşul de primire al Juliei; era mult prea neliniştită ca să stea jos şi să bea ceaiul.
-Mi-ai spus asta,zise Julia care,spre deosebire de ea,era mai mult decât mulţumită să stea pe canapea cu ceaşca de ceai în mână.Şi de ce nu?
Viaţa ei se desfăşura exact aşa cum îşi dorise.Cred că este minunat,spuse ea.
-Nu este minunat! se opri Veronica fixând-o cu privirea.Nu doresc să mă căsătoresc.
-Aşa spui tu,cuvintele Juliei spuneau altceva decât tonul ei.
-Nu mă crezi! făcu Veronica ochii mari.
-Sigur că te cred,draga mea.Julia îşi alese cuvintele cu grijă.Doar că nu sunt sigură că tu te crezi.
-Am tot spus de ceva vreme că mai degrabă aş vrea să fiu amantă decât soţie.
-Da,dar asta era ceva,hm,academic,aş crede.Julia zâmbi cu blândeţe.Una este să spui că preferi să fii amantă,când nu te-a cerut nimeni de soţie.Acum că există cineva care a făcut asta este cu totul altceva.
-Nu văd de ce,se încruntă Veronica.
-Nu ai avut de ales.Este foarte bine să spui că preferi merele în locul portocalelor,când nu ai decât mere.
-Prostii! pufni Veronica.
-Dar dacă,fără nici o atenţionare,cineva îţi oferă o portocală...o luminiţă de viclenie străluci în privirea Juliei.Dacă cineva o curăţă de coajă şi ţi-o oferă...
-Julia!
-Şi prinzi un iz din acea mireasmă minunată,ceva între o rază de soare şi miere...
-Opreşte-te!
-Şi este atât de pârguită,că aproape te roagă să o culegi...
-Te avertizez!Julia se aplecă mai aproape,continuând:
-Şi sucul îţi curge printre degete şi trebuie să-l lingi pentru că nu te poţi abţine.
Şi ar fi o ruşine îngrozitoare să iroseşti acea aromă dumnezeiască...

Veronica rămase cu gura căscată.Câteva săptămâni de căsnicie avuseseră cu siguranţă un efect interesant asupra Juliei.
-Acum,Veronica,spuse ea pe un ton obişnuit.Ce vrei?
-Vreau o portocală,răspunse Veronica fără să se gândească.
-Aşa mă gândeam şi eu,conchise Julia,lăsându-se din nou pe spătarul canapelei zâmbind larg.
-Este o metaforă,Julia,ştiu asta,pufni Veronica.Şi aş prefera merele.
-Atunci trebuie să-ţi găseşti un măr.
-Am găsit! Chiar credeam că am cules un măr destul de impresionant.Arăta ca un măr.Avea un zâmbet şmecher de măr,cu tot cu gropiţe.Cu siguranţă avea reputaţia de măr.Din toate punctele de vedere,bărbatul ăsta era un măr.Veronica îşi încrucişă braţele la piept.Cine şi-ar fi imaginat că se va dovedi a fi o portocală?
-Julia,mă întrebam...intră în încăpere Harrison şi se opri când dădu cu ochii de soţia răposatului său frate vitreg.Veronica,zâmbi el plăcut surprins.Nu ştiam că eşti aici.Ce încântător!
-Bună,Harrison,zâmbi Veronica.Ea şi Harrison îşi creaseră o nouă relaţie în ultimele luni,mulţumită,în parte,faptului că el îi ceruse ajutorul Veronicăi în cucerirea Juliei.Cu toate că odinioară el era doar fratele vitreg extrem de ţâfnos şi împăiat al lui Charles,iar ea era văduva enervantă a fratelui său vitreg,acum se considerau fratele şi sora pe care nici unul dintre ei nu-1 şi n-o avusese vreodată.Dar oricât de mult se relaxase atitudinea prea decentă a lui Harrison,
Veronica nu dorea să-1 testeze implicându-1 în această discuţie specială.
Privirea i se mută de la Veronica la soţia sa.Miji ochii bănuitor.
-Ce se petrece aici?
-O simplă diferenţă de opinii,spuse Veronica răspicat.
-Discutam despre fructe,dragă,îi zâmbi Julia soţului ei,iar Veronica simţi un ciudat sentiment de invidie.
-Fructe? ridică el o sprânceană.
-Portocale mai ales,se chinui Julia să-şi ascundă un rânjet.Sora ta pur şi simplu adoră o portocală delicioasă.
-Nu-i adevărat! plesni Veronica.Prefer mai mult merele.Mereu am preferat merele.Şi doar mere vreau.
-Doar dacă,desigur,portocala nu este extrem de zemoasă şi foarte dulce,o privi Julia pe Veronica.Şi uşor de curăţat.
-Mere! insistă Veronica,mijindu-şi ochii.

-Mie mereu mi-au plăcut perele,dar presupun că de fapt nu vreau să ştiu despre ce discutaţi aici,spuse el întâlnind privirea soţiei sale.Nu-i aşa?
-Nu,dragule.Doar te-ar enerva,clătină din cap Julia.
-Aşa mă gândeam şi eu.Veni alături de soţia sa,se aplecă şi îi şopti ceva la ureche.O roşeaţă fermecătoare îi coloră obrajii Juliei.Din nou,un mic pumnal de invidie o străpunse pe Veronica.Harrison îşi îndreptă spatele,îi aruncă soţiei sale o privire care ar putea fi descrisă doar ca înfometată,şi se întoarse spre cumnata sa.Atunci am să plec,vă las pe voi două să lămuriţi ce aveţi de lămurit.
-Cred că aşa este cel mai bine,spuse Julia,însoţindu-şi soţul cu privirea până când acesta părăsi încăperea; un zâmbet misterios îi răsărise pe faţă.
-Dumnezeule,Julia! dădu Veronica ochii peste cap.Nu e prea uşor să te afli în preajma voastră zilele astea!
-Chiar aşa? zâmbi Julia cu viclenie.Cât de încântător!
-"încântător" n-ar fi tocmai cuvântul pe care l-aş folosi,spuse Veronica tăios, apoi oftă.Iartă-mă.Mă bucur foarte mult să vă văd atât de fericiţi.
-N-am crezut niciodată că voi fi atât de fericită,spuse Julia pe un ton destins.Nu credeam că este posibil.Susţinu hotărâtă privirea prietenei sale.Şi tu poţi fi aşa de fericită!
-Aş vrea să fiu.Chiar crezusem că voi fi fericită,miji Veronica ochii.Dar el nu cooperează,afurisitul!
-Da,într-adevăr,încuviinţă Julia.Ce om rău! Vrea să facă din tine o femeie cinstită.Bestia!
-Nu e nevoie să fii sarcastică.
-Nu,sarcasmul este arma ta.
-Şi o folosesc bine.Dar nu mi-e de nici un folos acum,oftă Veronica.Nu ştiu ce să fac.-Ai putea să te măriţi cu el.Veronica îi aruncă o privire plictisită.
-Mi se pare absurd că nu vrei,oftă Julia din adâncul sufletului.Cunosc numeroase femei,la fel ca şi tine,de altfel,care continuă să facă exact ce doresc,în ciuda statutului marital.
-Ah,dar sunt fericite? Sau doar mulţumite?
-Nu se ştie niciodată ce se întâmplă într-o căsnicie,dar cunoştinţele acestea ale mele par fericite.
-Totuşi...
-Doamne Sfinte,Veronica Smithson! o ţintui cu privirea Julia.N-aş fi crezut că am să văd aşa ceva,dar ţi-e frică.
-Asta e absurd,pufni Veronica.Nu mi-e deloc frică.

-Nu îţi este? ridică Julia o sprânceană,neîncrezătoare.
-Nu,cu siguranţă nu îmi este frică.Aş putea fi oarecum temătoare,cred.
Julia o studie.
-Foarte bine,atunci.Recunosc.Poate că sunt puţin speriată,izbucni deodată Veronica.Cu toate că Sebastian spune că mă place exact aşa cum sunt,ce se întâmplă dacă peste un an,sau peste cinci ani,sau peste zece ani,nu i se mai pare acceptabil faptul că sunt independentă şi gândesc liber şi spun ceea ce gândesc? Ce se întâmplă dacă descoperă că femeia care îi place astăzi nu este femeia cu care să-şi poată petrece viaţa? Se întoarse cu spatele şi începu să se plimbe prin cameră din nou.Ce se întâmplă dacă viaţa noastră împreună devine plină de certuri,fără ca vreunul din noi să cedeze un centimetru? Dacă ajunge să mă urască? Sau eu ajung să-1 dispreţuiesc? îşi frământa mâinile în timp ce continua să vorbească.Şi eu m-am schimbat,Julia.Nu pot.Cu Charles era altceva,
spuse,privind-o pe prietena ei.Nu eram chiar atât de independentă pe cât sunt acum.
-Imaginează-ţi,spuse Julia ca pentru sine.
-Ştiu că e greu de crezut,dar este adevărat.Ţine minte,am mers direct din casa tatălui meu în cea a soţului meu.Până la moartea lui Charles,nu mi-am administrat niciodată singură afacerile,şi nici nu am luat o decizie serioasă singură.Clătină din cap.Nu cred că mă pot întoarce la asta.
-Există un lucru care se numeşte compromis.
-Nu m-am priceput niciodată să fac compromisuri,pufni Veronica.
-Cred că presupune ceva efort,spuse Julia,apoi se opri şi inspiră adânc.Îl iubeşti?
-Da.Nu.Nu ştiu.Poate.Oare era dragoste? Nu era ce simţise pentru Charles.
Atunci fusese ceva clar,definit şi fără echivoc.Indiferent ce era ceea ce simţea pentru Sebastian,era vag şi aluziv,ceva ce era foarte aproape,însă nu suficient cât să-1 atingă.Ceva foarte special.Posibil,spuse într-un sfârşit.
-Iată încă un lucru pe care nu am crezut că-1 voi vedea vreodată,chicoti Julia.Tu,nesigură de ceva!
-Mă bucur că te distrezi.
-O,draga mea prietenă,dar nu mă distrez.Nu chiar.Este foarte supărător să te văd speriată şi nesigură,îi sclipiră ochii Juliei.E ca şi cum aş vedea un erou în declin.
-E ridicol,zâmbi Veronica,şovăind.
-Şi îmi fac griji pentru tine.-Mulţumesc,spuse ea mai domol.
-Acum să vedem,începu Julia,şi făcu un semn cu mâna spre canapea,lângă ea.Hai să jucăm unul din jocurile tale,vrei?

-Nu vreau să joc nici un joc,oftă Veronica,dar se aşează alături de prietena ei.Cu atât mai puţin un joc de-al meu.
-Tu m-ai convins să joc,atunci când şi eu încercam să mă decid ce să fac în legătură cu Harrison.Acum este rândul tău.Aşa e cinstit.
-Nu am fost niciodată atrasă de ceea ce este cinstit.
-Da,ştiu.Toţi ştim.Julia o privi cu ochi mijiţi.Să ne întoarcem la joc.Răspunde-mi.Cum te-ai simţi dacă Sebastian ar lua de bune vorbele tale de-aseară şi nu s-ar mai deranja să se întoarcă vreodată?
-E o întrebare prostească,făcu Veronica un semn din mână,ca şi cum ar fi dorit să izgonească o întrebare atât de tulburătoare.Trebuie să mă gândesc la...
-O,nu,spuse Julia hotărâtă.În jocul ăsta nu este permisă gândirea raţională. Trebuie să-mi dai primul răspuns care-ţi vine în minte.
-Nu aşa erau regulile,se încruntă Veronica.
-Aşa sunt acum,spuse Julia fără să cedeze.În plus,este casa mea,şi de vreme ce acum este jocul meu,trebuie să joci după regulile mele.Şi pentru că nu ai vrut să răspunzi la ultima întrebare,răspunde-mi la asta.
-Bine.Continuă.
-Cum te-ai simţi dacă ar lua de bune vorbele tale? Julia se aplecă înainte.Şi ar găsi pe altcineva cu care să se căsătorească.
-Păi,aş...Simţi un nod greu în stomac.Aş...
-Da?
-Aş urî situaţia asta! Şi l-aş urî pe el.Nu,m-aş urî pe mine.Clătină din cap.Aş fi devastată.Şi ar fi în întregime vina mea.Întâlni privirea prietenei sale.Nu pot permite să se întâmple asta!
-Nu,nu poţi.
-Trebuie să fac ceva!
-Într-adevăr,trebuie.Veronica sări în picioare şi începu din nou să se plimbe nervoasă prin încăpere,iar picioarele ei abia dacă ţineau pasul cu gândurile sale.
-Ceva...ceva...definitiv.
-Da,da!
-Nu se poate să-l pierd! Dar cum poţi să păstrezi un bărbat care vrea să se căsătorească,atunci când tu nu doreşti să te măriţi?
-Nu,nu,nu se poate! Nu-l lăsa să-ţi scape! în vocea Juliei se simţi emoţia,care o ridică în picioare.Căsătoreşte-te cu el,Veronica!
-Nu fi absurdă! făcu Veronica un gest dispreţuitor.Nu mă căsătoresc cu el.
-O,zise Julia,aşezându-se la loc pe canapea,ca un balon dezumflat.

-Dar ai spus-o tu însăţi,acum câteva minute,sublinie Veronica.Ideea îi răsări în minte pe deplin formată şi perfectă.Eşti genială,Julia! Pur şi simplu,genială!
-Am spus să te căsătoreşti cu el,spuse Julia precaută.
-Julia dragă,eşti o femeie dulce,scumpă,minunată! Sunt norocoasă că eşti prietena mea şi etern recunoscătoare că te-ai căsătorit cu fratele meu.Veronica se lăsă pe canapea,îi luă mâna prietenei sale şi o privi fix în ochi.Ai mai spus şi compromis.
-Da,am spus,încuviinţă ea.
-Deci asta voi face!
-Vei face un compromis? întrebă Julia,nedumerită.
-Exact! încuviinţă Veronica.Sebastian vrea o soţie,nu o amantă.Eu nu doresc să-i fiu soţie,ci amantă.Ce există între soţie şi amantă?
-Un dezastru?
-Ba deloc! izbucni Veronica în râs.O,este splendid! Poate cea mai splendidă idee pe care am avut-o vreodată.Voi deveni...Făcu o pauză cu efect dramatic.
Logodnica lui Sebastian!Julia căscă gura de uimire.
-Corectează-mă dacă greşesc,dar logodna nu presupune căsătoria,la un moment dat?
-Da,poate,la un moment foarte foarte îndepărtat.Veronica strânse din umeri.Pot să numesc,fără nici un efort,cel puţin trei cupluri care au fost logodite ani întregi.
-Nu crezi că Sebastian va insista să vă căsătoriţi în cele din urmă?
-N-am nici o îndoială că-i pot distrage atenţia,spuse Veronica zâmbind viclean.
Mă pricep foarte bine să distrag atenţia.Odată ce Sebastian crede că am consimţit la dorinţele lui,va fi mult mai uşor să-1 seduc.Va avea o logodnică în public şi o amantă în particular.Cu siguranţă aş prefera să fac lucrurile în felul meu,dar asta este soluţia perfectă şi compromisul cel mai bun!
-Veronica,clătină Julia din cap.Nu poţi împăca şi capra,şi varza!
-O,ba da,draga mea,sigur că pot! râse Veronica.Şi bănuiesc că varza asta are aromă de mere şi glazură irezistibilă de portocale!

CAPITOLUL 11

Veronica se opri la uşa salonaşului ei de primire şi inspiră adânc.Trecuseră cinci zile de când Sebastian se năpustise ca o furtună afară din casa ei.Cinci! Ce nu era în regulă cu bărbatul acesta? în fond,nu era ea femeia cu care voia să se căsătorească?

Plănuise să-i acorde o săptămână întreagă înainte de a se ocupa ea însăşi de problemă şi de a porni să-1 caute.Cu discreţie,desigur.Nu era nevoie ca el să-şi dea seama cât de nerăbdătoare era să-1 vadă.Cât de tare îi fusese dor de el.Cum abia dacă dormise,din cauză că nu şi-1 putea scoate din minte.Refuzase să creadă că era posibil ca el să nu se mai întoarcă vreodată,şi totuşi ideea insista să i se strecoare în minte.O întâlnire întâmplătoare,dar de fapt planificată cu grijă,părea cea mai bună idee.Pe de altă parte,ideea să apară pur şi simplu la uşa lui şi să ceară să intre i se părea la fel de atrăgătoare.

Fusese hotărâtă să aştepte o săptămână întreagă,chiar dacă fiecare zi părea mai dificilă decât precedenta.Veronica recunoştea că lipsa răbdării era unul dintre punctele ei slabe.Îşi petrecuse timpul citind şi recitind toate cele trei cărţi ale lui Sebastian.Erau chiar mai bune acum,că îl cunoştea personal pe autor.Îi auzea vocea în cuvintele scrise în carte.Era ca şi cum Sebastian era în aceeaşi încăpere cu ea şi îi povestea despre călătoriile şi aventurile sale.Ai putea crede că apoi ea visa aventurile lui.În schimb,în acele scurte momente când chiar dormea,

Veronica visa la ceea ce nu avusese loc între ei.La buzele lui pe gâtul ei,la mâinile lui mângâindu-i corpul,la căldura trupului său lipit de al ei,la picioarele ei împletite cu ale lui.

Tresări pătrunsă de un fior şi alungă din minte imaginile persistente.

De asemenea,repetase ce avea să-i spună,dar nimic nu i se părea destul de potrivit.Oare trebuia să se arate bucuroasă că-1 vede,sau doar politicoasă? Oare să se poarte ca şi cum nu s-a întâmplat nimic între ei,sau să continue discuţia pe care o începuseră? Oare să aştepte ca el să aducă în discuţie subiectul căsătoriei sau să deschidă ea vorba? încă o deranja acuzaţia lui că avusese şi alţi iubiţi,cu toate că,dată fiind cererea în căsătorie,nu putea să-1 condamne.Dar cu siguranţă era nevoie de nişte scuze.Şi odată ce-şi va fi cerut scuze,va face şi ea acelaşi lucru,chiar dacă ea nu avea pentru ce să-şi ceară scuze,în afară de faptul că-şi pierduse cumpătul.

În ciuda orelor petrecute gândindu-se ce să spună şi ce să nu spună,acum că el o aştepta în salonaşul ei de primire,Veronica habar n-avea cum să înceapă.Şi habar n-avea la ce să se aştepte.Cum propui logodna,dacă nu ai fost de acord cu căsătoria? Ura să mintă gratuit.Totuşi,nu avea să reuşească nimic dacă ea stătea de o parte a uşii,iar el de cealaltă parte.Trebuia să-i vină ceva în minte la faţa locului.Îşi îndreptă umerii.Nesigură şi speriată,într-adevăr.

Veronica deschise uşa,afişă un zâmbet plăcut,dar care nu promitea nimic,şi intră în salonaş.Sebastian traversa încăperea în lung şi-n lat,cu spatele la ea.Veronica

se mai linişti puţin.Asta nu era atitudinea unui bărbat complet încrezător în forţele proprii.Simţi dorinţa irezistibilă să vină în spatele lui,să-1 mângâie pe spate şi să-i sărute ceafa.În schimb,adoptă tonul cel mai jovial.
-Bună ziua,Sebastian!El se întoarse cu faţa spre ea şi încuviinţă din cap,cu un zâmbet la fel de plăcut ca al ei.
-Bună ziua,Veronica!
-Dumnezeule mare! exclamă Veronica,privindu-1 din cap până-1 picioare.Arăţi groaznic!
-Chiar aşa de rău? tresări el.
-Păi...Arăta obosit,mistuit de dor şi uşor încercănat la ochii albaştri.Da,aşa de rău,întări ea.Inima ei tresări.Dumnezeule,nu-mi spune că eşti bolnav! Nu e malarie,nu-i aşa? Sau altă boală tropicală oribilă? Una din acele boli parazitare, cu viermi care îţi bântuie pe sub piele?
-Viermi? se încruntă el.
-Da știi tu!În Amazon sunt insectele acelea care depun ouă iar acestea Pot să-ţi ajungă sub piele,şi atunci...Se scutură înfiorată și izgoni imaginea dezgustătoare cu mâna.Viermi.
-O acei viermi,râse el.Mi-ai citit cărţile.
-Doar ca să-mi mai treacă timpul.S-a întâmplat să le am la îndemână asta-i tot.
Îl privi cu multă atenţie.Deci nu eşti bolnav incurabil?
-Dacă ți-aș spune că sunt,te-ai arunca în braţele mele şi ți-ai declara dragostea nemuritoare? spuse el,iar ochii îi sclipiră de veselie.„Da!”
-Nu! însă se simţi străbătută de un sentiment de uşurare.Dar ti-aş trimite un bilet politicos,urându-ţi însănătoşire grabnică sau,dacă lucrurile ar evolua spre mai rău,o înmormântare cu fast.
-Mereu sperăm la o înmormântare cu fast,dacă înmormântarea este inevitabilă.
-Poți cu siguranţă să contezi pe prezenţa mea la înmormântare.
-Ah,bine,asta o să-mi mai atenueze durerea propriului deces.
-Lucru pe care nu poţi decât să-1 aştepţi cu nerăbdare,spuse ea pe un ton plăcut.
-Dar nu încă zâmbi el.Pentru că nu sunt bolnav,ci doar obosit,spuse> trecându-şi mâna prin păr.Nu am dormit prea bine în ultima vreme.
-O? zise ea cu o nuanţă inocentă în glas.
-Numai din vina ta.
-Ce ciudat,pentru că eu aş fi dat vina pe tine.
-Tu cum ai dormit? se interesă el,mijindu-şi ochii

-Ca un bebeluş în braţele mamei sale,minţi ea.Vai,capul meu abia atinge perna şi deja dorm buştean!
-Nu am nici nici o îndoială.
-Să cer ceai? Sigur că nu.Probabil că preferi coniac.Veronica o porni spre cealaltă parte a camerei,apoi se opri şi îl privi cu atenţie.Sau poate că prea mult coniac,sau alte tării,sunt cauza somnului tău prost din ultima vreme?
-Tot ce se poate,murmură el.
Ea îşi ascunse un zâmbet de satisfacţie şi merse la măsuţa pe care se afla sticla de coniac.Chiar dacă se pregătea-tresări în sinea ei-să facă un compromis,era bine de ştiut că zilele când nu se văzuseră fuseseră la fel de neplăcute pentru el ca şi pentru ea.Îi turnă un pahar de coniac.
-Nu eram sigură că te voi mai vedea,spuse ea pe un ton indiferent.
-Mi-ai spus să nu mă ostenesc să mă întorc.
-Mi-ai spus că zeci de femei abia aşteaptă să se mărite cu tine.
Veronica se întoarse cu faţa şi porni spre el.
-Nu am spus,se încruntă el.Ea ridică din umeri.
-Se înţelegea implicit.Îi întinse paharul cu coniac.De ce te-ai întors?
-Chiar credeai că poţi să scapi de mine doar refuzându-mi cererea în căsătorie? spuse el şi luă o gură de coniac.
-Nu am dorit să scap de tine.Dacă-ţi aminteşti,ţi-am făcut la rândul meu o propunere.
-O,îmi amintesc aproape fiecare vorbă a ta.Tăcu o clipă.M-am gândit foarte mult la ultima noastră discuţie.
-Într-adevăr? Eu nu m-am mai gândit nici un pic.El pufni neîncrezător.
-Ei bine,poate că m-am gândit puţin de tot.Sau posibil ceva mai mult.Probabil că trebuia să spună totul chiar acum.Totuşi,nu i se părea momentul potrivit.Mai bine să aştepte să vadă ce are el de spus.Şi ai ajuns la o concluzie?
-Câteva.
-Şi?
-Întâi de toate,îmi cer scuze,clătină el din cap.Nu trebuia să-mi pierd cumpătul.
-Nu,nu trebuia,spuse ea.Poate că şi eu ar trebui să îmi cer scuze pentru asta.
-Şi nici nu trebuia să te întreb despre-îşi drese glasul-iubiţii tăi anteriori.
-Dacă aştepţi să-ţi dau ceva informaţii în privinţa asta,va trebui să aştepţi mult şi bine.Nu avea de gând să-i spună că nu existaseră iubiţi anteriori în afară de fostul ei sot.Îi zâmbi amabilă.
-Nu aştept,spuse el,şi o privi cu mare atenţie.Aşa cum ai spus,nu mă priveşte.

-Nu,nu te priveşte.
-Nimic din...din ceea ce s-a întâmplat înainte să te cunosc nu mă priveşte.Şi n-am să te mai întreb niciodată despre...despre...
-Iubiţi?
Toată tărăşenia asta n-ar fi fost nici pe departe atât de amuzantă dacă într-adevăr ar fi avut anterior numeroşi iubiţi.Dar cum nu avusese,era foarte amuzant.
-Da,încuviinţă el.Trecutul tău este trecutul tău.Aşa cum şi al meu mă priveşte.
-Atunci nu trebuie să te întreb despre aventurile tale amoroase? ridică ea o sprânceană.
-Sigur că nu,spuse el înverşunat.-Nu e nevoie să fii atât de indignat.
-Dar sunt indignat,spuse el,încruntându-se.Nu aş discuta niciodată despre o femeie cu alta.
-îndrăznesc să spun că probabil nu aş cere nume.Dar nu îmi pot imagina că în acele locuri exotice în care ai călătorit nu ai avut şi aventuri amoroase la fel de exotice,pe care nu le povesteşti în cărţile tale.Cu prinţese chinezoaice şi dansatoare arăboaice sau fiice de şefi de trib.
-Soţii,spuse el ca pentru sine.
-Ce? El făcu ochii mari,parcă nevenindu-i să creadă că rostise cu voce tare cuvântul.
-O,hmm,doar un gând.
-Împărtăşeşte-1,Sebastian.El ezită îndelung,în mod evident se gândea la cât de înţelept este să împărtăşească asta cu ea,apoi scoase un oftat lung.
-Există triburi în diferite părţi ale lumii,în care şefii de trib îşi oferă una dintre soţii musafirilor.E un gest de ospitalitate,adăugă el repede,ca pentru a face lucrurile să pară mai acceptabile.
-Ce generos din partea lor,zâmbi ea inocent.
-Este o practică acceptată-nu,aşteptată-în acele societăţi,spuse el hotărât.
-Desigur.
-Se consideră extrem de ofensator să refuzi o astfel de ofertă.
-Fără îndoială.
-Cunosc privirea aceea,îşi miji el ochii.La ce te gândeşti?
-Mă gândeam că e păcat că n-ai povestit asta într-una dintre cărţile tale.Coborî tonul,confidenţial.Cu siguranţă ar creşte vânzările,să ştii.El zâmbi timid.
-Şi mă mai gândeam ce norocoşi suntem că nu avem asemenea obiceiuri la noi în ţară.Dădu din cap,şovăind.Nu te văd acceptând graţios pentru o noapte compania lui,oh,să spunem,Lady Chutley,care este la fel de corpolentă ca şi

soţul ei,cu toate că este o femeie atât de plăcută,încât aproape că nu-i vezi mustaţa.
-Nu de bunăvoie,râse el şi sorbi din coniac.
-Şi mă mai gândeam că mi-ar plăcea foarte mult să aud mai multe despre aventurile amoroase al lui Sir Sebastian Hadley-Attwater.Pun pariu că le-aş găsi foarte fascinante.
-Eşti o femeie neobişnuită,Veronica.
-Da,sunt.În plus,nu se ştie niciodată...Îi întâlni privirea,îi luă paharul din mână,luă o înghiţitură lungă din coniacul lui şi îi înapoie paharul.În timpul ăsta,privirea ei nu îl slăbi deloc.Aş putea învăţa ceva foarte instructiv.
-Da...bău el restul de coniac şi se dădu un pas înapoi.Asta ar fi total nepotrivit.
-Ca tu să-mi povesteşti despre isprăvile tale amoroase sau ca eu să învăţ din ele?
-Ambele.
-Iată-te,din nou eşti adorabil de înţepat!
-Ştiu,scutură el din cap.Se pare că tu îmi scoţi la iveală caracteristica aceasta.
-Cât de încântător! îi aruncă ea un zâmbet viclean.
-Nu contează,spuse el ferm,pentru că nu am intenţia să împărtăşesc cu tine aventurile mele intime.
-De ce nu? veni ea mai aproape.Mereu am crezut că nu trebuie să ratezi niciodată ocazia de a învăţa ceva interesant.
-Mă îndoiesc că poţi să înveţi ceva din...Se răsuci pe călcâie,traversă încăperea şi-şi reumplu paharul cu coniac.Şi ai schimbat subiectul.
-Da?
-Ştii bine că da.Aşa cum spuneam,m-am gândit mult la discuţia noastră,spuse venind spre ea.
-Da,ai zis asta.
-Şi am ajuns la o hotărâre.Vorbea pe un ton relaxat,de parcă hotărârea lui nu era ceva prea important.
-Şi eu la fel,mărturisi ea trăgând aer în piept.El o privi cu atenţie.
-Mi se pare că se poate face un compromis.
-Compromis? Ce interesant! clătină ea din cap.Nu mi-a plăcut niciodată prea mult să fac compromisuri.
-Nu,nici n-am crezut asta despre tine,zâmbi el.Nici mie.
-Însă...Dintr-odată,ea se bucură că nu se grăbise cu propria versiune de compromis.Cred că,în acest caz special,compromisul poate fi luat în considerare.

-Acum,că te-am găsit,Veronica,nu am de gând să te pierd.Vocea lui suna foarte ferm,iar hotărârea i se citea în ochi.Veronica fu străbătută de un fior ciudat.
-Bine,atunci,spuse ea,părând enervant de nerăbdătoare,şi îşi drese glasul.Ce fel de compromis ai în minte?
-Am o casă pe care am achiziţionat-o de curând în provincie.Plănuisem să-mi petrec acolo Crăciunul,singur cu noua mea soţie.O privi cu subînţeles.În orice caz,de vreme ce planurile mele nu au luat în considerare refuzul tău de a te căsători,în mod evident trebuie să le schimb.
-Vai,viaţa chiar pare plină de tot felul de compromisuri,nu-i aşa?
-Aşa se pare,spuse el.De vreme ce nu o pot avea pe soţia mea cu mine de Crăciun,mi-ar plăcea foarte mult să o am pe-oftă şovăind-amanta mea.
-Pe cine? întrebă ea uluită.
-Pe tine,Veronica.Vreau neapărat să petreci Crăciunul cu mine,la ţară.
-Crăciunul?
-Şi să rămâi pe durata Sărbătorii celor Douăsprezece Nopţi,desigur.
-Ce frumos! spuse ea.Ca amanta ta?
-Doar dacă nu cumva te-ai răzgândit şi preferi să te căsătoreşti cu mine.
-Nu m-am răzgândit,îşi miji ea ochii.Nu mi se pare că faci un compromis,ci cedezi dorinţelor mele.Ce nu-mi spui?
-Acest aranjament nu este permanent,spuse el hotărât.Este o încercare,mai mult, un experiment,dacă vrei.
-Nu sunt sigură că îmi place să fiu un experiment,spuse ea pe gânduri.Nu am mai fost niciodată.
-S-ar putea să nu-mi placă să am o amantă...
-O mulţime de femei,desigur,încuviinţă ea din cap.Este greu să renunţăm la ele. E de înţeles.
-Şi ţie s-ar putea să nu-ţi placă să fii amantă,continuă el,ignorând-o.
-De vreme ce a fost ideea mea,mă îndoiesc.Cu toate că,într-adevăr,se pare că erau mai multe chestiuni pe care nu le luase în considerare iniţial.
-Mereu am încercat să am răbdare,cu toate că nu este uşor,totuşi sunt destul de nerăbdător în ceea ce te priveşte.Dădu din cap.Nu îmi place ideea de a fi fără tine.Şi,ei bine,mi-am setat inima să fim împreună de Crăciun.Aşadar,în spiritul compromisului...Privirea lui o întâlni pe a ei.Vrei să petreci Crăciunul alături de mine?
-Vai,Sebastian.Inima ei tresăltă şi ea zâmbi.Este atât de...
-Te rog,nu spune „adorabil”!

-Nu voiam să spun asta,clătină ea din cap.Voiam să spun „minunat”.
Foarte,foarte minunat!
-Sper că înţelegi că asta nu este o victorie pentru tine.Este un compromis.
-Înţeleg foarte bine,zâmbi ea.Şi trebuie să spun că sunt încântată să petrec Crăciunul cu tine.
-Excelent,spuse el morocănos.
-Mai sunt aproape două săptămâni până la Crăciun.Când plecăm?
-Casa se află la numai câteva ore de Londra.Se afla într-o stare destul de proastă când am achiziţionat-o,curând după întoarcerea mea în Anglia.Însă am angajat personal şi am aranjat să se remedieze tot ce se poate.Dacă aş fi avut o soţie...spuse el cu subînţeles.
-Ar fi putut să aibă grijă de aceste detalii?
-Ar fi putut să se asigure că această casă este aşa cum o doreşte ea.
-Păi,să ştii că sunt sute de alte femei dispuse să ocupe această poziţie...
El ridică privirea spre tavan,apoi continuă:
-Pentru că nu am mai văzut casa de câteva luni,aş vrea să mă asigur de progresul lucrărilor şi să grăbesc puţin treaba,dacă este necesar,înainte să vii alături de mine.Făcu o mică pauză.Plănuiesc să plec mâine.Te-aş ruga să vii şi tu peste o săptămână.
-O săptămână întreagă? spuse ea fără să se gândească.-O să-ţi fie dor de mine? rânji el.”Da!” '
-Am multe treburi de făcut dacă trebuie să plec din oraş,spuse ea,dându-şi seama de gafă.Vai,încă mai am cadouri la care să mă hotărăsc.Şi felicitări de Crăciun de trimis.Şi contribuţii caritabile...
El păşi spre ea,îi cuprinse mijlocul cu braţul şi o trase aproape de el.
O privi apoi direct în ochi.
-O să-ţi fie dor de mine?
-Da,da,o să-mi fie dor de tine.Mă voi gândi la tine zi şi noapte.Şi promit să număr minutele până când ne vom revedea,spuse ea dintr-o suflare.Acum eşti fericit?
-Foarte fericit,zâmbi el larg.
-Acum îmi dai drumul?
-Nu m-am hotărât încă,spuse el şi privirea îi alunecă spre buzele ei şi înapoi,spre ochii căprui.
-Dacă nu ai de gând să îmi dai drumul,atunci probabil trebuie să faci ceva.

-Trebuie? îşi petrecu el şi celălalt braţ în jurul ei,iar ea îşi puse mâinile pe pieptul lui.Ce mi-ai sugera?
-Ce aş sugera eu? spuse ea fără să-şi ascundă exasperarea.
Dumnezeule,Sebastian,dacă eu voi fi cea care...Fără nici o avertizare,buzele lui se lipiră de ale ei,puternice şi posesive.Gura ei se deschise primindu-1,iar el avea gust de coniac şi aventură,şi de foamea pe care o simţeau amândoi.
Degetele ei se încleştară pe materialul hainei lui; iar pasiunea,
neînduplecată şi îndelung negată,îi înmuie oasele; şi se miră că mai poate să stea în picioare.Se topi lângă el,simţindu-i trupul fierbinte şi tare lipit de al ei.Şi dorea,tânjea după mai mult.Tânjea după el.În sfârşit,el ridică capul.
-Cea care ce?
-Cum Dumnezeule,nici nu mai putea să formuleze o propoziţie coerentă.Şi nici nu credea că o vor mai ţine genunchii.El izbucni în râs.
-Nu e nevoie să arăţi atât de mulţumit de tine,spuse ea,trăgând adânc aer în piept.Nu e deloc adorabil.
-O,dar sunt mulţumit de mine,o sărută el din nou,de data asta cu blândeţe.Buzele lui calde şi mângâietoare se lipiră de ale ei.O explorare a dorinţei şi mai mult decât atât.În vreme ce primul lui sărut fusese dictat de pasiune,acesta era motivat de ceva mai profund,ceva minunat.În cele din urmă,se trase înapoi şi zâmbi.
Foarte mulţumit de mine!Îi dădu drumul şi se dădu un pas înapoi.
-O săptămână,Veronica.
-O săptămână,murmură ea.El încuviinţă din cap şi ieşi din încăpere,lăsând-o
să-1 urmărească cu privirea.Veronica se lăsă să cadă pe canapea,cu un sentiment dulce,sfios,undeva adânc înlăuntrul fiinţei ei.Dumnezeule mare! îşi duse degetele tremurătoare la gură.Încă îi simţea căldura buzelor lipite de buzele ei.
Nu fusese deloc ca sărutul scurt pe care i-1 dăduse ea la teatru.Acesta era un sărut care avea să-i zăbovească în memorie sau poate în suflet.Un sărut la care să se gândească o veşnicie.Bărbatul cu siguranţă ştia ce face.Totuşi,nu i se păruse genul de sărut care vine din exerciţiu sau dorinţă fizică,ci mai degrabă din afecţiune sau chiar-să îndrăznească să creadă-din dragoste?
Era posibil? Ar fi putut s-o iubească? Şi,mai mult de atât,oare ea îl iubea pe el?
Numai întrebarea în sine i se părea extrem de ciudată.Nu fusese niciodată nehotărâtă în legătură cu nimic.Cu Charles nu se îndoise niciodată în privinţa dragostei,cu toate că,trebuia să recunoască,nu mai avusese acest sentiment înaintea lui,dar dorinţa era un pic mai experimentală.Cu Sebastian,dragostea era alunecoasă,şi plină de tachinare,şi încă nesigură,dar pasiunea şi dorinţa carnală

erau neîndoielnice.Îl dorea pe acest bărbat fără îndoială şi fără ezitare.Poate din cauză că acum era mai în vârstă şi avea experienţă.
Ciudat era şi faptul că,deşi Sebastian nu o numise victoria ei,chiar asta era.Nici măcar nu trebuise să-şi ofere compromisul logodnei,cu toate că încă mai putea fi folositor la un moment dat.El era dispus să o accepte ca amantă,cel puţin pentru Crăciun.Sebastian nu era genul de bărbat care să renunţe aşa de uşor la ceea ce îşi dorea.Dar ea primise exact ceea ce-şi dorise,iar el,ei bine,el pierduse.
Desigur.Trebuia să-şi fi dat seama imediat.Bărbatul nu renunţa la dorinţa de a se căsători cu ea.Pur şi simplu,schimba câmpul de luptă.Ce alt mod mai bun de a o convinge să se căsătorească cu el decât să o plaseze într-un decor casnic-şi,în plus,de Crăciun-într-un cămin care avea nevoie de îmbunătăţiri şi un personal care trebuia instruit? La urma urmei,ce bărbat era în stare să administreze o gospodărie? Şi ce femeie putea să reziste unei astfel de provocări?
Uluită,îşi dădu seama de intenţia lui.Bărbatul plănuia s-o ademenească în căsnicie,dar nu era genul de seducţie la care se gândea ea.Într-adevăr-îşi miji ea ochii-cu ideea aia idioată despre faptul că nu o seduci pe femeia pe care vrei s-o iei de soţie,probabil că Sebastian nu avea intenţia să împartă patul cu ea până când nu îi punea un inel pe deget.O,ce diavol viclean şi inteligent era!
Era evident că,în sens carnal,el o dorea la fel de mult cât îl dorea şi ea.Veronica bătu darabana pe braţul canapelei.Poate că abordase problema din unghiul greşit.Încercase,deşi fără succes,să-1 seducă în cel mai bun mod pe care l-ar folosi o amantă.Cu excepţia sărutărilor de astăzi,el se purtase reţinut şi cuviincios.Iar asta nu o făcuse să îl dorească încă şi mai mult?
Poate că ar trebui să abandoneze cu totul ideea de a-1 seduce? Poate că ar trebui să se poarte absolut la fel de cuviincios ca şi el? Având în vedere felul în care o sărutase astăzi,nu va mai trece mult până când hotărârea lui se va spulbera.Poate cheia pentru ca planul acesta să funcţioneze era să nu se lase sedusă prea uşor,să îl încurajeze,dar să nu se predea.Să facă faţă propriei dorinţe până când el va fi cel care nu va mai putea să reziste dorinţelor sale.Bărbaţii mereu îşi doresc ceea ce nu pot avea.Şi,o dată ce Sebastian îşi va încălca propria regulă potrivit căreia nu trebuie să o seduci pe femeia cu care vrei să te însori,va abandona şi ideea căsătoriei.Şi o va accepta ca amanta lui.Exact aşa cum îi propusese ea iniţial,îşi va păstra indepenenţa şi în acelaşi timp îl va avea şi pe Sebastian.Exact aşa cum voia ea.Deci se putea să împaci şi capra şi varza.Chiar dacă era posibil să-ţi pierzi pofta de varză între timp.

CAPITOLUL l2

-Ce căsuţă fermecătoare ţi-ai cumpărat,Sebastian! spuse Veronica privind pieziş spre faţada cu turnuri de la Greyville Hall.Trebuie să mărturisesc,un edificiu iacobin cu trei etaje este o mare surpriză.

-Arată mult mai bine acum,înconjurată de zăpadă,decât arăta când am văzut-o eu prima oară.Nu se mai vede de câtă muncă e nevoie la moşie.Privirea lui Sebastian rătăci în jurul conacului.La ce te aşteptai?

-O,nu ştiu,spuse ea,apoi cântări mai bine întrebarea.Ceva mai puţin civilizat,mai rustic,cred.Cu instalaţii sanitare învechite şi căldură insuficientă.

-Atunci nu vei fi dezamăgită,râse el.Ce fel de casă credeai că aş fi cumpărat?

-Un castel,poate.

-Casa unui bărbat este castelul lui,spuse Sebastian,plin de mândrie.

-Un castel antic,cu parapeţi şi pod mobil şi flamuri fluturând în vânt,purtând un balzon cu...cu o...

-O ce? îi aruncă Sebastian o privire suspicioasă.

-O busolă.Busola ta,zâmbi ea.Da,asta ar fi perfect.Şi mottoul tău-*In Ambitu, Gloria*-brodat sub blazon.

-Asta este o idee nemaipomenită,zâmbi el larg.Ar trebui să pun steaguri brodate să atârne în bătaia vântului la fiecare colţ al casei.

-Cu toate că această casă este destul de grandioasă şi fără ele.Într-adevăr,casa o ducea cu gândul la o distinsă doamnă în vârstă care inspectează,privind de sus, lumea pe care odinioară a stăpânit-o.Cu cărămizile ei roşii,presărate cu colţarii de legătură albi,şi turnurile pătrate de la colţuri,acoperite de cupole graţioase şi ornamente în piatră,era impunătoare,dar în acelaşi timp şi foarte primitoare.Ea continuă:

-Îmi place foarte mult şi,cu cât mă uit mai mult la ea,cu atât mi se pare că ţi se potriveşte.

-Sunt încântat că îţi place,aruncă el o privire sceptică spre servitorii care treceau pe lângă el,cărând bagajele.Era un rând de servitori surprinzător de lung.

Veronica nu-şi dăduse seama că adusese cu ea atât de multe lucruri.Sebastian adăugă: Văd că intenţionezi să umpli fiecare colţişor gol.

-Dumnezeule,Sebastian,îl apostrofă Veronica,strângându-şi mai bine blănurile pe lângă ea,apoi strigă la un valet care transporta o stivă de pachete într-un echilibru precar.Te rog să ai grijă de acelea!

-Şi ce e în cutii?

-Ornamente de sticlă din Germania,îi aruncă ea o privire plină de hotărâre.

Presupun că nu te-ai gândit prea mult la decorarea unui pom de iarnă.
-Cred că asta mi-a scăpat,recunoscu el,tremurând.
-Aşa că am adus ornamente.Extrem de la modă,aş putea să adaug.Consideră-le un dar pentru casa ta nouă.Cât despre restul,ei bine,voi sta aici mai bine de două săptămâni,cel puţin.
-Cel puţin.
-Şi nu se ştie la ce fel de evenimente sociale poţi fi invitat,chiar şi în provincie.
-Eşti la fel de practică,pe cât eşti de minunată.Îi luă mâna şi o ridică la buze.Şi eşti extraordinar de minunată.
-Iar tu eşti incorigibil,râse ea.Nu e nevoie să iroseşti atâtea eforturi,să ştii.Sunt aici.
-Şi aici intenţionez să te ţin cât de mult se poate.Mi-a fost dor de tine,
Veronica.A fost o săptămână foarte lungă.Ţie ţi-a fost dor de mine? adăugă el pe un ton exagerat de nepăsător.
-Cum ar putea orice femeie să nu-i ducă dorul faimosului Sir Sebastian Hadley-Attwater? îl tachină ea.
-Nu mă interesează orice femeie.Doar tu,îi luă el mâna şi o puse în curbura braţului său,conducând-o sus,pe cele câteva trepte până la uşa principală,
deschisă,iar apoi pe holul de la intrare,dominat de o scară masivă de piatră în formă de semispirală.
-Ai reuşit să faci multe lucruri de când ai venit?
-Se făcuseră mult mai multe progrese decât mă aşteptam,înainte de sosirea mea,aruncă el o privire apreciativă în jur.Ai vrea să faci turul de onoare?
-Mă tem că,fără acest tur,mă pot pierde uşor.Veronica îşi scoase pălăria şi haina şi i le dădu unui valet.Nu ştia nici ea sigur la ce anume se aşteptase,însă casa părea că stă foarte bine la capitolul personal.Se părea că totuşi Sebastian nu avea nevoie de o soţie care să-i administreze proprietatea.Ignoră acest gând enervant.
Văd că nu ai decorat încă pentru Crăciun.Începură să urce scările.
-Mă gândeam să facem asta împreună.
-Cât de fermecător de casnic din partea ta!
-Adorabil,nu-i aşa? se aplecă el,aproape de ea,şi-şi coborî vocea.Ea izbucni în râs:
-Foarte! izbucni ea în râs.
-Îndrăznesc să spun că ea va mirosi mai bine a mireasmă de pin proaspăt tăiat,în aerul proaspăt al iernii,decât a vopsea.Cu toate că,dată fiind starea casei atunci când am cumpărat-o,am descoperit că îmi place vopseaua.Totuşi,se vede că...

-Ea? se opri Veronica pe scări şi ridică o sprânceană uimită.
-O,încuviinţă el.Ea,da,Lady Greyville.Ea este casa.O luă de cot şi o grăbi să continue urcatul scărilor.Este o bătrână doamnă respectabilă,aşa că părea păcat să spun că este doar un lucru.
-Într-adevăr,de ce nu? spuse ea ca pentru sine.
-Ştiu că este deosebit de bizar din partea mea,dar trebuie să recunoşti că e adorabil,zise el,ascunzându-şi un zâmbet de satisfacţie.
-Sau nebunesc,glumi ea.Ajunseră în capul scărilor,iar el se întoarse spre ea.
-Te deranjează să petreci Crăciunul cu un nebun adorabil?
-Dragule,ai cunoscut-o pe mătuşa mea.Felul ei deschis de-a fi este depăşit doar de cel al bunicii mele,care este de părere că vârsta îi permite să spună absolut tot ce vrea.Tata este un tip drăguţ şi dulce,care face tot ce doreşte ignorându-şi sora şi mama.Cu toţii locuiesc în casa familiei de la Mayfair,care este destul de mare încât să nu se deranjeze unii pe ceilalţi.Crăciunul nu diferă cu nimic de o zi obişnuită,cu excepţia budincii de prune.De multe ori,ne-am petrecut Crăciunul în străinătate.Mama a murit când eram foarte mică.Abia dacă mi-o amintesc.
Este un lucru regretabil în multe privinţe,dar mereu m-am întrebat,dacă ea nu ar fi murit,dacă grupul meu de rude ciudate ar mai fi fost la fel de ciudate.Îmi sunt foarte dragi,adăugă ea repede,dar chiar şi ei ar recunoaşte că sunt unici.
Zâmbi.Un nebun adorabil este o îmbunătăţire,în calitate de companie de Crăciun.
-Dar familia fostului tău soţ?
-Charles nu avea familie,cu excepţia fratelui său vitreg,care este acum căsătorit cu una dintre cele mai bune prietene ale mele.Îmi petreceam Crăciunul împreună cu soţul meu în Elveţia.Şi am continuat să fac asta până în acest an.
-Sper din tot sufletul ca acest Crăciun alături de mine să nu ţi se pară prea plictisitor.
-Nu-mi pot imagina cum a fi singură cu tine ar putea fi plictisitor.În plus,este o mare diferenţă între plictisitor şi liniştit.
-Atunci,să fie un Crăciun liniştit,zâmbi el şi o porni pe coridorul larg.Casa pare să iasă frumos.În vreme ce exteriorul este cel original,o mare parte din interior a fost restaurat de numeroase ori în ultimele trei secole,în funcţie de capriciile şi nevoile proprietarului curent,şi din cauza a cel puţin un incendiu de care ştiu eu.
-Sebastian,se încruntă Veronica.Ai o familie numeroasă.N-ar trebui să fii alături de ei de Crăciun?

-Iată încă o modalitate prin care m-am eschivat de la responsabilităţile de familie.De obicei nu prea-mi petrec Crăciunul în Anglia.
-Dar anul acesta...
-Anul acesta petrec Crăciunul cu tine,spuse el hotărât,apoi zâmbi satisfăcut.Şi cu Lady Greyville.-Ar trebui să fiu geloasă?
-Da,zise el uitându-se împrejur.Lambriuri sculptate în lemn acopereau pereţii, până la bagheta care le separa de tavanul tencuit.Cred că m-am îndrăgostit de ea. Mi-a plăcut casa când am cumpărat-o,însă credeam că necesită mult mai multă muncă de renovare decât a avut nevoie de fapt.Merse mai departe pe coridor,iar ea îl urmă,remarcând decorul holului.Detaliile rafinate ale lemnului sculptat reprezentau o scenă de vânătoare ce se continua de la un panou la altul.
-Proprietarul anterior se ocupa cu comerţul,dar îi plăcea să se joace de-a moşierul.A cumpărat locul acesta cu vreo douăzeci de ani în urmă,iar apoi a decis că viaţa la ţară nu este pentru el.Aşa că proprietatea a stat nelocuită mai bine de optsprezece ani,cred.Deşi,trebuie să recunosc,s-a asigurat ca locul să nu cadă în paragină.E al naibii de greu să scoţi profit de pe urma unei proprietăţi dacă acoperişul cade în casă.Mai sunt încă multe de făcut,şi ar trebui să fie complet remobilată.Multe din mobile sunt cam şubrede.Dar acum,că a fost făcută o curăţenie generală şi toate dormitoarele au fost zugrăvite,este chiar locuibilă.
-Câte dormitoare sunt?
-Vreo zece,zise el după ce se gândi puţin.Dădu din umeri.Nu sunt sigur.Deschise o uşă şi se dădu la o parte,ca să-i permită să intre.Aceasta este biblioteca.
Probabil camera mea preferată.Mobila a rămas intactă,la fel ca şi cărţile.Nu am avut încă ocazia să văd exact ce se găseşte aici,însă multe dintre ele sunt extrem de vechi.Mătură încăperea cu privirea: Presupun că sunt ascunse aici adevărate valori.
-Şi foarte costisitoare,fără îndoială.
-Fără îndoială.Însă...clătină din cap.Nu am putut niciodată să dau din mână o carte care a ajuns în posesia mea.S-ar putea să am nevoie de mai multe rafturi...
Rafturi de la podea până în tavan,pline până la refuz de cărţi,se ridicau între ferestrele cu nişe înalte pe peretele dinspre exterior.Alte rafturi încărcate de cărţi încadrau un şemineu de piatră masiv.
Lemnul întunecat proaspăt ceruit strălucea de căldură.
-O să scrii în această încăpere?

-Pare locul perfect.Sebastian se uită în jurul său,cu mândria proprietarului în privire şi în voce.Cu toţi aceşti mari scriitori drept inspiraţie.
-Este de-a dreptul extraordinară,încuviinţă ea.Înţeleg de ce îţi place atât de mult.
-Din fericire,mare parte dintre încăperile publice şi-au păstrat multe din trăsăturile originale.Şi asta îmi place.Sentimentul de...se gândi o clipă,căutând cuvântul potrivit.Continuitate,dacă vrei.Poate permanenţă.Senzaţia că,indiferent ce s-a schimbat în lume,aici viaţa este calmă şi senină,şi continuă netulburată.
-Vai,Sebastian,îl privi ea de-a dreptul suprinsă.Cu cât ajungea să-l cunoască mai bine pe acest bărbat,cu atât mai mult îşi dădea seama că nu îl cunoştea de fapt.Tu nu ţi-ai dorit o casă.Tu ai vrut un sanctuar.O fortăreaţă.
-În unele privinţe,presupun că aşa este,râse el.Dar mai sunt încă multe locuri din sanctuarul meu de văzut.Mai este holul cel mare,şi sunt saloanele şi salonaşele de primire şi o bucătărie uriaşă şi,ei bine...ridică din umeri,sfios.Îmi cer scuze,Veronica,nu vreau să bat câmpii pe tema asta.Niciodată nu am...Ei bine, aceasta este cea mai importantă achiziţie pe care am făcut-o vreodată.N-am mai cumpărat o casă până acum.Nu mi-am dorit una,ăsta este adevărul.Şi acum că am...zâmbi el pieziş.Acum chiar crezi că vei petrece Crăciunul cu un nebun.
-Mereu mi-a plăcut un pic de nebunie la bărbaţii mei.În plus...Veronica scoase un oftat plin de dramatism.Un pic de nebunie este de aşteptat.Aşa cum tocmai ai spus,eşti un bărbat îndrăgostit.
-Da,aşa este,spuse el,întâlnindu-i privirea,şi vreme îndelungată nu îndrăzni nici unul să spulbere acest moment magic.Inima ei tresări.Ar trebui să te avertizez, Lady Greyville este o amantă foarte posesivă,continuă Sebastian apoi.
-Aşa cum suntem toate,dragul meu.Fără să se gândească,se aplecă spre el şi-şi lipi în treacăt buzele de ale lui.Gata cu evitatul seducţiei.Aşa cum suntem toate!
El întinse mâna,dar ea se trase înapoi.
-Îmi cer scuze,Sir Sebastian,se ivi majordomul în pragul uşii.Administratorul moşiei ar dori să vă vorbească.
-Am un administrator al moşiei,zise Sebastian,aruncându-i un zâmbet fermecător,asemenea unui băieţel care primise un ponei nou.
-Aşa aud,îşi ascunse el un zâmbet.
-Mulţumesc,Stokes.Spune-i că vin într-un minut,spuse Sebastian.Şi vezi dacă doamna Bigelow este disponibilă să-i arate mai departe casa lui Lady Smithson.
-Imediat,domnule! încuviinţă majordomul şi făcu cale întoarsă.
-Doamna Bigelow este menajera.
A fost cameristă aici cu ani în urmă şi a fost foarte fericită să revină.

-Nu e nevoie,Sebastian,scutură Veronica din cap.Pot să aştept să văd restul casei după ce termini tu.
-Dar eu nu pot.Sunt nerăbdător să-ţi aud părerile.În plus,doamna Bigelow probabil cunoaşte casa mai bine decât mine.O privi cu atenţie o clipă.Şi tu ai o proprietate în provincie,nu-i aşa?
-A aparţinut fostului mei soţ.De la moartea lui am administrat-o eu,încuviinţă ea.
-Ţi-aş fi recunoscător pentru orice sfat sau sugestie în ceea ce priveşte administrarea unei proprietăţi ca aceasta.
-Chiar aşa? ridică ea o sprânceană.Dar eu nu sunt decât o simplă femeie.
-Nu e nimic simplu la tine,râse el.Şi pun mare preţ pe gândurile şi sugestiile tale.
-înţeleg,spuse ea încet.Ai accepta sfatul unei femei,dar nu i-ai permite accesul în clubul vostru?
-Sunt un tip foarte complicat şi derutant,spuse el sobru,dar ochii îi sclipiră.Cred că sunt locuri în care e nevoie de femei,şi locuri în care nu au ce să caute,poziţii pe care le pot ocupa,şi poziţii pe care nu au voie să le ocupe.Nu-mi voi cere scuze pentru asta.Dar nu înţelege greşit,Veronica.Nu cred că inteligenţa are vreo legătură cu genul.Eşti o femeie extraordinară şi pun mare preţ pe sfaturile tale.
-într-adevăr,eşti un tip foarte derutant! spuse ea uluită.
-Doar una dintre multele mele-îndrăznesc să spun-trăsături caracteristice adorabile,spuse el zâmbind viclean.Am să mă întorc mai târziu,la ora ceaiului.
Am fost destul de norocos să angajez o bucătăreasă excelentă.Biscuiţii şi prăjiturile ei sunt cunoscute în toată zona.Eşti invitata mea pentru o degustare.
-Îmi plac foarte mult dulciurile.Abia aştept.El se întoarse să plece,apoi reveni la ea.
-O,şi Veronica...
-Da? O trase în braţele lui.
-Să te derutez pe tine nu este doar unul dintre lucrurile pe care le fac bine.Este chiar una dintre cele mai mari plăceri ale mele.O sărută hotărât,apoi îi dădu drumul.Va fi un Crăciun minunat!Zâmbi satisfăcut şi părăsi încăperea,cu pas încrezător,ba chiar săltăreţ.Şi,Dumnezeule mare,oare ce făcea,fluiera pe coridor?! Iar ea nu cumva zâmbea în urma lui?
Cine şi-ar fi imaginat că Sir Sebastian Hadley-Attwater ar fi genul de bărbat care să-şi boteze casa? Sau să păstreze toate cărţile pe care le-a avut vreodată în posesie? Sau care să vrea ca locuinţa lui să fie raiul pe pământ? Sau să accepte sfaturile unei femei? Chiar îi fusese dor de el.Mai mult decât se aşteptase,mai mult decât crezuse că este posibil.

Se gândise la el în fiecare zi,îl visase în fiecare noapte.
-Lady Smithson? O femeie despre care Veronica presupuse că este doamna Bigelow stătea în pragul uşii,cu un zâmbet plăcut pe faţa rotundă.Sir Sebastian mi-a spus să vă arăt casa.
-Da,desigur.Mulţumesc.Veronica zâmbi şi o urmă pe femeia mai în vârstă afară din bibliotecă.Înţeleg că aţi fost angajată aici când eraţi copilă.
-Într-adevăr,încuviinţă doamna Bigelow.Şi trebuie să spun că sunt bucuroasă că m-am întors.Toţi suntem.
-Toţi?
-O,da,încuviinţă ea,conducând-o mai departe pe coridor.Sir Sebastian a insistat să îi găsească şi să îi aducă înapoi pe toţi cei care au lucrat aici pentru fostul proprietar sau pentru Lady Wellsby,înaintea lui.Aproape toţi cei pe care i-a angajat au mai fost aici cu ani în urmă,fie au avut vreo rudă care a fost angajată aici.
-Înţeleg,spuse Veronica,pe gânduri.
-Sir Sebastian este un om deştept,spuse menajera,şi deschise o uşă.Acesta este salonul galben.Veronica făcu comentariile apreciative corespunzătoare,uşor de făcut,pentru că încăperea era minunată,chiar dacă avea nevoie disperată de remobilare,dar mintea ei era la noul proprietar al casei.
-De ce spuneţi asta? Că Sir Sebastian este deştept,adică,întrebă Veronica atunci când doamna Bigelow o conduse afară din salonul galben şi continuară turul casei.
-Pentru că este! răspunse uimită menajera.Apoi coborî tonul,de parcă i-ar fi făcut o confidenţă.Scrie cărţi,ştiţi?
-Da,ştiu asta,zâmbi Veronica.Şi sunt cărţi foarte bune!Doamna Bigelow încuviinţă cu mândrie.
-De aceea spuneţi că este deştept?
-Nu numai,se opri doamna Bigelow.Când lucrezi într-o casă ca aceasta,devii o familie.Sir Sebastian a adus această familie din nou împreună.Veronica încuviinţă din cap:
-Foarte amabil din partea lui.
-Ba deloc.Păi,da,este un om amabil,dar...Doamna Bigelow oftă.Nu spun lucrul ăsta cum trebuie.Se opri puţin să-şi adune gândurile şi să formuleze corect.
Proprietarii vin şi pleacă în viaţa unei case.O,Lady Wellsby s-a născut şi a locuit aici până în ziua când a murit,la vârsta de optzeci şi patru de ani.O doamnă

foarte drăguţă,chiar dacă puţin ţicnită la final.Îşi coborî tonul.Unii cred că nici n-a plecat de aici.
-O fantomă? zise Veronica amuzată.
-Aşa credem,cu toate că s-ar putea să nu fie Lady Wellsby.Sau doar Lady Wellsby.Ştiţi,este o casă foarte veche şi greu de părăsit.Strânse din umeri.În orice caz,aşa cum spuneam,când domnul Edgars a cumpărat casa,a păstrat mare parte din personal.Nu că ar fi contat,pufni ea.Nu a locuit aici mai mult de un an şi toată lumea a fost pusă pe liber.Aceia dintre noi care lucrăm aici nu suntem loiali doar faţă de angajator,ci şi faţă de casă însăşi.Iar cel care-şi dă seama de asta este un om deştept.
-Da,presupun că aşa este,murmură Veronica.
-Acum,făcu Doamna Bigelow un semn brusc cu capul spre coridor: în continuare,ajungem la...îi luă mai bine de o oră menajerei să-i arate Veronicăi şi restul conacului,iar la final o lăsă într-un dormitor care se învecina cu al lui Sebastian.Iar lângă dormitorul Veronicăi era prevăzută o cămăruţă pentru camerista ei.Doamna Bigelow nu avu nici o tresărire referitor la aranjamentele de dormit.Era evident că actualul proprietar câştigase deja loialitatea de necontestat a personalului.
-Doamnă Bigelow,spuse Veronica atunci când servitoarea se pregătea să plece.
Am o idee de cadou pentru Sir Sebastian.Pare o naivitate,dar cred că i-ar plăcea.Din nefericire,presupune o îndemânare care depăşeşte posibilităţile mele limitate.Şi speram să mă puteţi ajuta.
-Orice,milady! se aşternu un zâmbet larg pe faţa femeii.
Veronica îi explică ideea ea.Doamna Bigelow făcu şi ea câteva sugestii şi apoi plecă,cu promisiunea că a doua zi dimineaţă va demara proiectul.Zâmbetul nu i se şterse de pe faţă tot timpul cât au discutat.Sebastian nu era singurul care ştia cum să îşi facă servitorii loiali.
În numeroase privinţe,Sebastian era mai mult decât se aşteptase ea.Şi deşi devenise un fel de glumă între ei să îi numească diferitele capricii adorabile,tot ce descoperea despre el inspira într-adevăr dragoste.Tot mai mult şi mai mult,cu fiecare zi care trecea,bărbatul îşi croia,simplu şi sigur,drum spre inima ei.
Oare era dragoste? Cu siguranţă ar fi complicat totul.Una era să simtă afecţiune pentru bărbatul căruia voia să-i fie amantă,şi cu totul altceva să-1 iubească.

CAPITOLUL 13

Sebastian se îndrepta spre salonul roşu ca să ia ceaiul cu Veronica,dar se surprinse fluierând o melodie de mult uitată şi zâmbi.Nu mai fluierase aşa de când era copil.Dacă l-ar fi întrebat cineva în ultimii ani,probabil ar fi spus că nici nu ştie cum se face asta.Dar aici şi acum,în această casă-în casa lui-,mai ales de când sosise Veronica,totul era bine.Şi fluieratul,fredonatul sau chiar dansatul pe coridoare erau pur şi simplu irezistibile.N-ai fi putut să te simţi atât de bine fără să o arăţi.Fusese o săptămână lungă.Îi fusese dor de ea cu o intensitate pe care nu şi-o imaginase vreodată.Şi ei îi fusese dor de el la fel de mult.O,ea nu recunoscuse,dar el îi citise dorul în ochi.Şi în felul în care evitase să-i răspundă direct la întrebare şi nu protestase atunci când el i-a spus că plănuia să o ţină aici cât de mult se poate.Şi mai ales în felul în care îl sărutase ea simplu,ca şi cum era firesc să facă asta.Era un semn bun,un semn foarte bun.

Dar toate îi mergeau bine în acel moment.Administratorul moşiei îl impresionase,dovedindu-se a fi o persoană decentă şi venise cu recomandări impresionante.De fapt,toţi cei pe care îi angajase până acum se dovediseră a fi competenţi şi de încredere.Da,într-adevăr.Femeia pe care o iubea se afla sub acoperişul lui,acoperişul era relativ sigur,iar Crăciunul era la numai o săptămână distanţă.Pe când era copil iubea Crăciunul,mereu crezuse că era momentul perfect din an.Nu ştia sigur când începuse să se stingă această dragoste.Odată ce plecase de acasă,îi fusese din ce în ce mai greu să revină.Cu doisprezece ani în urmă,avusese ocazia să plece în prima lui expediţie pe Amazon şi prinsese această ocazie din zbor,în ciuda împotrivirii tatălui său.Să hălăduieşti pe tot globul în căutarea aventurii nu era tocmai viaţa potrivită pentru un Hadley-Attwater.Cu greu se putea numi aceasta o profesie,şi în plus,era deopotrivă iresponsabilă şi imatură.

Cei din clanul Hadley-Attwater trebuiau să-şi ocupe locul potrivit în lume,pe o poziţie respectabilă,nu să-şi piardă timpul în căutări fără ţintă.Totuşi,tatăl lui nu 1-a renegat,şi nici nu 1-a privat de încrederea pe care o primiseră toţi fraţii şi surorile lui când ajunseseră la vârsta potrivită.A primit de la el fondurile pe care s-a bazat până când a început să scrie şi să ţină conferinţe despre aventurile lui şi,astfel,aînceputsă-şistrângăpropriaavere.Însă tatăl lui a murit la scurt timp după ce Sebastian a plecat în acea primă expediţie,şi nu se mai ivise prilejul reconcilierii,în ciuda înstrăinării lor,Sebastian nu pusese niciodată la îndoială afecţiunea tatălui său,însă atunci când îl văzuse ultima oară pe tatăl lui,nu avusese nici cea mai mică idee că avea să fie ultima oară.În mod evident,ştia că absenţa sa nu avea nici o legătură cu moartea tatălui-contele căzuse foarte rău de

pe cal.Şi cu toate astea,un vag sentiment de responsabilitate şi chiar de vină îl bântuia pe Sebastian de ani întregi.
De atunci,Crăciunul îl găsise mereu pe un teritoriu străin.Era pur şi simplu nepractic să se zorească acasă pentru sărbători sau,cel puţin,aşa îşi spusese mereu.Nu că nu i-ar fi păsat de mama lui şi de restul familiei.Dar de Crăciun, mult mai mult decât în restul anului,nu voia să i se amintească ce dezamăgire era pentru toţi.Acum însă,era proprietar de moşie.Stătea într-un singur loc şi nu avea planificată nici o expediţie în viitorul apropiat.Ultimele cărţi continuau să se vândă bine şi nu avea nici o îndoială că următoarele cărţi de ficţiune se vor dovedi la fel de apreciate.Cererea pentru conferinţele ţinute de el continua să fie tot mai mare.Oricum ar fi privit lucrurile,nu era doar împlinit,ci şi responsabil şi respectabil.Cu siguranţă era suficient pentru ca fraţii lui să-i acorde binecuvântarea şi să-i permită să intre în posesia moştenirii.
Şi pe lângă toate celelalte lucruri,o avea pe Veronica.O,nu era soţia sa încă,dar avea să fie.Nu avea loc nici un grăunte de îndoială în mintea sa.Şi dacă anul acesta vor petrece Crăciunul singuri,poate că anul viitor se vor alătura familiei lui.Era de mult timpul să lase fantomele trecutului să se odihnească.Fantome care,trebuia să recunoască,era foarte posibil să nu existe de fapt decât în mintea lui.Da,anul următor era destul de aproape.Anul următor va fi pregătit.Anul viitor el şi soţia sa vor petrece Crăciunul alături de familia lui.Ba mai bine,anul viitor îşi va invita familia aici de Crăciun.
Dar anul acesta,acum,chiar în acest moment,nu era doar mulţumit,ci de-a dreptul fericit.Acesta va fi primul Crăciun din multe ce aveau să urmeze,şi singurul în care Veronica îi va fi amantă în loc de soţie.Şi imediat ce ea va fi de acord să îi fie alături pentru restul zilelor sale,atunci viaţa lui va fi perfectă.
-Domnule,îl strigă Stokes din spate.Sebastian se întoarse şi-l văzu pe majordom alergând spre el.
-Sir Sebastian,Lady Smithson vă aşteaptă în salonul roşu.Sebastian încercă să-şi ascundă un zâmbet de satisfacţie,dar nu era uşor.Avea un salon roşu,dar şi un salon albastru şi unul galben,plus o sală de biliard,şi grajduri,şi cel puţin o fantomă.Cât de respectabil era!
-Da,Stokes,mă îndrept într-acolo chiar acum.
-Ştiu,domnule,dar...Stokes îşi coborî vocea: Aveţi vizitatori care insistă să vă vadă numaidecât.Le-am pus să vă aştepte într-un salon de primire,care,trebuie să precizez,este cel mai îndepărtat faţă de salonul roşu.

-Foarte bine,se întoarse Sebastian şi o porni spre salonul de primire.Există vreun motiv pentru care le-ai cerut să mă aştepte în acest salon,sau pur şi simplu aşa ţi-a fost la îndemână?
-Lady Smithson se află în salonul roşu,domnule.
-Ştiu asta.
-Vizitatorii dumneavoastră sunt femei,domnule,şi foarte gălăgioase.
Şi refuză să-şi spună numele,pufni el.Spun că doresc să vă facă o surpriză.
-Habar n-am cine ar putea fi aceste femei.Sebastian se încruntă.Dar asta nu sună bine.
-Exact aşa am crezut şi eu,domnule.De aceea am considerat că este cel mai bine să le ţin cât mai departe de Lady Smithson.Ajunseră la uşa salonului de primire, iar Stokes se opri.Cu câţiva ani în urmă,între serviciul meu de aici şi întoarcerea la Grey-ville Hall,am fost angajat o vreme ca valet al unui tânăr lord din Londra. Discreţia îmi interzice să-i menţionez numele.
-Desigur,murmură Sebastian.
-E suficient să spun doar că era un burlac foarte eligibil,cu o vădită înclinaţie pentru traiul la intensitate maximă.În serviciul lui,am învăţat necesitatea de a păstra un invitat femeie departe de altul de acelaşi sex şi consecinţele groaznice ale încălcării acestei reguli.Stokes se uită dintr-o parte într-alta,asigurându-se că nu este auzit.Nu vă faceţi griji,domnule.Sunt expert în situaţii din acestea.
-Ai toată recunoştinţa mea,Stokes,dar nu ştim despre ce situaţie este vorba până nu vorbesc cu aceste doamne.
-Da,domnule.Doar o mică urmă de scepticism sclipi în ochii majordomului.Era foarte bine instruit.Voi rămâne aici,pe coridor,dacă aveţi nevoie de mine pentru ceva,adăugă încuviinţând din cap şi deschise uşa pentru Sebastian.
Acesta intră în salon.Două siluete cunoscute stăteau lângă şemineu.
-Sebastian! se întoarse Bianca spre el,cu un zâmbet fericit pe faţă.Ce casă minunată! Abia aşteptăm să vedem şi restul! Miranda radia.
-Nu ne-am aşteptat niciodată la aşa ceva.Este atât de grandioasă şi de impunătoare.El rămase cu gura căscată de groază.
-Nu am crezut că vei cumpăra ceva...drăguţ,scutură Bianca din cap.Atât de impresionant şi distins.
-Am crezut că îţi iei...hm,un chilipir,chiar aşa,spuse Miranda.O căbănuţă poate, sau o casă în oraş.Doar ceva care să-ţi permită să afirmi că te-ai liniştit.Ceva respectabil,dar nu,ei bine,nu asta.

-Asta-îl pironi cu o privire hotărâtă Bianca-este casa unui gentleman de provincie care intenţionează să stea locului o vreme.
-Nici nu putem să-ţi spunem cât de încântate suntem,adăugă Miranda.Mama şi toţi ceilalţi vor fi extrem de bucuroşi.
-Ce faceţi voi aici? abia dacă putu Sebastian să îngaime.
-Am venit pentru Crăciun,desigur,dădu Miranda ochii peste cap,ca şi cum răspunsul ar fi fost evident.
-Şi să-ţi cunoaştem noua soţie,încuviinţă Bianca.
Ştim că ai plănuit să-ţi petreci Crăciunul singur cu ea...
-Ceea ce noi tot mai credem că este extrem de romantic,adăugă Miranda.
-Dar nu ai mai fost cu noi de Crăciun de dinaintea morţii tatei,clătină Bianca din cap,dojenitor.Cu siguranţă nu ţi-ai imaginat că-ţi vom da voie să-ţi petreci primul Crăciun de când ai revenit în Anglia fără noi? Sau că vom aştepta cuminţi să o cunoaştem pe soţia ta?
-În fond,Crăciunul este momentul unor noi începuturi.Nu există moment mai bun pentru soţia ta să-ţi cunoască familia decât acesta,nu-i aşa? pufni Miranda.
-Dar nu aţi fost invitate,zise el,privindu-le în continuare cu uimire.
-Dumnezeule,Sebastian! strânse din umeri Bianca.Suntem familia ta.Nu avem nevoie de invitaţie.
-Însă este evident că nu te bucuri să ne vezi,se încruntă Miranda.
-Aţi observat,nu-i aşa? îşi încleştă el fălcile.-Nu eşti prea ospitalier,observă Bianca,mijindu-şi ochii,-îmi cer scuze,adăugă el,în zeflemea.Apăreţi pe neaşteptate şi neinvitate,şi vă aşteptaţi să fiu bucuros? Surorile schimbară priviri între ele.
-Păi,spuse Miranda rar,credeam că vei fi încântat.
-Am vrut să-ţi facem o surpriză,pufni Bianca indignată.
-Cu siguranţă aţi făcut asta.Acum...făcu el un semn foarte grăitor cu capul spre uşă.Urcaţi-vă înapoi în trăsură şi întoarceţi-vă la Londra.Sau mergeţi la Waterston Abbey.Oriunde,dar nu aici.
-Nu fi ridicol,se aşeză Bianca confortabil pe canapea şi îi susţinu privirea sfidător.Nu avem de gând să plecăm.
-În nici un caz,se aşeză şi Miranda lângă ea.Am venit pentru Crăciun şi vom sta la Crăciun.
-Nu,se încruntă el.Nu staţi!
-Cred că trebuie să mergem cu chestiunea aceasta la un for superior de decizie, spuse Bianca mândră.

-Şi eu cred la fel,îşi încrucişă Miranda braţele la piept.Cerem s-o vedem pe Lady Hadley-Attwater.Nu-mi pot imagina că ea ar fi atât de neîndurătoare să ne arunce pe noi-surorile tale-afară pe stradă.
-Suntem la ţară,spuse el tăios.Nu sunt străzi.
-În frig,atunci,replică Bianca.Sunt sigură că va fi îngrozită că ţi-a trecut măcar prin cap să faci aşa ceva.
-Şi-ncă de Crăciun! clătină Miranda din cap cu tristeţe.O,Sebastian,cum ai putut?
-Este extraordinar de uşor,îşi miji el ochii.Nu aţi fost invitate.
Aşadar,nu sunteţi bine-venite.
-Nu plecăm,se aşeză Miranda înapoi pe canapea,cu încăpăţânarea bine cunoscută întipărită pe chip.Expresia Biancăi era identică.
-Va trebui să ne arunci afară cu mâna ta!
-Nu mă tentaţi!
-Insistăm să vorbim cu soţia ta,ceru Bianca.
-Fie trimiţi după ea,fie pornim chiar noi în căutarea ei,îl avertiză Miranda.Nu avem de gând să plecăm până când...
-La dracu! Nu e nici o soţie!
-Cum adică nu este nici o soţie? rămase Miranda cu gura căscată.
-Spune-mi ce-ai făcut cu ea? se auzi vocea plină de suspiciune a Biancăi.
-Am ucis-o şi i-am ascuns cadavrul într-un cufăr din pod! Miranda gemu de spaimă.
-Nu fi absurdă,Miranda,ne tachinează,se uită Bianca la fratele ei.Ne tachinezi, nu-i aşa?
-Dacă ar fi să omor pe cineva şi să-i ascund cadavrul,în acest moment cred că nu există candidaţi mai buni decât voi două! spuse Sebastian furios.
-Ai face aşa ceva de Crăciun? făcu Miranda ochii mari.
-Sigur că nu,dragă,o bătu uşor pe mână Bianca.
-Lady Smithson are mulţi bani,murmură Miranda.
-Şi toţi ar fi ai mei dacă ar fi soţia mea,spuse Sebastian tăios.Nu că aş avea nevoie.Am propria avere,aşa că nu ar fi necesar s-o ucid.În orice caz,nevoia de a vă expedia pe voi două...
-Prostii! făcu Bianca un gest nerăbdător din mână.Banii ei s-ar putea să nu fie deloc ai tăi.Pot fi făcute tot felul de aranjamente legate de averea unei femei,şi care să-i menţină fondurile sub propriul control.O,e nevoie de acordul ambelor părţi şi de semnarea unui important număr de hârtii.Aruncă o privirea spre sora

ei.Îţi aminteşti că atunci când m-am căsătorit eu,Adrian a insistat asupra acestui lucru?
-O hotărâre înţeleaptă,aşa cum s-a dovedit până la urmă,încuviinţă Miranda.
-Veronica nu e moartă,şi nici nu este soţia mea.
-De ce nu? întrebă Miranda.
-Ai spus că veţi fi căsătoriţi până la Crăciun,sublinie Bianca.Mai e numai o săptămână până atunci.
-Doar dacă nu cumva planul tău este să vă căsătoriţi aici! se lumină Miranda.Ce idee minunată! O nuntă de Crăciun,la moşie! Şi cu toată familia prezentă! O,eşti un diavol deştept,Sebastian!
-Nu e aşa de deştept,îl studie Bianca.Ce se întâmplă aici,frate dragă?
-Cum adică toată familia? se încruntă el.
-Tu primul! se foi Bianca.
El le fixă cu privirea puţin,apoi trase adânc aer în piept.
-Le-aţi spus! V-am cerut în mod special să nu spuneţi nici un cuvânt,şi voi le-aţi spus!
-Nu tuturor! tresări Miranda.Mama şi Portia deja plecaseră spre Italia.
-Haide,Sebastian,chiar credeai că putem să păstrăm un secret de o asemenea importanţă? în plus,ai spus că vei fi însurat până la Crăciun.Erai foarte sigur de asta.Bianca se încruntă.De ce nu eşti însurat?
-Ea a spus nu,de aceea,se aşează el pe un scaun.Am cerut-o de soţie şi m-a refuzat.
-Nu cred,rămase Miranda cu gura căscată de uimire.
-Cum să te refuze? pufni Bianca.Eşti o partidă nemaipomenită.Eşti faimos şi elegant,şi nu eşti deloc neatrăgător.Vai,îmi pot imagina numeroase femei care s-ar repezi într-o clipă să profite de această ocazie.
-Chiar dacă sunt impresionat de apărarea voastră,Veronica se pare că nu se numără printre acele numeroase femei.Expiră adânc.Nu doreşte să se căsătorească.Nedumerirea îi coloră chipul Mirandei:
-De ce naiba nu vrea? N-am auzit până acum de vreo femeie care să nu dorească să se mărite.
-Veronica este unică.Unul dintre numeroasele motive pentru care o iubesc.Făcu o scurtă pauză.Pune mare preţ pe independenţa ei şi nu doreşte să predea unui soţ controlul asupra vieţii sale.Nici chiar mie.
-Înţeleg asta,încuviinţă Bianca,pe gânduri.
-Dar e aici,nu-i aşa? întrebă Miranda încet.

-Da,este aici,recunoscu Sebastian.
-Dacă nu doreşte să se mărite cu tine,de ce este aici? întrebă Bianca,studiindu-şi fratele.
-Este destul de complicat,spuse el încet.
-Suntem surprinzător de inteligente.Îndrăznesc să spun că putem înţelege chiar şi ceva complicat,spuse Bianca tăios.Continuă.
-Dacă vă încredinţez secretul...privirea lui se mută de la o soră la cealaltă,am nevoie de cuvântul vostru de onoare că nu veţi împărtăşi acest lucru cu nimeni.
-Doamne,Sebastian! se enervă Miranda.Ştim să ţinem un secret.
El ridică o sprânceană,sceptic.
-Ne-ai spus să nu spunem familiei,oftă Bianca.
Nu ne-ai pus să promitem sau să ne dăm cuvântul sau ceva de genul ăsta.A fost doar o cerere oarecare.
-Nu am crezut deloc că e o cerere oarecare!
-Iar noi nu am crezut că vorbeai serios,spuse Miranda.Dar dacă acum vorbeşti serios...
-Şi vorbesc cât se poate de serios!
-Foarte bine atunci,ridică din umeri Miranda.Ai cuvântul nostru.Vom păstra acest secret până la moarte.-Am nevoie şi de cuvântul tău,o fixă el pe Bianca.-îl ai,ridică ea din umeri.Le privi îndelung.Nu putea să le lase pe surorile sale să dea ochii cu Veronica fără să cunoască exact circumstanţele.Numai Dumnezeu ştie ce ar fi putut să-i spună.Sau ce ar fi putut să le spună ea lor.Şi cum surorile lui nu aveau de gând să plece,Sebastian nu avea de ales decât să le includă şi pe ele în secretul lui.
-Veronica nu simte nevoia să se căsătorească.Nu doreşte să fie soţie.Inspiră adânc.Preferă să fie amanta mea.
-Dumnezeule! zise uluită Miranda.Este scandalos!
-Chiar aşa? Bianca îl privi cu atenţie pe fratele său.Iartă-mi nedumerirea,dar ca să aibă o amantă,un bărbat nu trebuie să aibă şi o soţie? Poate cineva să fie amanta unui bărbat neînsurat? Altfel,mă tem că nu văd rostul.
-Problema este că e imoral.Poate mai puţin decât dacă ar exista şi o soţie,spuse Miranda.Şi cu toate acestea,tot este...nepotrivit,cel puţin,să întreţii...relaţii intime cu această femeie!
-Nu că ar fi problema voastră asta,dar nu întreţin,explică el şi tăcu o clipă,apoi completă: nu încă.Miranda rămase din nou cu gura căscată de uimire.
-Înţeleg.Atunci...ridică Bianca o sprânceană.

-Nu sunt decât termeni şi definiţii,îi întâlni Sebastian privirea Biancăi.Adevărata problemă însă este că nu doreşte să se căsătorească cu mine.
-Ce interesant! murmură Bianca.
-Nu e interesant.E ruşinos,se întoarse brusc Miranda spre sora ei.Nu eşti şocată? Indignată?
-Sunt surprinsă,recunoscu Bianca.Dar,deşi e ciudat,nu sunt indignată.Presupun că ar trebui să fiu,dar cred că este important pentru o femeie care doreşte să păstreze ceea ce are.Într-un fel neconvenţional,desigur,dar ea este mai neconvenţională,nu-i aşa? Sebastian pufni.
-Neconvenţional sau nu,ceea ce vrea ea este greşit,spuse Miranda,mutându-şi pe rând privirea de la fratele la sora ei şi invers.Faptul că voi doi nu vă daţi seama de asta este la fel de şocant.Îl privi hotărâtă pe fratele ei.
Trebuie să o pofteşti să-şi vadă de drum,Sebastian.Arunc-o afară.Chiar acum!
-N-am nici cea mai mică intenţie s-o arunc afară,oftă el.
-Atunci,o accepţi ca amanta ta? ridică Bianca o sprânceană.
-Doar pentru moment.Vreau să mă însor cu ea,spuse el hotărât.
-Dă-mi voie să văd dacă am înţeles,se căzni Bianca să-şi adune gândurile.Îşi încruntă sprâncenele.Din motive pe care se pare că numai eu le înţeleg-păstrarea independeţei şi administrarea propriei averi-,Lady Smithson nu doreşte să se mărite,însă pare că te doreşte pe tine.Îşi privi fratele: Te iubeşte?
-Nu a spus-o,recunoscu el morocănos,dar sunt încrezător că mă iubeşte.
Bianca încuviinţă.
-În timp ce tu,Sebastian Hadley-Attwater,care ai o reputaţie proastă de dimensiuni considerabile atunci când vine vorba de femei...Miranda mormăi dezaprobator.
-...tu,care nu ţi-ai arătat interesul în privinţa căsătoriei nici măcar o singură dată,tu,care ai fugit chiar şi de cea mai mică aluzie la căsătorie în trecut,tu eşti hotărât să te căsătoreşti cu această femeie care nu doreşte să se mărite?
-Cam aşa stau lucrurile pe scurt,da.Bianca îl fixă cu privirea,apoi îşi înăbuşi un hohot de râs.
-Nu e amuzant,se încruntă el.
-Oh,ba da,râse Bianca.
-Bianca! o fixă Miranda cu privirea pe sora ei.Nu este nici un pic amuzant.
-Dimpotrivă,ar putea fi cel mai amuzant lucru pe care l-am auzit vreodată,se înecă Bianca.Îşi ascunse încă un hohot de râs.S-a întors roata,frate dragă.E foarte amuzant şi la fel de ironic şi de binemeritat.

-Îţi mulţumesc pentru susţinerea frăţească! spuse el sec.
-Nici n-am cunoscut-o încă pe femeia asta şi deja îmi place de ea! zâmbi Bianca satisfăcută.
-Cu siguranţă ai toată susţinerea noastră în chestiunea căsătoriei,zâmbi slab Miranda.
-Înţelegem acum de ce nu vrei să ştie de chestia asta tot restul familiei,îi întâlni Bianca privirea.Adrian şi Hugh şi-ar putea schimba hotărârea în ceea ce priveşte moştenirea ta.
-M-am gândit la asta,îşi trecu el mâna prin păr.
-Amândoi sunt destul de înţepaţi,spuse Miranda în şoaptă.
-Înţelegeţi acum de ce trebuie să petrec timp singur cu ea? Nu pot s-o conving să se căsătorească cu mine în mijlocul familiei Hadley-Attwater.Se ridică în picioare.Reţineţi acest lucru şi plecaţi acum.Imediat.
-Stai jos,Sebastian,spuse Bianca hotărâtă.Noi suntem cea mai mică problemă a ta.Sau vom fi în curând.
-Mă tem să întreb ce vrei să spui cu asta.Dintr-odată,răspunsul surorii sale parcă îi reteză picioarele.Se aşeză şi se rugă să se fi înşelat.Când aţi crezut că va avea loc o nuntă,aţi spus ceva legat de prezenţa aici a întregii familii.
-O,Doamne,exclamă Miranda neputincioasă.
-Mai e ceva...spuse Bianca ezitantă.Le privi pe surorile lui:
-Ei bine? Bianca şi Miranda schimbară priviri vinovate:
-Dacă am fi ştiut...Începu Miranda.
-Dacă nu ne-ai fi minţit...făcu Bianca o grimasă.
-Nu v-am minţit niciodată!
-Ai spus că vei fi însurat până la Crăciun,sări Bianca.Şi eşti?
-Nu,nu eşti,pufni şi Miranda.Aşadar,în foarte multe privinţe,asta este numai vina ta.
-Ce este numai vina mea? se încruntă el.
-Faptul că nu ai o soţie,spuse Miranda.
-O soţie pe care se aşteaptă toată lumea s-o cunoască,cuvintele se rostogoleau repede de pe buzele Biancăi.Când vor sosi aici,astăzi,mai târziu.
-Cine când va sosi aici,astăzi,mai târziu? ridică Sebastian vocea.
-S-ar putea să fie mâine-dimineaţă,spuse Miranda repede.Nu erau prea sigure planurile.
-Cine când va sosi aici? tună Sebastian în tăcerea salonului.

-Nu e nevoie să ridici tonul,culese Bianca o scamă invizibilă de pe mâneca rochiei.Am căzut de acord că e vina ta.
-Nu am căzut de acord cu nimic de felul ăsta,făcu el ochii mari,uimit.Cine când va sosi?
-Restul familiei,zâmbi Bianca mieros.O,nu şi mama şi Portia,căci ele au plecat deja spre Italia...
-Am mai spus asta,sublinie Miranda.
-Dar Adrian şi Evelyn şi Hugh vin.
-Şi Diana a insistat să-şi schimbe planurile,adăugă Miranda.A fost foarte nerăbdătoare să facă asta.
-Şi cu Diana vin şi soţul ei şi,fireşte,copiii.Şocul era tot ce se mai citea în ochii lui Sebastian.
-E cineva din familie care nu vine?
-Eşti neospitalier din nou,Sebastian,pufni Miranda.Că doar nu am invitat mătuşi şi unchi şi verişori.
-Iar mama nu...
-Da,da,ştiu,se repezi el în picioare şi începu să se plimbe nervos.Nu e mare lucru,dar e ceva.În afară de asta,este un dezastru!
-Nu fi absurd,făcu Bianca un semn cu mâna.Este pur şi simplu o întrunire de familie cu ocazia Crăciunului.
-Pur şi simplu? Pur şi simplu? îi aruncă Sebastian o privire ucigătoare.Este pur şi simplu înţepatul şi băţosul conte de Waterston şi mult-prea-cuviincioasa lui soţie.Este pur şi simplu avocatul eminent şi respectabil Hugh Hadley-Attwater,
care nu s-a îndepărtat niciodată nici un pas de buna-cuviinţă.Cei doi care vor decide pur şi simplu dacă sunt demn să primesc moştenirea pe care mi-a lăsat-o tata.Şi sunt pur şi simplu Diana şi soţul ei,Lord şi Lady Băţ-în-Fund,împreună cu duzina lor de copii.
-Doar patru,cred,murmură Miranda.Copii,adică.Nu duzini.Patru duzini de copii ar fi excesiv!
-Trebuie să-i opriţi! sări Sebastian panicat.
-Şi cum sugerezi să facem asta? ridică Bianca o sprânceană
-Probabil că sunt deja pe drum,adăugă Miranda.Şi chiar dacă nu sunt,când ne întoarcem noi în oraş,va fi prea târziu.
-Nu e niciodată prea târziu,scutură el din cap disperat.Chiar dacă voi două aţi fi venit la miezul nopţii,tot i-aţi mai fi putut opri.
-Sebastian...începu Miranda.

-Aş putea să trimit pe cineva cu un bilet,spuse Sebastian repede,în vreme ce mintea lui căuta febrilă soluţii.Un valet,poate.Da,asta s-ar putea să funcţioneze.
-Şi ce ar scrie în bilet? întrebă Bianca.
-Nu ştiu,făcu el dezarmat.Mă gândesc eu la ceva.Le aruncă o privire ameninţătoare.Voi trebuie să vă gândiţi la ceva,pentru că voi aţi pus în mişcare toată povestea asta!
-Ai spus că te însori...clătină Miranda din cap.
-La naiba! Ştiu ce am spus! izbucni el,apoi reîncepu să se plimbe nervos încolo şi-ncoace,încercând să se gândească la ceva,orice.Ştiu! spuse el disperat.E un pod la câţiva kilometri de aici,pe drumul spre Londra.Am putea...să-l dărâmăm.
Da,asta e bine! Sau şi mai bine,să-l aruncăm în aer!Miranda rămase cu gura căscată la el:
-Ai ceva cu care să arunci în aer un pod?
-Nu ştiu,spuse el tăios.Dar în acest moment,aş putea să dărâm podul cu mâinile goale! Desigur...scrâşni el din dinţi.Atunci,voi două veţi fi prinse aici.
-Te rog să te calmezi,frate dragă! spuse Bianca.Nu este chiar aşa de rău.
-Nu e? miji el ochii.
-Nu e? se uită şi Miranda uluită la sora ei.
-Dumnezeule,nu! ridică din umeri Bianca.Cel puţin,nu în privinţa Crăciunurilor tradiţionale ale familiei Hadley-Attwater.
-Atunci spune-mi şi mie! se chinui Sebastian să-şi ţină vocea sub control.Cum se poate ca sosirea iminentă a mult-prea-cuviincioasei mele familii,o familie care se aşteaptă să întâlnească o soţie,când tot ce am eu este o amantă,nu este un dezastru de proporţii inimaginabile?
-Cu siguranţă nu e la fel de grav ca în anul acela în care bradul de Crăciun a luat foc şi aproape că a distrus în incendiu toată aripa de est a bisericii.Sau anul în care tata trebuia să-i dea mamei cercei cu smaralde,iar unul dintre câini a mâncat unul,ridică Bianca din umeri.
-Îmi amintesc asta.A fost îngrozitor,tresări Miranda.
-Sau anul în care mătuşa Mariah a murit în timpul cinei de Crăciun şi nimeni nu a observat până când nu ne-am dat seama că nu venea cu noi în salon.
Miranda oftă:
-Mereu moţăia în timpul cinei.Dumnezeu să-i aibă sufletul în pază! oftă Miranda.

-Sau anul în care tu,Richard,Adrian şi Hugh v-aţi hotărât să reconstituiţi cele douăsprezece zile de Crăciun ca supriză deosebită pentru mama,îl privi Bianca pe fratele ei.Cu siguranţă îţi aminteşti asta?
-Poate,s-ar putea...
-Eu îmi amintesc,interveni Miranda.Toţi patru aţi hotărât să strângeţi toate cadourile menţionate în colind,începând cu lucrurile care erau mai uşor de găsit.Lebede şi gâşte,cred.
-Şi găini,spuse el în şoaptă.
-Cine şi-ar fi imaginat că lebedele,gâştele şi găinile,care de obicei se poartă aşa de frumos,nu vor aprecia faptul că se află în casă? zâmbi Bianca dulce.Îmi amintesc şi acum cum le fugăream toţi să le prindem,dintr-o cameră în alta.
-Şi am găsit pene în cele mai ciudate locuri,ani întregi după aceea.Tata a fost foarte furios,încuviinţă Miranda din cap.
-Chiar şi aşa...se smulse Sebastian din reveria consecinţelor dureroase ale acestei deosebite surprize de Crăciun.Toate acestea pălesc în comparaţie cu problema asta.
-Mătuşa Mariah nu ar fi de aceeaşi părere,murmură Miranda.
-Eşti un bărbat deştept,Sebastian,îl studie Bianca îndelung.Mie mi se pare că soluţia este chiar sub nasul tău.
-Ai dreptate,oftă el resemnat.Nu există altă cale de a ieşi din asta.E un singur lucru de făcut,desigur.Trebuie să-i mărturiesc Veronicăi că v-am făcut să credeţi că voi fi însurat până acum,fără să-mi imaginez că o să mă refuze.
-Ştiam eu că e vina lui,îi spuse Miranda surorii sale.
-Iar apoi am să recunosc faţă de întreaga familie că nu sunt atât de respectabil pe cât se pare,de vreme ce am o amantă în loc de o soţie.
-Sinceritatea este mereu cea mai bună soluţie! îi aruncă Miranda o privire solidară.
-Nu fi absurdă! se burzului Bianca.Sinceritatea,într-o situaţie ca asta,trebuie evitată cu orice preţ!
-La ce te gândeşti? întrebă Sebastian,mijindu-şi ochii.
-Mai întâi,nu e nevoie să-i spui nimic Veronicăi,spuse Bianca sigură pe ea.
-Nu îşi va da seama dacă cineva i se adresează cu Lady Hadley-Attwater? întrebă Miranda.
-Nimeni din familie nu foloseşte titluri,explică Bianca.Noi nu-i spunem lui Sebastian „Sir Sebastian”,şi cu siguranţă nu-i spunem lui Adrian „Lordul Waterston”.Întâlni şi susţinu cu încredere privirea fratelui său.Dacă vom

coopera cu toţii s-o ţinem departe de ceilalţi pe cât posibil,să nu-i dăm voie să se afle niciodată singură cu nimeni altcineva din familie,o,şi ne gândim la tot felul de lucruri care să ne ţină pe toţi ocupaţi,Veronicăi nici nu-i va trece prin cap că toată lumea vă crede căsătoriţi.Şi nici restul familiei nu va bănui că nu sunteţi.
-Bianca! gemu Miranda.Nu-mi vine să cred că poţi să sugerezi ceva atât de necinstit!
-Haide,Miranda,sigur că da! în plus...îi aruncă lui Sebastian o privire în semn de scuză.Pentru că o parte din responsabilitatea pentru problema asta ne aparţine,trebuie să-1 ajutăm.
-Sper că îţi dai seama că inducerea în eroare a propriei familii ar putea fi considerată un lucru total greşit,o avertiză el,studiind-o.Bianca strânse din umeri.
-Ar putea să ne explodeze totul în faţă...
-Asemenea podului,încuviinţă Miranda.
-...În faţa mea,de fapt,continuă el.Fără îndoială că voi două vă veţi preface că nu ştiaţi nimic...
-Ne-am prefăcut mereu foarte bine,zâmbi Miranda cu inocenţă....totuşi...eu...mă rog...încuviinţă el tacit.Îmi place.Se uită la Bianca.Nu ştiam că eşti aşa diabolică!
-Diabolică şi genială,zâmbi Bianca mulţumită de sine.Dar tot ce sugerez eu este că,dacă familia se aşteaptă să cunoască o soţie,să facem tot ce putem ca să ne asigurăm că nu sunt dezamăgiţi,îi aruncă un rânjet plin de sine şi de-a dreptul terifiant.Urăsc să dezamăgesc lumea tocmai de Crăciun!

CAPITOLUL l4

-Cred că este o idee minunată,spuse Bianca,mergând alături de Veronica pe drumul înapoi dinspre sat spre casă.
-Este şi oarecum bizară şi caraghioasă,dar de asta îmi şi place,zâmbi Veronica strângându-şi mai bine pelerina pe ea.
Zăpada acoperea totul de o parte şi de cealaltă a drumului,iar aerul dimineţii târzii era mai rece decât se aşteptase.Veronica ar fi preferat să meargă cu trăsura în sat,dar se părea că membrii familiei Hadley-Attwater erau de un soi robust,cu înclinaţie pentru plimbările lungi pe jos.
Doamna Bigelow se scuzase că nu mai putea să o ajute cu cadoul la care se gândise Veronica pentru Sebastian,aducând drept scuză faptul că se trezise cu casa plină de musafiri.Cu greu ai fi putut numi doi oaspeţi o casă plină,însă

menajera nu era obişnuită să aibă pe nimeni aici.Aşa că o trimisese pe Veronica la sora ei în sat,ca s-o ajute cu acel cadou.Veronica nu ştia prea bine cum se întâmplase,tot ce putea spune era că se trezise că Bianca vrea s-o însoţească într-o plimbare pe jos.

-Cred că este perfect pentru el,spuse Bianca hotărâtă.O flamură care să fluture în vânt,atârnată de unul dintre turnurile conacului,cu acea busolă veche şi ponosită brodată pe el.Mi-ar fi plăcut să mă fi gândit eu la asta!

Veronica zâmbi satisfăcută.Caraghios sau nu,acesta părea cadoul perfect.

Cele două femei îşi continuară drumul alături,în linişte.Veronicăi îi plăcuse de ea,când se cunoscuseră cu o seară înainte,şi,desigur,şi de Miranda.Luaseră cina cu toţii şi avuseseră parte de o seară prietenoasă,chiar dacă Miranda părea câteodată prea discretă şi un pic nervoasă,deşi poate că aşa era felul ei.Orice pauză în conversaţie era acoperită de Bianca,iar aceasta se arătase fermecătoare, fără să dea semne că i s-ar părea cumva ciudată prezenţa amantei lui Sebastian.

Acesta la rândul său,părea foarte preocupat.Era ciudat,dar era posibil ca venirea neanunţată a surorilor sale să fie cauza.

-Mereu s-a imaginat ca un cavaler pe cal alb,venind să salveze doamnele,ştii? îi aruncă o privire rapidă Veronicăi.Însă,până acum,nu şi-a arătat intenţia să rămână în comapania doamnei în chestiune.

-Eu nu am nevoie să fiu salvată,clătină Veronica din cap.

-Şi nu e interesant? murmură Bianca.

-Este? De ce?

-Pentru că nu eşti genul de femeie după care se ştie că umbla Sebastian în trecut.

-Şi ce gen sunt eu? spuse Veronica rar.

-În primul rând,cred că eşti la fel de inteligentă ca el.În această privinţă,sunteţi un cuplu potrivit.Se opri o clipă.Eşti la fel de independentă ca el.

-Îmi dau seama că independenţa mea a fost subiect de discuţie,ridică Veronica o sprânceană.Sebastian şi surorile lui rămăseseră de vorbă mult timp după ce Veronica se retrăsese aseară,şi acesta putea fi motivul pentru care el nu ciocănise nici măcar o dată la uşa care despărţea dormitorul ei de al lui.

În ciuda nou descoperitei sale hotărâri de a evita seducţia,faptul că nu venise la ea în cameră era enervant.La un moment dat,în timpul nopţii lungi,fără somn,se ridicase din pat şi răsucise cu putere cheia în broasca uşii dintre dormitoarele lor.În felul ăsta îi transmisese un mesaj.

-Sebastian a spus că acesta este motivul pentru care nu doreşti să te măriţi,spuse Bianca.Îţi înţeleg perfect motivele.Veronica încuviinţă.Portia îi povestise de despărţirea Biancăi de soţul ei,însă nu ştia mai mult de-atât.
-Ştii despre situaţia mea? se uită Bianca la ea.
-Portia este una dintre cele mai dragi prietene ale mele,spuse Veronica simplu,şi nu era nevoie de nici o altă explicaţie suplimentară.
-Atunci îndrăznesc să spun că ştii totul despre toţi din familie,râse Bianca.Era inevitabil,presupun,vorbesc despre dificultăţile în căsnicie,când ai numele unui personaj din îmblânzirea scorpiei,chiar dacă nu eşti chiar scorpia.Ştiai că fiecare din familie a primit numele după un personaj shakespearian?
-Atunci Sebastian este...Veronica se gândi o clipă.Din *A douăsprezecea noapte*?
Bianca aprobă din cap.
-Acum mi se pare fermecător ce a făcut mama,dar când eram copii era ciudat să porţi numele unui personaj fictiv.Se aplecă spre Veronica,şoptind.Presupun că a fost doar o scuză ca să aleagă nume mai interesante decât Mary,sau Anne,sau Jane.Veronica izbucni în râs.
-Sunt etern recunoscătoare că nu sunt Juliet,scutură Bianca din cap,luând o mutră serioasă.Juliet nu a terminat-o prea bine.
-Crezi că numele poartă în el un fel de blestem?
-Există anumite aşteptări,aş crede,chiar dacă Shakespeare însuşi se întreba ce cuprinde în el un nume,zâmbi Bianca.Sebastian a simţit mereu că nu s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor.
-Din cauza numelui? se încruntă Veronica.
-Nu,din cauza alegerilor pe care le-a făcut.Cel puţin,la înălţimea aşteptărilor tatei.Cei din familia Hadley-Attwater trebuie să îşi lase amprenta în lume în moduri cu mult mai convenţionale decât a ales s-o facă Sebastian.Strânse din umeri:
-În ciuda impresionantului său succes,mă tem că fratele meu mai mic se consideră o dezamăgire în ochii restului familiei.În special atunci când e vorba de Adrian şi Hugh.Noi nu simţim asta.Cel puţin,nu eu.-înţeleg.
-Însă Sebastian s-a schimbat,cel puţin în unele privinţe.Odată cu achiziţionarea noii case şi cu intenţia de a sta mai mult într-un loc.Este foarte responsabil din partea lui.Şi apoi,mai eşti tu,desigur.
-Eu?

-Da,încuviinţă Bianca.Eşti o pereche foarte respectabilă pentru el,în ciuda felului tău extrem de deschis de a fi sau poate tocmai datorită acestui lucru.Îi aruncă o privire amuzată Veronică.Eşti celebră,ştii?
-Sper.Altfel,nu ar avea sens,chicoti Veronica.Dar îţi dai seama că nu am de gând să mă mărit cu el?
-Şi de ce-ai face-o? Nu ai nevoie de averea sau de renumele lui.Eşti stăpâna propriei tale vieţi.Căsătoria n-ar fi decât un laţ în jurul gâtului tău.
-O,nu cred...
-O,nu,eu cred că eşti foarte înţeleaptă că ai ales calea asta.Să afişezi bună-cuviinţă şi de fapt să faci ce vrei! Cred că este extrem de admirabil,în ciuda naturii scandaloase a întregului aranjament,şi foarte curajos.
-Da? întrebă Veronica suspicioasă.
-O,da! încuviinţă Bianca.Eşti căpitanul propriului vapor,Veronica,navigând pe apele vieţii.Singură şi independentă.Iei propriile decizii.Nu răspunzi în faţa nimănui altcuiva decât ţie însăţi.Sinceră şi deschisă.Faci ce vrei.Nu eşti prinsă în capcana unui bărbat pentru tot restul vieţii,dacă cumva lucrurile nu merg aşa cum te aştepţi.Înfrunţi lumea în termenii tăi,nimeni nu te poate dezamăgi.Eu nu sunt nici pe departe atât de curajoasă.Vai,e aproape perfect.Te invidiez!
-Mulţumesc,spuse Veronica şovăind.În ciuda admiraţiei Biancăi,Veronicăi nu i se părea deloc perfectă propria viaţă.Părea mai degrabă egoistă şi singuratică.
Tot ce spusese Bianca era adevărat.Însă Veronica nu mai auzise lucrurile exprimate în felul acesta până atunci.Niciodată nu pusese semnul egal între independenţă şi siguratate.Oricât de mult aprecia independenţa,oare voia să-şi petreacă restul vieţii singură?
-Că tot vorbeam de păreri spuse deschis şi răspicat,începu Bianca.Aseară am discutat pe scurt şi despre accesul femeilor în clubul acela prostesc al lui Sebastian.Bianca râse.Îmi place aşa de mult expresia de pe faţa lui când discută cu tine în contradictoriu! Şi mi-ar plăcea foarte mult s-o cunosc pe mătuşa ta.Dar mă întrebam ce crezi tu despre...
Bianca nu se oprise nici o clipă,pe tot parcursul drumului.Veronica dădea răspunsuri potrivite,însă mintea ei era departe de părerile ei politice sau opinia ei referitoare la ultima modă de la Paris.Sosirea surorilor lui Sebastian îi pusese poziţia într-o altă lumină,care trebuia analizată.Lumină care nu îi plăcea.
Era trecut de prânz când ajunseseră înapoi la conac.De la capătul aleii zăriră trăsuri care erau descărcate,mai mulţi adulţi şi patru copii mici şi zgomotoşi.
Chiar şi de la distanţă,scena părea un haos abia ţinut sub control.

-Se pare că tu şi Miranda nu sunteţi singurii musafiri neaşteptaţi,spuse Veronica.
-Cine ar putea să fie? privi cu atenţie scena Bianca.Vai,dar sunt Diana şi familia ei.Şi,după mulţimea bagajelor,aş zice că plănuiesc să stea aici de Crăciun.Ce încântător!
-Încântător,şopti Veronica în barbă.S-a zis cu liniştea la moşie!
-Sper că nu te deranjează.Ştiu că tu şi Sebastian plănuiserăţi să fiţi singuri, dar...strânse Bianca din umeri,neputincioasă: Nu l-am mai avut pe Sebastian aici de Crăciun de când şi-a început călătoriile.Mă tem că suntem prea fericiţi că a rămas acasă de sărbători ca să-1 putem ţine la distanţă.Am adus ornamente, apropo,pentru pomul de iarnă.Veţi avea un pom de iarnă,nu-i aşa?
-N-ar fi Crăciun fără pom de iarnă.
Într-adevăr,în familia Veronicăi pomul de iarnă fusese mereu mai mult o chestiune de modă decât un prilej festiv.Fără nici un avertisment,se trezi că abia aşteaptă să intre în spiritul sărbătorilor.
-Iar o casă ca asta aproape că te imploră să o umpli cu oaspeţi de Crăciun.
Veronica studie structura de cărămidă roşie impozantă şi mulţimea care se repezea în casă şi zâmbi.
-Chiar aşa,nu?
-Cred că-ţi va plăcea de Diana,o luă Bianca de braţ şi o conduse mai departe. Seamănă foarte mult cu tine,în sensul că nu ezită să spună ce gândeşte.O,dar trebuie să te avertizez...
-Ce?
-În ciuda a ceea ce probabil că ţi-a spus Portia despre noi,că suntem o familie care respectă toate regulile bunei-cuviinţe,suntem foarte neoficiali când suntem cu toţii împreună,mai ales de Crăciun.E ceva...căută cuvântul potrivit.O tradiţie, aş spune,să le spui musafirilor pe numele de botez.Pentru că este Crăciunul, desigur.Aşa că te rog să nu te simţi ofensată dacă nu ţi se adresează lumea cu Lady Smithson.
-Doar e Crăciunul! zâmbi Veronica.Bianca zâmbi satisfăcută şi continuară drumul spre casă.În clipa în care intrară pe uşă,haosul pe care doar îl zăriseră de la distanţă le înghiţi.Trei băieţei şi o fetiţă ceva mai mică parcă alergau în douăsprezece direcţii în acelaşi timp,urmaţi de bone şi guvernante,sau probabil câte una din fiecare.Miranda stătea în mijlocul haosului acesta şi parcă nu mai ştia în ce parte s-o apuce mai întâi.O femeie cu numai câţiva ani mai în vârstă decât Veronica,evident Diana,se afla la jumătatea scărilor,dând indicaţii servitorilor care îi cărau bagajele,în acelaşi timp în care le instruia pe bone şi-şi

admonesta copiii să se poarte frumos.Era impresionant,şi te ducea cu gândul la un dresor de circ.
-Diana! strigă Bianca.
-Bianca!Diana îi făcu semn la rândul ei şi coborî graţios scările,dându-i la o parte pe servitorii care urcau cu bagaje şi cel puţin un copil.
-Tu trebuie să fii Veronica,îi luă Diana mâna şi o bătu uşor cu palma.Nici nu pot să-ţi spun cât de încântată sunt să te cunosc.Vai,dar chiar simpla idee că Sebastian,în sfârşit...
-Diana! îşi aruncă Bianca braţele în jurul surorii.Sunt atât de bucuroasă să te văd aici!
-Nu e nevoie să fii atât de surprinsă,ridică Diana o sprânceană.Am dis...
-Şi suntem cu toţii aici de Crăciun! spuse Miranda zâmbind.Ce încântător!
-Încântător,murmură Veronica.Într-adevăr,nu ar fi putut să fie mai încântător de-atât fără încă vreo zece-doisprezece oameni.L-a văzut cineva pe Sebastian? întrebă ea.
-E împreună cu soţul meu pe undeva pe aici,făcu Diana un semn vag din mână.Ar fi fost mai mult decât inutili aici,oricum.Tu de colo,strigă ea la un valet,apoi trecu razant pe lângă un alt servitor care ducea câteva genţi.E o cutie cu ornamente de sticlă pe aici pe undeva,şi trebuie pusă...
Miranda o trase deoparte pe Veronica.
-Suntem mai buni în doze mici.Poate fi oarecum copleşitor dacă nu eşti obişnuit.
-N-am observat,spuse Veronica zâmbind.
-O dimineaţă cu Bianca poate fi de asemenea copleşitoare şi obositoare,dacă nu eşti obişnuit cu ea.Dacă doreşti să te retragi în camera ta ca să te odihneşti şi...-făcu ochii roată peste nebunia din hol-să-ţi salvezi sănătatea mentală,nimeni nu se va supăra pe tine,spuse Miranda,după ce o studie o clipă.
-Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru,oftă Veronica,eliberată.Mă gândeam să aştept până apare un moment prielnic şi apoi să mă strecor.
-Îndrăznesc să spun că nu trebuie să aştepţi...Ca la comandă,se auzi un zgomot de farfurii sparte din camera alăturată.Miranda zâmbi larg şi îi făcu semn să plece.-Am să trimit o tavă cu o gustare la tine în cameră.
Veronica nu mai stătu pe gânduri.Nu era din cauză că nu-i plăceau copiii; îi plăceau.Şi nu era din cauză că erau mai multe rude ale lui Sebastian în această casă decât avea ea în toată familia.Asta nu era nici cel mai mic motiv de enervare.Erau foarte amabili,în fond.Doar că deja fusese o zi foarte lungă şi

obositoare la finalul unei nopţi fără somn,plină cu tot felul de întrebări la care nu se aşteptase.Nu-şi dăduse seama cât de obosită era până când nu s-a întins în pat. Şi până n-a încercat din răsputeri să ignore vocea din capul ei care îi repeta încontinuu cuvintele Biancăi,ca pe o melodie insistentă: „singură şi independentă”.

Numărul acestora crescuse cu încă trei până când a coborât Veronica la cină.
Lord şi Lady Waterston,adică fratele cel mai mare al lui Sebastian,Adrian,şi soţia sa Evelyn,împreună cu fratele mijlociu Hugh,se hotărâseră şi ei să li se alăture de Crăciun.Erau cu toţii la fel de binevoitori ca şi Diana.
Adulţii se adunaseră într-un salon în aşteptarea cinei,toată lumea se purta minunat cu ea,de parcă ar fi fost un membru al familiei.Era plăcut şi derutant în acelaşi timp.
-Putem să fim recunoscători că nu suntem în sezonul broaştelor,spuse în şoaptă Evelyn,Lady Waterston.Veronica se aşeză pe canapea lângă ea şi încercă să nu izbucnească în râs.Pe coridor se auzeau încă ţipetele nepoţilor lui Sebastian,care primiseră învoire să coboare scările ca să le spună părinţilor noapte bună,înainte de a fi duşi din nou cu turma la culcare,de către mult prea încercatele bone.
Mama lor le dădea servitorilor instrucţiuni de ultim moment,iar vocea ei se auzea din ce în ce mai încet,în timp ce urca şi ea pe scări după ceilalţi.Singura nepoată şi cea mai mică dintre copii era deja în pat.
-Broaşte? se încruntă Veronica.Evelyn dădu din cap.
-Băieţii Dianei au o pasiune pentru broaşte,dar din nefericire,au şi tendinţa să uite unde le-au pus.Când au fost în vizită la Waterston Abbey vara trecută,nu mai ştiai unde puteai să dai de o broască rătăcită.În ciuda cuvintelor serioase,un zâmbet nevinovat îi apăru pe faţă.A fost foarte enervant,ca să nu spun mai mult.
-îmi imaginez! spuse,revăzând cu ochii minţii scena din holul de la intrare din acea zi,cu broaşte în plus.
-Copiii Dianei sunt,adică băieţii...râse Evelyn.Portia îi spunea mereu ce familie extrem de cuviincioasă avea.Era extrem de nonconformist şi modern din partea lor să o trateze pe amanta lui Sebastian atât de cordial.Veronica nu se aşteptase la aşa ceva,dar de fapt,nu se aşteptase să-i cunoască familia lui Sebastian atât de repede,asta dacă se aşteptase s-o cunoască vreodată.Care era eticheta privind prezentarea amantei în faţa familiei? Nu era genul de situaţie pe care s-o înveţi în şcoală.Într-adevăr,până şi Veronicăi i-ar fi venit foarte greu să administreze o dilemă socială de această natură.Mai mult decât atât,nu se aşteptase niciodată la

asta,nu luase niciodată în considerare acest aspect,dar aici,în mijlocul acestei familii,nu prea se simţea în largul ei.Veronica Smithson îşi ştiuse întotdeauna locul,poziţia,ştiuse cine este.Totuşi,acum avea cea mai ciudată senzaţie pe care n-o putea defini.O senzaţie foarte neliniştitoare.

De ce nu luase în calcul şi această posibilitate? Cu siguranţă,plănuise să fie discretă în relaţia ei cu Sebastian.Nu avea deloc intenţia să anunţe pe toată lumea că era amanta lui.Cu toate că,adevărul era că până acum nu împărţiseră nimic altceva decât câteva sărutări.Cu greu ai fi putut aduce argumente în favoarea poziţiei ei de amantă a lui,ea părând mai degrabă o simplă...prietenă.O prietenă cu care el dorea să se căsătorească.O prietenă care nu dorea să se căsătorească,dar îl dorea totuşi pe el.Se întreba cum le explicase Sebastian poziţia ei.

-Nu crezi?

-Îmi cer scuze,scutură din cap Veronica.Mă tem că mintea mea era în altă parte.

-Nu sunt surprinsă,îşi trecu Evelyn privirea pe deasupra tuturor din încăpere.

Soţul Dianei stătea de vorbă cu Miranda pe o canapea,în vreme ce Sebastian şi cei doi fraţi mai mari ai lui făceau acelaşi lucru lângă şemineu.Arătau foarte bine cu toţii,înalţi şi laţi în umeri.Părea că se simt bine împreună,cu toate că,de câte ori se uita înspre Sebastian,îi întâlnea privirea neliniştită.Ciudat,căci ori de câte ori se uita la Miranda sau la Bianca,şi ele parcă o urmăreau pe Veronica.

Sebastian şi surorile lui mai mici cu siguranţă îşi făceau griji în legătură cu ceva,cu toate că,până acum,era o adunare foarte jovială.

-Acest grup poate să intimideze pe cineva care nu este obişnuit,spuse Evelyn oftând.Mai ales dacă provii dintr-o familie mai mică.

-Păreţi a fi destul de numeroşi,zâmbi Veronica.

-Şi ne lipsesc mama lui Adrian şi Portia,spuse Evelyn.Păcat că s-au hotărât să plece în Italia.Lady Waterston nu va fi deloc fericită că a lipsit de la această adunare.

-Şi nici Portia,spuse Veronica.Sunteţi căsătoriţi de mult timp?

-Ceva mai mult de doi ani,spuse ea,aruncând o privire afectuoasă spre soţul ei.N-am crezut că mă voi căsători vreodată.Ani întregi nu am avut deloc dorinţa aceasta.

-Ajungi să te obişnuieşti cu independenţa de care te bucuri.

-Da,presupun,o studie ea pe Veronica.Dar tu ai mai fost căsătorită înainte.

Veronica încuviinţă.

-Iartă-mă că sunt aşa directă,dar nu am putut să nu observ...

-Emma vrea să te duci sus ca să poată să-i spună noapte bună mătuşii ei preferate,o întrerupse Bianca,atât de brusc,încât le sperie pe amândouă.Emma este fiica Dianei,îi explică ea Veronicăi.
-Eu sunt mătuşa ei preferată? ridică Evelyn o sprânceană.
-Absolut,spuse Bianca hotărâtă.
-Ce interesant! Şi vrea să merg sus?
-Ar trebui să te grăbeşti,înainte să adoarmă,încuviinţă Bianca.
-De unde ştii? se încruntă Evelyn.
-Una dintre cameriste a fost trimisă după tine şi ne-a confundat pe noi două-se uită spre Veronica.Mereu ne confundă lumea.
-Nu văd nici o cameristă,spuse Evelyn,privind-o cu atenţie pe Bianca.
-Probabil că a plecat deja,spuse Bianca cu voioşie.Dar nu prea contează,doar nu vrei să dezamăgeşti un copil.Evelyn se ridică în picioare şi spuse,privind-o pe Veronica:
-Vrei să vii cu mine? Poate că sunt mătuşa ei preferată astăzi,dar mâine Emma poate alege pe altcineva.Veronica izbucni în râs şi se ridică şi ea în picioare.
-Mi-ar face mare plăcere.
-Şi mie la fel,spuse Bianca repede.În plus,mereu am crezut că eu sunt mătuşa ei preferată.Stokes intră şi anunţă că cina este gata.
-Pe de altă parte,spuse Bianca repede,dacă cina este gata,Emma poate să mai aştepte,clătină ea din cap,tristă.Ar fi foarte nepotrivit din partea noastră să întârziem.
-Prostii! Dacă eşti mătuşa preferată,atunci ai nişte responsabilităţi,spuse Evelyn sigură pe ea.Mă întorc înainte să fie servit primul fel,spuse aruncându-i Veronicăi un zâmbet şi părăsi încăperea.
-Mergem la cină atunci? spuse Bianca veselă.
-Da,mergem? întrebă Sebastian din spatele Veronicăi.
-S-a întâmplat ceva? se întoarse ea şi îl studie cu atenţie.
-Ce ar fi putut să se întâmple? pufni el.Bianca se dădu,prudentă,mai într-o parte.
-Oh,nu ştiu.O casă plină de oaspeţi neaşteptaţi poate? întrebă Veronica încet.
-Ah,da,asta,îi oferi el braţul.Va fi un Crăciun minunat,spuse el,iar ea simţi hotărârea din glasul lui,care parcă încerca să se convingă pe el însuşi mai mult decât pe ea.
-Trebuie să recunoaştem,pentru că este Crăciunul,pare oarecum o situaţie biblică.
-De ce,nu mai sunt camere la han?

-Mai degrabă,seamănă cu întoarcerea fiului risipitor,aş spune,explică Veronica.
De ce nu mi-ai spus cât de mult timp a trecut de când nu ai mai fost acasă de Crăciun?
-Nu mi-a trecut prin cap să-ţi spun.Cât despre analogia ta cu fiul risipitor-potrivită,poate,dar eu mă gândeam mai degrabă la proporţii,spuse el în şoaptă şi o conduse în sala de mese.Biblice.O conduse la locul ei,iar ea îi întâlni privirea:
-Spune-mi,te simţi stânjenit de prezenţa mea aici?
-Stânjenit? pufni el.De tine?
-Da.
-Niciodată.Nu voi fi niciodată stânjenit de tine.Inspiră adânc.Sper doar că şi tu poţi să spui acelaşi lucru despre mine.
Oricât de hotărât era tonul vocii lui,Veronica nu prea îl credea.Sau poate că propriul sentiment de vinovăţie o făcea să-şi imagineze lucruri care nu existau.
Sentiment de vinovăţie? Veronica se abţinu să ofteze.De unde venise asta? Nu avea absolut nici un motiv pentru care să se simtă vinovată.Cel puţin,nu încă.
Desigur,conta şi intenţia,iar intenţia ei era cu siguranţă necuviincioasă.Păcătoasă chiar.Nu mai fusese preocupată de aşa ceva până acum.Nu înţelegea de ce o preocupau tocmai acum,doar dacă nu cumva n-avea legătură cu Crăciunul,şi familia şi...O,habar n-avea.Totul era atât de confuz.
Nu era posibil să se înşele,nu-i aşa? în legătură cu Sebastian şi cu ceea ce voia ea şi cu ce nu voia.Chiar şi simplul fapt că îndoiala îşi croia drum în mintea ei era neliniştitor şi îi spunea că trebuia să mai pună lucrurile în cumpănă.Nu era niciodată nesigură.Trebuia să se gândească la multe lucruri şi o serie de întrebări îşi făcură loc în mintea Veronicăi pe parcursul cinei,deşi aproape că asta nu conta.Ar fi putut să aibă şi un sac pe cap şi nu ar fi contat.Chiar dacă nu era propriu-zis ignorată,în acelaşi timp aveau loc cel puţin două conversaţii diferite în jurul ei.Sebastian stătea în capul mesei în stânga ei,Miranda în dreapta ei,iar Bianca exact în faţa ei.Hugh era lângă Bianca şi alături de Diana,cu Adrian la capătul cel mai îndepărtat,flancat de Evelyn şi soţul Dianei.Aproape că nu existase nici un moment de linişte pe tot parcursul cinei,se discutaseră de toate,bârfe de familie amestecate cu aproape orice,de la politică la starea vremii.În ciuda sentimentului de disconfort al Veronicăi,era un grup fascinant,
dacă stăteai să-1 observi.
Afecţiunea nu era desigur exprimată deschis,dar exista undeva,ca un curent subteran,ceva de la sine înţeles.De asemenea,era evident că nimeni din această familie nu-şi ţinea opiniile pentru sine,şi nici nu ezita să se bage în treburile

fraţilor şi surorilor.Cina se apropia de final,când,în cel mai îndepărtat capăt al mesei,Adrian se ridică pentru a se adresa grupului.
-În primul rând,aş dori să-i mulţumesc fratelui meu pentru primirea frumoasă pe care ne-a făcut-o în noua lui casă.În ciuda faptului că am venit neinvitaţi ca să-i facem o surpriză.
-Crăciunul este mereu plin de surprize,spuse Diana hotărâtă.Şi,dat fiind genul de surprize de care am avut parte în trecut,aş spune că aceasta este una dintre cele mai bune.Îi aruncă o privire ameninţătoare lui Sebastian: A trecut prea mult timp de când nu ai mai fost cu noi de Crăciun.Şi dacă a trebuit să venim noi la tine ca să reparăm asta,atunci aşa să fie!Sebastian o ţintui cu privirea pe sora sa mai mare şi zâmbi.
-Nu e cea mai rea surpriză pe care am avut-o vreodată,spuse el.Vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit.Adrian încuviinţă din cap.
-În ciuda faptului că Miranda m-a avertizat că nimeni nu vrea să se facă mare tam-tam,cred că ori de câte ori are loc o nuntă în familie trebuie să se menţioneze acest lucru.Oare Miranda se căsătorea din nou? Veronica îi zâmbi tinerei care părea puţin îngrozită.
-Şi,în calitate de cap al familiei,mie îmi cade în sarcină să fac asta.V-aş ruga să ridicăm cu toţii paharele,spuse Adrian,ridicând paharul.Şi să-i urăm bun venit celui mai nou membru al familiei.Privirea lui Adrian întâlni privirea ei: Veronica,îmi dau seama că nu e cea mai bună prezentare şi introducere să te bagi în treburile unor proaspăt căsătoriţi şi sunt sigur că ne crezi lipsiţi de maniere,dar când am auzit că Sebastian s-a însurat...
Veronicăi îi îngheţă zâmbetul pe faţă.
-...chiar după ce şi-a achiziţionat acest conac şi în sfârşit se aşază şi el la casa lui,ei bine,atunci poţi înţelege de ce...
-Nu faci lucrurile cum trebuie,dădu Diana ochii peste cap,apoi se întoarse spre Veronica: Veronica,nici nu putem să-ţi spunem cât de fericiţi suntem că l-ai salvat pe Sebastian de pe tărâmul celibatului fără sfârşit! spuse ea ridicând paharul.Bine ai venit,draga mea! Şi fie ca acesta să fie începutul unor numeroase Crăciunuri împreună!
Strigăte de „hip-hip ura” şi „cele mai bune urări” răsunară în jurul mesei.
Dintr-odată,totul deveni clar ca lumina zilei.Această familie o tratase ca pe una de-a lor pentru că asta credeau că este! Privirea ei alunecă în jurul mesei.Privirea plină de groază încă persista pe faţa Mirandei,în timp ce Bianca părea să-şi ţină respiraţia.Era evident din conversaţia cu Bianca pe drumul din sat spre casă că

amândouă surorile cele mici ştiau care era situaţia reală.Evelyn o studia cu mare curiozitate.Cât despre Sebastian,el arăta ca şi cum tocmai înghiţise ceva neaşteptat de amar şi nu ştia deloc care vor fi consecinţele.
-Vă mulţumesc tuturor,spuse Veronica,adunându-şi puterile ca să afişeze cel mai frmos zâmbet,şi dădu pe gât vinul,cu toate că îşi dorea ca paharul să fi fost plin cu ceva tare.
-Eşti un bărbat norocos,Sebastian,râse James,apoi se uită la soţia sa.Nu la fel de norocos ca mine,dar destul de norocos.Diana încuviinţă,iar restul familiei râse.
Privirea lui Sebastian o întâlni pe a ei,iar inima ei tresări.
-Da,sunt.Ea îl fixă o clipă cu privirea,apoi inspiră adânc.Poate că nu era adevărata amantă din casă,în mai multe privinţe,dar acum nu era momentul să distrugă această iluzie.Nu voia să-1 ia la întrebări pe Sebastian în faţa familiei lui.Până avea să discute cu el între patru ochi,nu avea de gând să îi anunţe pe aceşti oameni,ale căror păreri Sebastian le aprecia foarte mult,că fie ei au presupus ceva greşit din vreo afirmaţie a lui,fie el i-a minţit.Nu voia să-1 pună într-o situaţie dificilă,să-1 facă să se simtă stânjenit.Şi nici nu voia să se pună pe sine într-o situaţie dificilă,să se simtă stânjenită.Iar ea era o gazdă desăvârşită.Se ridică în picioare,iar bărbaţii făcură imediat acelaşi lucru.
-Doamnelor,vă sugerez să mergem în camera alăturată şi să le dăm voie domnilor să se bucure de coniac şi de porto fără noi.
-Şi de trabuce,sper,spuse Hugh zâmbind.
-Ah,da,cum să lipsească,îl fixă Veronica cu privirea.Mă tem că nu în această cameră.Însă există o sală de biliard care s-ar putea să vă placă mai mult.
-Vom fi foarte mulţumiţi aici,fără trabuc,spuse Adrian hotărât.Cel puţin,în această seară.Veronica zâmbi,apoi se adresă celorlalte femei:
-Vin şi eu în câteva minute.Trebuie să vorbesc cu bucătăreasa pentru mâine.
Diana tresări.
-Mă tem că pe bucătăreasa mea ar apuca-o tremuratul dacă i-aş aduce o casă de musafiri nepoftiţi,spuse ea ieşind din cameră împreună cu celelalte doamne.Dar de fapt,de obicei este destul de inflexibilă şi chiar şi în cele mai bune momente ale ei...
-Nu prea mult,domnilor,afişă Veronica cel mai frumos zâmbet de gazdă al ei.Dat fiind entuziasmul conversaţiei de la cina din această seară,sunt sigură că mai sunt multe lucruri despre care vrem să discutăm cu toţii.Bărbaţii fură de acord cu ea.Veronica încuviinţă şi ieşi împingând uşile batante spre coridorul care ducea la bucătărie.Se rezemă imediat de perete şi trase adânc aer în piept.

Credeau că ea şi Sebastian erau căsătoriţi? De unde puteau să fi scos asta? Bianca şi Miranda ştiau cu siguranţă că nu sunt căsătoriţi.Evident că Sebastian nu le-a spus că s-au căsătorit,cu toate el nu se grăbise să corecteze impresia greşită.Şi de ce-ar face-o? Oftă,se îndreptă de spate şi o porni pe coridor.Bianca îi spusese Veronicăi cum Sebastian se simţise mereu ca o dezamăgire pentru familie.Iar acum,că-şi cumpărase o casă şi stătea în Anglia,încerca să se dovedească demn de a face parte din familia în care nu-şi găsise locul niciodată.
Cum ar fi putut el să le spună acum adevărul? Cum ar fi putut ea,la rândul ei?
Nu ştia sigur dacă era furioasă sau doar enervată sau chiar puţin amuzată.Acum că trecuse şocul de a se fi descoperit pe sine însăşi căsătorită,i se părea că e cel mai bine să aştepte să vorbească mai întâi cu Sebastian şi să audă ce explicaţie neconvingătoare avea el de oferit,înainte de a face orice altceva.Încă o situaţie pentru care nu te pregăteşti în şcoală.
însă acum îşi îndreptă umerii.Avea o casă plină de musafiri pentru Crăciun şi personal neinstruit.Indiferent dacă era Lady Smithson sau noua Lady Hadley-Attwater,ea era o gazdă desăvârşită,care organizase numeroase petreceri.
Oamenii se băteau pentru o invitaţie la petrecerile ei! Nu avea de gând să lase un lucru mărunt,cum ar fi confuzia legată de statutul său marital,să-i distrugă această reputaţie.Într-adevăr,Sebastian avea dreptate.Acesta va fi un Crăciun minunat.Un Crăciun de neuitat.
Aşa să îi ajute Dumnezeu pe toţi!

CAPITOLUL 15

-Trebuie să spun că sunt surprins,spuse Hugh,rotind paharul de coniac în mână.
Sebastian zâmbi absent,dorindu-şi cu orice preţ să o urmeze pe Veronica de îndată ce ar fi avut prilejul.Nici nu-şi putea măcar imagina la ce se gândea ea.
Probabil că era extrem de furioasă.
-Surprins? răse James.Mai degrabă „şocat” pare un cuvânt mai potrivit.
Cu siguranţă nu părea supărată,dar era mult prea bine-cres cută şi prea deşteaptă ca să facă o scenă în faţa familiei lui.Cât despre fraţii săi,ce vor spune ei despre această decepţie? Aceastâ greşeală? Acest fiasco?
-De ce? întrebă Adrian.Nu te aşteptai ca într-o bună zi să rămână şi Sebastian acasă?
-Ba da,aşa cred,oftă Hugh.Dar părea că se simte foarte bine pe unde era plecat.
Eu,unul,ştiu că nu aş renunţa de bunăvoie.Cum le va spune adevărul,şi mai mult de atât,când anume? 0 decepţie de asemenea dimensiuni cu siguranţă îi va

spulbera orice şansă de a primi acordul cu privire la moştenirea lui.Să minţi în legătură cu soţia şi să ai o amantă cu care să împărţi casa de Crăciun nu erau exact genul de lucruri care să-i convingă pe fraţii săi de cât de mult se schimbase.James şi Adrian schimbară priviri.
-Ai regrete,Hugh? sorbi James din coniac.
-Că fratele meu mai mic a călătorit prin toată lumea în căutarea aventurii,în timp ce eu am o profesie care îmi cere să port perucă? pufni Hugh.Deloc!
Ceilalţi izbucniră în râs.
-Ne alegem singuri propriul drum,iar eu sunt mulţumit de al meu.Cât despre Sebastian...Îl privi hotărât pe fratele său mai mic.Sebastian îşi concentră din nou atenţia asupra conversaţiei de la masă.
-Eu?
-Sunt foarte dezamăgit de tine,îl studie Hugh pe Sebastian pe deasupra ramelor ochelarilor.
-Dezamăgit? ridică Adrian o sprânceană.Cu siguranţă nu de alegerea soţiei!
Hugh scutură din cap.
-Nicidecum.Este mult prea bună pentru el.
-Este uimitoare,începu Sebastian brusc.Este la fel de inteligentă ca mulţi bărbaţi pe care îi cunosc şi mult mai inteligentă decât alţi numeroşi bărbaţi pe care i-aş putea numi.Cuvintele păreau să curgă de la sine.Este curajoasă.Nu se teme să-şi exprime părerile,indiferent cât de ciudat ar fi asta pentru ea.Spune exact ceea ce gândeşte,dar încă nu am văzut-o să se poarte rău cu nimeni.
Fraţii lui rămaseră cu gura căscată.
-Este extrem de loială familiei sale,deşi sunt nişte ciudaţi.
-Se va potrivi de minune cu a noastră,murmură James.
-Este foarte sensibilă,şi raţională şi totuşi...Sebastian văzu
cu ochii minţii expresia din ochii ei la gândul de a face dragoste la Clubul Exploratorilor....Totuşi nu este.Clătină din cap.Este puternică şi independentă,
dar are...”O uşoară urmă de vulnerabilitate de care cred că nici chiar ea însăşi nu este conştientă.Are nevoie de mine,iar eu am nevoie de ea.” Inspiră adânc.Ne potrivim în toate privinţele!
-Şi este foarte frumoasă,spuse James,lucru care nu este neapărat important,dar oricum de apreciat.
-Foarte apreciat,încuviinţă Sebastian.Iar în seara aceasta,îmbrăcată într-o rochie franţuzească de un albastru care îi făcea ochii căprui să strălucească,fusese

extraordinară.Fuseseră momente în timpul cinei când el uita că nu era de fapt soţia lui,că de fapt nu era deloc a lui.
-Mereu ţi-au plăcut femeile cu părul roşcat,ridică Hugh paharul.
-Mereu ţi-au plăcut toate femeile,îşi studie Adrian fratele.Ai de gând să renunţi la asta?
-Aceasta este femeia cu care vreau să fiu tot restul vieţii,spuse el hotărât.
Singura.Vreau să-mi dau ultima suflare cu mâna ei într-a mea.O clipă,tăcerea se lăsă în cameră.
-Cu siguranţă are o influenţă bună asupra ta,spuse Adrian în cele din urmă.
-Am avut dreptate,spuse Hugh.Este mult prea bună pentru tine.
-Este bine de ştiut ce părere are familia mea despre mine,spuse Sebastian mohorât.
-Avem o părere foarte bună despre tine,spuse Adrian şi sorbi din coniac.
-Atunci despre ce dezamăgire este vorba? se uită suspicios Sebastian spre Hugh.
-Credeam că pot să contez pe tine,dar din cauza ta,acum sunt singurul bărbat neînsurat din familie,scoase Hugh un oftat necăjit.James izbucni în râs.
-Acum că te-ai însurat,mama o să-şi dubleze eforturile de a mă căsători,oftă Hugh iarăşi.Eu sunt următorul pe lista ei.
-Lista? Ce listă? clătină Sebastian din cap,neîncrezător
-Mama are o listă,zâmbi larg Adrian.Cu cine trebuie să se căsătorească următorul.Există o ordine specifică.
-Lista asta este o infamie,râse James.Sebastian îşi muta privirea de la unul la altul.
-Eu de ce nu am ştiut de această listă? Adrian sorbi din pahar,apoi spuse:
-Nu e un secret.Mama e mai mult decât dornică să vorbească despre asta.Pierzi multe lucruri când eşti plecat.Detaliile vieţii,cum se spune.
-Există o ierarhie pe listă,explică Hugh.Femeile în fruntea listei,în ordinea vârstei,apoi bărbaţii de la cel mai în vârstă la cel mai tânăr.O,şi cel care n-a mai fost căsătorit niciodată are avantaj în faţa celui care a mai fost căsătorit.
-Deci eu eram...
-Chiar în fruntea listei mamei,râse Adrian.Dar nu ai fost acasă,aşa că nu i-ai simţit întreaga forţă...
-Puterile magice! se cutremură James.Diana le numeşte puteri magice.
-Puteri magice? zise Sebastian uimit.
-Cine ştie? spuse James pe o voce secretoasă.
-Doar nu crezi asta,pufni Sebastian.Hugh şi Adrian se uitară unul la celălalt.

-Şi Portia e tot în capul listei mamei?
-Ăsta e şi motivul pentru care a ales să fugă din ţară,spuse Adrian.
-Mereu am ştiut că Portia este mai inteligentă decât lasă să se vadă,spuse James, dând din cap ca un cunoscător.
-Şi motivul pentru care mama s-a dus cu ea,continuă Adrian.Nu are de gând să lase un lucru atât de neînsemnat,cum ar fi distanţa,să-i zădărnicească planurile. Bănuiesc că vede Italia ca pe un teritoriu propice pentru vânătoare.
-În orice caz,plecarea mamei ne-a dat prilejul să venim aici,adăugă Hugh.
-Mă bucur că v-a fost la îndemână,spuse Sebastian sec.
-Ne bucurăm şi noi că am putut veni,îi întâlni Adrian privirea.A trecut prea mult timp,frăţioare! Ne-a fost dor să te avem printre noi.Lui Sebastian i se puse un nod în gât.
-Da,a trecut mult timp...
-Dar eşti acasă acum.Bine aşezat,după câte se pare.
-Hugh îi aruncă o privire plină de afecţiune.
-Cu casă şi soţie.O,dar eşti aproape un gentleman englez responsabil,zâmbi el larg.Cine şi-ar fi imaginat aşa ceva?
-Da,în ce priveşte lucrul acesta...îşi drese Sebastian glasul.Ar trebui să vă spun...
Din spatele uşii pentru servitori se auzi un zgomot puternic,de parcă s-ar fi spart ceva.Sebastian îl ignoră.
-Ce voiam să vă spun...încă un zgomot reverberă în aer.
-Pare să fie o problemă,zise James,uitându-se spre uşă.
-Poate că bucătăreasca nu este mulţumită cu planurile de meniu ale noii tale soţii,râse Hugh.
-Sunt sigur că Veronica este capabilă să se ocupe de problemă,oricare ar fi aceasta,pufni Adrian.
-Mai mult decât capabilă,inspiră adânc Sebastian.Acum,aşa cum spuneam...
Un al treilea zgomot asurzitor se auzi din spatele uşii.Sebastian sări în picioare.
-Vă rog să mă scuzaţi,poate că trebuie...
-Soţia trebuie să se ocupe de personal,păru să-1 avertizeze Hugh.Nu se va bucura că te bagi.
-Totuşi,pentru că ai cumpărat casa şi ai angajat personalul înainte de a o cunoaşte prea bine pe ea,poate că nu ar fi o idee prea rea cel puţin să-ţi faci simţită prezenţa,spuse Adrian pe gânduri.Dacă îmi amintesc corect,este jenant pentru o doamnă să se trezească dintr-odată stăpâna unei case obişnuite până atunci să nu-i poruncească nimeni.

-Da,desigur,jenant,spuse Sebastian în şoaptă.Împinse uşa dinspre coridorul de la bucătărie,ieşi şi o lăsă să se închidă în urma sa.Veronica se afla la numai câţiva paşi,cu o tavă mare de servit ridicată în faţa ei,pregătindu-se evident să o scape din mână.Din nou.
-Ce faci? îi smulse el tava din mâini.
-Îţi distrag atenţia,ridică ea o sprânceană.
-Nu e nevoie să demolezi casa ca să faci asta.
-Nu demolam casa,pur şi simplu am scăpat o tavă pe jos,spuse Veronica mijindu-şi uşor ochii.
-De trei ori,puse el tava pe un bufet de servit care se afla de-a lungul peretelui.
-Ar fi fost patru dacă de asta era nevoie ca să-ţi distrag atenţia.
-Să-mi distragi atenţia? De la ce? pufni el.Iar ai tras cu urechea?
-Vrei să spui,dacă am stat cu urechea lipită de gaura cheii?
-Păi,nu,nu am vrut să spun...
-Sigur că da.Doamne,Sebastian! îşi încrucişă braţele la piept.Doar nu credeai că te voi abandona?
-Credeam că te-ai dus să discuţi cu bucătăreasa,se încruntă el,nedumerit.
-Aşa am făcut,încuviinţă ea.Mi-a luat doar o clipă.Are totul sub control şi se bucură că are o casă plină de oaspeţi.De fapt,vrea să coacă turtă dulce pentru copii.Îi aruncă o privire admirativă.Deja i-ai câştigat loialitatea,să ştii.
-Pentru că am umplut casa cu oaspeţi sau pentru că o plătesc bine?
-Printre alte lucruri,ridică ea din umeri.
-E bine de ştiut,o privi el precaut.Ce ai auzit de te-a făcut să scapi tava din mână?
-Te pregăteai să mărturiseşti totul fraţilor tăi,nu-i aşa?
-Da.
-Nu crezi că trebuia să vorbeşti mai întâi cu mine?
-Aşa am crezut şi eu,dar dacă s-a ivit ocazia...
-Le-ai spus că suntem căsătoriţi,spuse ea,uitându-se la el cu atenţie.
-Cu siguranţă nu le-am spus! se apără el indignat,apoi tresări.Miranda şi Bianca le-au spus.
-O?
-Eu le avertizasem să nu spună nimic,adăugă el repede.
-Evident,pun întrebarea greşit,îşi miji ea ochii.De ce credeau surorile tale mai mici că suntem căsătoriţi?

Cum să explice asta,punându-se în cea mai bună lumină? Se gândi o clipă.De fapt,nu exista vreun fel în care toate astea să sune mai bine.Inspiră adânc,ca pentru a-şi lua avânt.Ne-au văzut împreună la teatru şi au venit la mine chiar a doua zi.Eu le-am spus că ne vom căsători până la Crăciun.

-Atunci,înseamnă că asta s-a întâmplat înainte să mă ceri de soţie?

-Nu mi-am imaginat niciodată că vei spune nu,încercă el fără să reuşească să-şi ascundă indignarea din voce.Intenţionam din tot sufletul să ne fi căsătorit până la Crăciun.

-Îmi cer scuze că ţi-am dejucat planul! spuse ea tăios.

-Scuzele îţi sunt acceptate,spuse el serios.

-Aşadar,este evident că atunci când au sosit ele...

-Neinvitate.

-...le-ai spus adevărul.

-Aşa mi s-a părut cel mai bine,murmură el.

-Uneori,adevărul pare cea mai bună idee.

-Nu eşti supărată?

-Se pare că nu.Îl privi cu atenţie.A cui a fost ideea să ascun-deţi adevărul de restul familiei? Şi,de altfel,ideea să ascundeţi şi de mine ceea ce ştiau ei?

-Nu a mea! scutură el din cap vehement.A fost ideea lor.A Biancăi,mai precis.Dar eu am spus că nu e bine aşa.

-Şi totuşi? Sebastian ridică din umeri,neputincios.

-Nu numai că nu e bine,dragă domnule,dar nici nu este deosebit de deşteaptă ideea asta.A durat cât? O cină? Pentru ca eu să descopăr că sunt căsătorită.

Clătină din cap.Trebuia să-mi spui ce puneţi la cale tu şi surorile tale.El oftă profund.

-Sau să nu fi înşelat pe nimeni din capul locului.

-Şi asta ar fi fost înţelept.Dar,pentru că eu nu am fraţi sau surori,nu ştiu ce înseamnă să vrei să aibă o părere bună despre tine-și să ai o amantă aici,când ei se aşteptau să întâlnească o soţie,ar putea fi destul de traumatizant.El pufni.

-Înţeleg de ce i-a plăcut Biancăi planul acesta.Însă,am observat de mult că e mai uşor să spui adevărul de la început decât să trebuiască să recunoşti o minciună.

-Crezi? o luă el în zeflemea.

-Nu e momentul pentru sarcasm,Sebastian,spuse ea hotărâtă.Şi chiar dacă sinceritatea are meritele ei...făcu un gest dispreţuitor cu mâna.Ce-i făcut e bun făcut.

-Ce vrei să spui?

-Vreau să spun că nu le poţi spune adevărul acum.
-Nu pot? o privi el nedumerit.
-Sigur că nu.
-De ce nu?
-Pentru că îi va supăra pe toţi şi va distruge sărbătoarea Crăciunului.Se apropie şi-şi puse mâna pe braţul lui.Nu aşa vrei să-ţi petreci primul Crăciun acasă,din nou cu familia ta.El o privi adânc în ochii ei frumoşi,căprui.
-Ce vrei să spui?
-Vreau să spun că nu e nevoie să le spui că nu suntem căsătoriţi decât după Crăciun.Rudele tale sunt încântate să te aibă din nou în mijlocul lor.Poate cel mai bun cadou pe care îl poţi oferi este un Crăciun perfect.În noua ta casă.Cu noua ta-dădu ochii peste cap-soţie.
-Tu? făcu Sebastian ochii mari
-Doar dacă nu cumva mai există vreo altă nouă soţie falsă în incintă.
Nu,doar una,încercă el zadarnic să-şi ascundă un zâmbet.
-Excelent răspuns,Sebastian.Oftă prelung.Şi,pentru că văd pe faţa ta că încă eşti complet confuz,am să continui spu-nându-ţi,pentru a fi totul clar,că sunt dispusă să merg înainte cu această şaradă până după Crăciun.
-Nu mă aşteptam la asta.
-Bine,îi zâmbi ea.Pentru că urăsc să fiu previzibilă.
Fără să se gândească,el o trase în braţele lui într-un gest simplu şi natural.Acesta era locul de care aparţinea femeia asta afurisită.Cât avea să-i mai ia ca să-şi dea seama şi ea însăşi de acest lucru?
-De ce faci asta?
-O,asta este o întrebare dificilă.Cu toate acestea,Veronica nu se retrase din braţele lui.Rămase o clipă pe gânduri.
-Dacă mi-ai fi cerut înainte să venim aici să mă prefac că sunt soţia ta,aş fi fost foarte indignată şi aş fi refuzat şi chiar dacă aş fi aflat după ce am ajuns că o să se întâmple aşa ceva,nu aş fi mers mai departe.
-Când ai venit tu,nu aveam nici cea mai mică idee că o să se întâmple aşa ceva! spuse el iute.
-Ştiu,ceea ce este un punct în favoarea ta,spuse ea,apoi tăcu un moment.A fost o zi foarte haotică...toate sosirile şi primirile şi toate astea,dar şi amuzantă.Familia ta este foarte primitoare şi prietenoasă.Mi se pare că sunt oameni foarte cumsecade,îşi strecură mâna după gâtul lui.Părerea familiei tale este evident importantă pentru tine.Aşadar,este importantă şi pentru mine.

-Da? întrebă el şi privirile li se contopiră.
-Da,se încruntă ea,Eşti surprins.
-Nu,doar mulţumit.O privi îndelung.Şi de aceea eşti dispusă să mergi mai departe cu şarada asta?
-Păi...oftă ea.Eşti un tip de treabă.
-Asta e tot? îi căută el privirea.
-Şi îmi place cum scrii.
-Înţeleg.Ea se afla încă în braţele lui,cu trupul lipit de al lui,cald,catifelat şi irezistibil.Se aplecă şi-şi trecu buzele peste linia gâtului ei.Altceva?
-O...gemu ea încetişor.Cred că eşti destul de faimos.
-Ţie nu-ţi pasă de faimă,murmură el cu buzele pe pielea ei.
-Nu...Închise ea ochii,lăsându-şi capul pe spate.Poţi fi destul de plăcut şi de amabil.
-Fratele meu crede că eşti prea bună pentru mine,spuse el,simţindu-i gustul fierbinte de o dorinţă prea mult reprimată şi de promisiuni încă neîndeplinite.
-Cred că am auzit ceva de genul ăsta,murmură ea.
-Are dreptate,să ştii,continuă el,mângâind-o cu o ploaie de săturări uşoare,la baza gâtului.
-Da,hm...gemu ea.Posibil.O lipi cu spatele de perete.Buzele lui înaintară şi mai jos,spre curbura sânilor care ieşeau din corsaj.
-Rochia asta este prea decoltată pentru o soţie.Mâinile ei se prinseră de reverele hainei şi de umerii lui.
-Nu sunt o soţie.
-Atunci nu este îndeajuns de decoltată pentru o amantă.Mirosul ei de flori şi mirodenii îl învăluia,îl chema.Uşa camerei tale va fi din nou încuiată la noapte?
-Ai observat? spuse ea,iar cuvintele abia dacă-i erau mai mult decât o răsuflare.
-Într-adevăr,am observat,răspunse el,cu o mână încă în jurul taliei ei,în timp ce cu cealaltă îi ridica fusta.
-Vom vedea,se lipi ea cu spatele de perete.Nu m-am hotărât încă.
-Ce pot face ca să te conving? întrebă,iar degetele lui descoperiră mătasea piciorului acoperit de ciorapul fin.Ea tremură înfiorată.
-Credeam că eşti împotriva seducerii femeii cu care vrei să te căsătoreşti.
-Aşa cum crede toată lumea,sunt căsătorit.Iar un bărbat trebuie întotdeauna s-o seducă pe femeia cu care s-a căsătorit.Ridică mâna şi mai sus pe picior,până când atinse pielea catifelată.Foarte frecvent şi cu mult entuziasm.

-Îţi dai seama că bucătăria este la numai câţiva paşi şi oricând poate să apară un servitor,spuse ea,cu respiraţia sacadată; pieptul îi sălta şi cobora sub buzele lui.Era la fel de excitată ca şi el.Nu s-ar cădea deloc să-l surprindă pe Sir Sebastian sărutând-o pe Lady Hadley-Attwater.Ar fi de-a dreptul scandalizaţi.
-Ah,da,n-am vrea să-i facem pe servitori să se simtă jenaţi.
-Sunt dificil de înlocuit,abia mai putea ea.să rostească cuvintele.
-Totuşi,după câte înţeleg eu,este permis ca un bărbat să-şi sărute amanta în propria casă.
-Nu putem să le avem pe amândouă,inspiră ea adânc,apoi din nou.Şi asta, dragule,înseamnă să împaci şi capra şi varza,îl sărută rapid,abia dacă îşi atinse buzele de ale lui,îi îndepărtă mâna şi se eliberă din braţele lui.Ai spus-o tu însuţi.Până după Crăciun,nu ai amantă.Îşi aranjă fustele,apoi părul,zâmbind cu viclenie.Ai o soţie.

Veronica stătea cu mâna pe cheia de la uşa care despărţea dormitorul ei de al lui Sebastian.Oricât de mult îşi dorea să nu încuie uşa,ideea de a-l face să-şi dorească ceea ce nu poate avea funcţiona foarte bine până acum.Vai,Sebastian practic o sedusese pe coridorul de la bucătărie.Iar ea fusese cât pe ce să-l lase.
Ceea ce,desigur,era ceea ce ea îşi dorise de la bun început.Şi,Doamne,îl dorea atât de tare! Dar se schimbase ceva.Ceva prea vag şi prea greu de numit,însă exista ceva.Oftă,răsuci cheia în broască,apoi o luă spre pat.Nu.
Se răsuci pe călcâie,scoase cheia din broască,o aruncă în fundul sertarului de la comodă,apoi o acoperi cu haine.Ascunderea cheii nu avea să înlăture tentaţia-în fond,ştia unde se află cheia.Totuşi,s-o caute în creierii nopţii,când îl visa în moduri care îi întunecau judecata,s-ar fi dovedit dificil,dacă nu chiar imposibil.
Vise care îi lăsau în suflet o dorinţă puternică de a se afla în braţele lui şi o nevoie dulce,îngrozitoare pe care numai el o putea alina.Dacă afurisitul ăsta ar fi cooperat de la bun început,problema nici n-ar mai fi existat.Iar ea s-ar afla,fără îndoială,în îmbrăţişarea lui chiar în acest moment,simţindu-se minunat.Dar părea înţelept să nu sară prea repede în patul lui.
Ce se întâmplase cu ea? Stinse lampa şi se prăbuşi pe pat,în timp ce mintea ei încerca să găsească răspunsuri la întrebări pe care nu le putea formula clar.
Voise să fie amanta lui Sebastian pentru că nu voia să intre într-o căsnicie şi tot ceea ce presupunea asta.Voia să-şi păstreze independenţa; voia să-şi păstreze controlul asupra finanţelor şi a propriei vieţi.Asta era foarte bine,în teorie.Dar Portia avusese dreptate.Nu luase în calcul multe aspecte ale situaţiei.

Nu luase în calcul că în această seară,în compania surorilor lui după cină şi,mai târziu,când li s-au alăturat domnii,nu a deranjat-o deloc să fie Lady Hadley-Attwater.Într-adevăr,se pare că i-a plăcut această postură.
Şi nici nu luase în calcul cum va fi să se afle în mijlocul unui grup de oameni care ţineau unii la alţii necondiţionat şi nu ezitau să spună ce credeau că este mai bine.O,şi tatăl,mătuşa şi bunica ei ţineau la ea.Însă mătuşa şi bunica ei credeau nestatornic în independenţă,în ideea de a-ţi alege propria cale în viaţă.Nici măcar nu-şi amintea să le fi auzit vreodată oferindu-şi sfatul în chestiuni de natură personală.Cu siguranţă,aveau opinii puternice în legătură cu aproape orice,dar când fusese vorba despre ce să facă Veronica cu viaţa ei,o încurajaseră-nu,se aşteptaseră chiar-ca ea să ia propriile decizii.Şi nici nu-şi amintea să le fi cerut măcar o singură dată ajutorul.Cât despre tatăl ei,acesta era tăcut şi simpatic,şi trăia fericit cu cărţile lui şi colecţionând tot felul de lucruri care i se păreau interesante la un moment dat.Şi el o lăsase să-şi ia singură viaţa în mâini,să ia propriile decizii.Nu se gândise niciodată că a trăi o viaţă independentă înseamnă să fii singură.Cuvintele Biancăi îi răsunau încă în urechi.Independenţa părea,cumva,atunci când era pusă alături de singurătate.Iar dacă ea era independentă,asta nu însemna oare că şi Sebastian era independent? Dacă ea nu voia să pice In capcana unui singur bărbat pentru restul vieţii,cum spusese Bianca,asta nu însemna oare că şi el era la fel de liber să plece ca şi ea? Tot timpul,ea se gândise numai la libertatea ei şi la independenţa ei,dar oare pendulul nu bate în ambele direcţii? Nu luase în calcul posibilitatea ca el să aleagă să o părăsească.Sau ca viaţa ei să se desfăşoare fără el.
Şi nu luase în calcul persoana acestui bărbat.Dacă era să facă o listă a calităţilor pe care le dorea la un bărbat,el le avea pe toate.Era amuzant,amabil şi deştept.
Arogant şi,în acelaşi timp,nesigur pe sine.Pe de altă parte,nu era niqi pe departe perfect,ceea ce putea fi cea mai drăguţă trăsătură dintre toate.
Şi o iubea.Le-a spus fraţilor lui toate acele lucruri drăguţe despre ea.Voia să moară ţinând-o de mână.Simţi un nod în gât.
Nu luase în calcul posibilitatea de a se îndrăgosti de el.Nu îşi dorise dragostea.
Nu se gândise că o va cunoaşte din nou şi,iată,dragostea îi apărea în cale.
Derutată şi nesigură şi ca o mângâiere caldă ce-i învăluia inima.
Se răsuci pe-o parte şi luă perna în braţe.La naiba! Din primul moment când îl cunoscuse nu mai ştiuse ce să facă.Şi,la dracu,ura să-i dea dreptate Portiei: nu se gândise suficient la ideea aceasta de a fi amanta lui.

Indiferent de câte ori lovea perna cu pumnii sau îşi acoperea capul cu pătura,nu putea să-şi scoată din cap întrebările care îi persistau încă în minte.
Acesta era primul lor Crăciun împreună.Era dispusă să accepte că putea să fie şi ultimul?

CAPITOLUL l6

-N-am crezut niciodată că îmi vor face plăcere lucruri de felul acesta,spuse Evelyn,rămasă pe gânduri.
-Au o plăcere nebună pentru mersul pe jos,îşi împinse Veronica mâinile mai adânc în manşonul de blană.În frig.
-Nu mă refeream la asta,râse Evelyn.Ea şi Veronica veneau în urma Mirandei,a Biancăi şi a Dianei.Cele două bone ale Dianei se vedeau şi ele într-o parte.
Sebastian şi fraţii săi se vedeau în depărtare,dispărând şi reapărând în raza lor vizuală după cum cobora sau urca drumul,pe dealurile acoperite de zăpadă.
Copiii ţopăiau pe lângă ei ca nişte căţeluşi nerăbdători,adunând crenguţe de vâsc şi ilex şi ramuri lungi de iederă cu care umpleau coşurile uriaşe pe care le cărau tatăl şi unchii lor,şi cu care urmau să decoreze casa mai târziu.Strigăte şi râsete,de copii şi adulţi deopotrivă,răzbăteau în aerul îngheţat de decembrie.
Era deja dimineaţă târzie când se trezise şi coborâse toată lumea.Veniseră cu toţii la Veronica,în calitatea ei de gazdă,să ceară instrucţiuni referitoare la activităţile zilei.Cu toate că era foarte versată în ceea ce privea modalităţile în care să-şi distreze musafirii la petrecerile din casă,aceasta era o reuniune de familie cu ocazia Crăciunului,completată cu copii.Aşa încât cricketul,sau tenisul de câmp,sau trasul cu arcul nu se potriveau deloc.În plus,era foarte frig.Bianca îi sărise în ajutor,remarcând faptul că nu strânseseră nimic cu care să poată fi decorată casa.Şi,o oră mai târziu,iată-i pe toţi,tropăind prin frig.
-Vorbeam despre toată agitaţia asta legată de Crăciun,continuă Evelyn.
Pregătirile şi emoţia aşteptării.
-Nu ai făcut asta când erai mică? zise Veronica,surprinsă.
-Nu,spuse ea simplu,apoi tăcu,parcă reflectând dacă să spună mai mult.Nu am familie despre care să povestesc.Părinţii mei au murit când eram foarte mică,iar eu am rămas în grija unei rude îndepărtate,care acum nu mai este în viaţă.Mi-am petrecut aproape toată copilăria în şcoli cu internat.
-Înţeleg,murmură Veronica.

-Nu a fost deloc neplăcut.Nu ţi-e dor de ce nu ai avut niciodată,se forţă Evelyn să zâmbească.Şcolile erau în Franţa şi Elveţia.Sigur există locuri mult mai rele în care aş fi putut să fiu.
-Da,aşa cred,râse Veronica.Mereu mi-a plăcut Elveţia.Soţul meu-se surprinse şi se corectă-eu şi primul meu soţ ne petreceam mereu Crăciunul în Elveţia.Era foarte frumos.
-Este minunat,dar nu este aşa,făcu un semn Evelyn cu capul spre scena din faţa lor.Bărbaţii şi copiii dispăruseră după un deluşor.Asta seamănă cu o ilustraţie dintr-o poveste sau cu o felicitare de Crăciun.Clătină din cap tristă.Şi eu parcă aş fi urarea exagerat de sentimentală din acea felicitare!
-Nicidecum! se uită Veronica împrejur.Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.
-Este al treilea Crăciun pe care-1 petrec alături de această familie.Toţi devin din nou copii,chiar şi Adrian,care este cel mai puţin copil dintre toţi bărbaţii pe care îi cunosc.Mi se părea că este foarte bine-crescut şi chiar scorţos când m-am măritat cu el.Ar fi trebuit să-1 văd de Crăciun.
-Ar fi schimbat cu ceva lucrurile?
-O,da! M-aş fi măritat cu el şi mai repede,cu toate că nu ştiu dacă ar fi fost posibil.Izbucni în râs.Cred că de aceea le place sărbătoarea asta.Îi proiectează din nou în zilele lipsite de griji ale copilăriei.Înainte ca oricare dintre ei să cunoască pierderea sau supărarea sau dezamăgirea.Evelyn îi aruncă o privire Veronicăi.Nu mă aşteptam nici la asta,să ştii.
-La ce anume?
-La familia asta,la oamenii aceştia,scutură ea din cap.Pe lângă firea lui cuviincioasă,crezusem că Adrian este un solitar.Cel puţin,asta e impresia pe care am avut-o înainte să ne căsătorim.Acum mă trezesc că fac parte din acest grup mare de oameni,legaţi între ei într-un fel necunoscut mie până acum.Eu am fost mereu obişnuită să fiu...o independentă.Se gândi o clipă.Desigur,au şi ei neînţelegerile lor,uneori şi le exprimă din toţi rărunchii,dar nici unul dintre ei nu s-ar da în lături să-1 ajute pe celălalt.Uneori,când acest ajutor nu este nici măcar aşteptat,sau dorit.Veronica izbucni în râs.Evelyn zâmbi:
-Au într-adevăr tendinţa de a a-şi băga nasul în treburile celorlalţi.
În faţa lor,Diana şi Miranda râdeau de ceva ce povestea Bianca.
-Da,am observat asta,spuse Veronica zâmbind pieziş.
-Nu se poate să-ţi fi scăpat,de vreme ce noi am apărut cu toţii neinvitaţi ca să petrecem Crăciunul aici,chicoti Evelyn.Te rog să primeşti scuzele mele pentru asta.

-Nu e nevoie să-ţi ceri scuze,strânse din umeri Veronica.Presupun că lucrurile de genul ăsta sunt de aşteptat atunci când faci parte dintr-o familie ca asta.*"Chiar dacă este vorba numai de acest Crăciun"*.Simţi un junghi ciudat la gândul acesta.Copiii,împreună cu tatăl şi unchii lor,apărură în vârful unui deluşor şi se îndrepară spre restul grupului.Văzduhul răsuna de râsetele şi veselia lor,care se auzeau tot mai tare,pe măsură ce se apropiau.

-Ţin unii la alţii,cu toate că afecţiunea este de aşteptat în această familie.Dar se şi plac unii pe alţii,lucru care,cred eu,este destul de rar.Evelyn studie zâmbind grupul care se apropia.Uită-te la ei.Mereu mă amuză.Cei mai mari dintre copiii ăia...

-Bărbaţii?

-Ei se distrează cel mai tare dintre toţi,continuă Evelyn,încuviinţând.

-Aşa se pare,râse Veronica uitându-se la cealaltă femeie.Părea aproximativ de aceeaşi vârstă cu Veronica.Nu aveţi copii?

-Nu încă,oftă ea.E posibil să nu avem deloc,cu toate că mi-ar plăcea copiii.Ar fi trist să văd tradiţia dispărând.O privi pe Veronica.Presupun că şi tu vrei copii.

-Da.Chiar în clipa când rosti cuvintele îşi dădu seama de adevărul acestora.

Atunci când refuzase cererea în căsătorie a lui Sebastian vorbiseră şi despre copii.Dar în acel moment nu-i trecuse prin minte că,indiferent de părerile ei privind regulile bunei-cuviinţe,nu avea să aducă niciodată pe lume un copil în afara căsătoriei.Se părea că totuşi nu era atât de nonconformistă cum se considera.Încă un lucru dintre cele pe care nu le luase în calcul.Sebastian făcu cu mâna şi,fără să stea pe gânduri,îi făcu şi ea cu mâna.Era cel mai firesc lucru din lume.

-L-am găsit,strigă Sebastian.

-Îndrăznesc să întreb ce au găsit? zise Veronica aplecându-şi capul spre Evelyn.

-Vei vedea,zâmbi ea larg.Au tot felul de tradiţii.Aceasta este una dintre ele.

Diana o strigă pe Evelyn şi aceasta se grăbi să o prindă din urmă pe cumnata mai mare.Miranda rămase în urmă să îi ia locul alături de Veronica.

-Voiam să-ţi mulţumesc,spuse Miranda încet.

-Nu sunt necesare mulţumiri,spuse Veronica zâmbind.Cu toate că ar fi fost drăguţ măcar să fiu avertizată.

-Ştiu,scânci Miranda.Îmi pare rău că te-am „aruncat în mijlocul acestei situaţii.

-Nu este ceea ce m-am aşteptat,râse Veronica.Dar cu siguranţă va fi un Crăciun memorabil.

-Faptul că avem o amantă aici,ei bine...se cutremură ea.Ar fi fost greu de explicat.Este important pentru el,adică pentru Sebastian,ca fraţii lui să nu-1 creadă iresponsabil şi uşuratic şi un om pe care să nu te poţi baza.Încearcă să demonstreze că s-a schimbat,că s-a maturizat,dacă vrei.
-Şi e nevoie să facă asta? Eu aş crede că realizările lui extraordinare sunt o dovadă a acestui lucru,spuse Veronica,nedumerită.
-Aşa s-ar crede.Îşi alese cu grijă cuvintele.În realitate,nu ştiu sigur dacă încearcă să demonstreze ceva fraţilor săi,cât lui însuşi.
-Nu am observat o lipsă de încredere în sine însuşi,încercă Veronica în zadar să ascundă nota defensivă din voce.În multe privinţe este chiar arogant.
Miranda făcu ochii mari,surprinsă.
-Da,cred că...Apoi oftă.Se prea poate să mă înşel.Ştii,nu prea l-am văzut în ultimii ani.
-Ştiu,puse Veronica o mână pe braţul mai tinerei femei.Şi mulţumesc.
-Pentru că te-am amestecat într-o dilemă de familie?
-Nu,draga mea,îi strânse uşor braţul şi zâmbi.Pentru că m-aţi inclus şi pe mine.
Miranda rămase cu gura căscată la ea o clipă,apoi îi întoarse zâmbetul.Veronica avea senzaţia ciudată că tocmai trecuse cu brio un test şi fusese acceptată.
Cele două grupuri se întâlniră,iar doamnele pălăvrăgeau aproape la fel de mult ca şi copiii.Privirea lui Sebastian o întâlni pe a ei şi el zâmbi.Era rumen în obraji de la frig; ochii albaştri îi străluceau de amuzament.
-Am localizat pomul pe care 1-a ales grădinarul,iar copiii l-au aprobat.Abia mâine va fi tăiat,desigur.Sebastian se apropie şi-i spuse încetişor la ureche: ştii,am şi-un grădinar.
-Imaginează-ţi! îşi ascunse ea un zâmbet.Emma o trase de fuste pe Veronica.
-E o tradiţie,mătuşă Ronica.
-Care,draga mea? zâmbi ea către fetiţă.
-Noi trebuie să aprobăm bradul,spuse solemn domnişoara de şase ani.
-Cel mai mic din familie trebuie să aprobe mereu bradul pentru Crăciun,spuse Peter care,la vârsta de zece ani,era cel mai mare dintre copii.Mama spune că aşa a fost de secole,de când era ea copil.
-Nu că ar fi trecut secole de când era mama copil,spuse Diana ca pentru sine.
-Trebuie să fie pur şi simplu perfect,explică şi William,al doilea dintre copii în ordinea vârstei,şi îşi încrucişă braţele la piept.Era cu un an mai mic decât Peter.
Pentru că este un brad de Crăciun.

-Pentru Crăciun,sublinie şi Richard,cel mai mic dintre băieţi,ca şi cum nu era sigur că s-a înţeles semnificaţia pomului şi imită postura fratelui său.Aşa că este important.
-Acum,că am căzut cu toţii de acord în ceea ce priveşte importanţa unui pom potrivit...le făcu Diana semn bonelor.Cred că acela care va câştiga întrecerea până acasă va putea să ceară o gustare specială de la bucătăreasa unchiului vostru.Băieţii schimbară priviri şi rânjete,apoi o luară la fugă spre casă.
-Mami,ridică Emma privirea spre mama ei.Nu este cinstit.Băieţii sunt mai mari şi mai rapizi decât mine.Eu nu câştig niciodată.Diana zâmbi:
-Într-o bună zi,drăguţa mea,băieţii se vor da la o parte ca să te lase pe tine să câştigi.Acum,mergi şi tu.O bonă zâmbitoare veni şi o luă de mână pe fetiţă.Sunt sigură că bucătăreasa va avea ceva special şi pentru tine.
-Tuturor ne-ar prinde bine ceva special,puse Sebastian jos coşul,apoi îşi trecu braţul pe după mijlocul Veronicăi şi o trase mai aproape.Ţi-am spus vreodată că eşti şi mai frumoasă în frig? îi zâmbi el.
-Sebastian,gemu ea şi încercă să se elibereze.Opreşte-te imediat.Dumnezeule,în faţa familiei tale! Ce-i în capul tău?
-În capul meu este că eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.Şi nu uita,suntem proaspăt căsătoriţi.Trebuie să ne purtăm ca atare,spuse încet,doar pentru urechile ei.
-Cu toate astea...îl împinse ea cu mult mai puţin entuziasm.
-Şi mă mai gândesc că eşti exact ce mi-am dorit mereu de Crăciun.
-Sebastian!
-Ceva special...Ea râse în ciuda faptului că încerca să se abţină.
-Familia ta...
-Familia mea este în întregime de acord cu tradiţia.Fără să-i dea drumul,se aplecă şi culese un mănunchi de vâsc din coş.Uite,vâsc.Privirea ei se mută de la vâsc la ochii lui şi se dădu bătută.
-O,dacă aşa cere tradiţia...Îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi-i trase faţa mai aproape de a ei.Buzele lui le atinseră pe ale ei şi totul în jurul lor dispăru.O sărută cu putere,o clipă care dură o veşnicie.Şi nu mai exista nimic în afară de buzele lui lipite de ale ei,căldura corpului lui lângă al ei.Cineva îşi drese glasul,
iar Sebastian ridică privirea.Îi zâmbi Veronicăi şi îi dădu drumul.Ea simţi cum o căldură puternică îi năvăleşte în obraji şi se întrebă cum de mai putea să stea în picioare.

-Sebastian,spuse Adrian cu vocea cuiva obişnuit să comande,îşi încruntă sprâncenele şi întinse mâna.Vâscul,te rog.Hugh se încruntă şi el.-Adrian,doar nu...
-Acum,tună Adrian.Dintr-odată,întregul grup rămase nemişcat.Sebastian îi dădu vâscul.Nu trebuie să vă uitaţi aşa la mine,spuse el îmbufnat.Pur şi simplu,am vrut să-mi sărut şi eu soţia aşa cum ai făcut şi tu.Îi zâmbi lui Evelyn.M-a inspirat.Sebastian rămase cu gura căscată.
-Adrian,gemu Evelyn îngrozită.În faţa tuturor? Dar licărul din ochii ei spunea cu totul altceva decât cuvintele.
-Păi,este Crăciunul! scuturã el vâscul deasupra capului.Evelyn râse şi veni lângă el.Îi puse palma pe obraz,îl privi în ochi şi îl sărută.Veronica rezistă impulsului de a ofta.Ceea ce vedea era dragoste adevărată.Se uită la Sebastian şi inima îi tresări.La fel cum dragoste adevărată era şi ceea ce era între ei.
-Ei bine? i se adresă Bianca Dianei.Nu vrei şi tu vâscul?
-Nu fi absurdă,pufni Diana şi o luă spre casă.Noi ştim deja ce vine după vâsc.
Doar avem copii.James rânji,apucă vâscul din mâna lui Adrian,îi făcu cu ochiul lui Sebastian şi o porni grăbit după soţia lui.
Adrian izbucni în râs,o luă pe Evelyn de mână şi o porni după ei.Sebastian luă mâna Veronicăi şi îi urmă.Dacă Veronica nu s-ar fi uitat înapoi,ar fi pierdut scena: Bianca,Hugh şi Miranda îi priveau pe fraţii şi surorile lor cu diferite grade de melancolie,durere sau regret în privire.Regret pentru decizii luate din orgoliu sau mânie poate.Durere pentru ceva pierdut,sau melancolie pentru ceea ce ar fi putut să fie.Privirea ei o întâlni pe a lui Hugh,iar acesta ridică din umeri ca şi cum genul acela de emoţii nu contau deloc pentru el.Dar,pe de altă parte, demonstrarea afecţiunii în public nu era o manifestare cuviincioasă.
Mâine urma să fie Ajunul Crăciunului şi aveau să decoreze cu toţii casa împreună.Bradul urma să fie făcut în holul cel mare al lui Sebastian şi,din nou, aveau să-l împodobească şi pe acesta împreună.Veronica nici măcar nu-şi mai amintea ultima dată când aşteptase cu atâta nerăbdare Crăciunul,dar acest an,ei bine,acest an era diferit.Anul acesta se afla împreună cu o familie care nu era deloc atât de rigidă cum i se spusese.Şi cu un bărbat care era parcă mai rigid decât ar fi crezut ea.Totul era foarte derutant.Sebastian o sărutase ca şi cum ar fi fost dreptul lui.Ca şi cum ea ar fi fost a lui.Şi,Dumnezeu îi era martor,şi ea îl sărutase la rândul ei,în faţa familiei lui,ca şi cum el era cu adevărat al ei.

Sebastian stătea la biroul lui din bibliotecă şi se uita peste hârtiile pe care i le lăsase administratorul moşiei.Administratorul moşiei lui.Zâmbi satisfăcut.Încă o dată,totul mergea bine în lumea lui.Veronica nu se supărase pe el,cu toate că el tot nu ştia sigur de ce.Femeia pe care o iubea se prefăcea că este soţia lui,ceea ce nu era la fel de bine cu a fi în realitate soţia lui,dar nu era nici foarte rău.Toată lumea din familie părea că se simte bine.Iar Crăciunul era la numai o zi distanţă.
Da,într-adevăr,totul mergea extrem de bine.
-Domnule,spuse Stokes din pragul uşii deschise.Aveţi un vizitator.Un american,
pufni el.Unul,domnul Sinclair.
-Sinclair este aici?
-Da,domnule.
-Ce ciudat! Ce naiba caută Sinclair aici? Poftеşte-1 înăuntru.
-Da,domnule,se întoarse Stokes,apoi reveni.Şi trebuie să spun,din partea întregului personal,că vă transmitem cele mai calde felicitări.
-Da? întrebă Sebastian precaut.
-Se pare că s-a făcut o confuzie la sosirea dumneavoastră.Nu ne-am dat seama că Lady Smithson,sau mai degrabă Lady Hadley-Attwater,este soţia dumneavoastră.O uşoară urmă de reproş îi străluci în privire.
-Da,bine,încercă Sebastian să nu ofteze.Încă o minciună pe care va trebui să o mărturisească,cu toate că aceasta putea fi numită o simplă greşeală,şi nu intenţionată.Se lumină la acest gând.Nu-ţi face griji,Stokes.Neînţelegeri se întâmplă tot timpul.
-Da,domnule,încuviinţă Stokes şi părăsi încăperea.Sebastian avea o vagă impresie că majordomul ştia exact ce se întâmpla în casă.Sinclair se năpusti în bibliotecă.
-Salutări şi felicitări cu ocazia sărbătorilor,bătrâne! Ce locşor impresionant ai aici!
-Ce cauţi aici? întrebă Sebastian,privindu-1 pieziş.
-Am venit să te avertizez,şi încă de o neplăcere destul de mare,aş putea adăuga.
-Să mă avertizezi în legătură cu ce?
-Mai întâi au venit surorile tale şi au vrut să ştie exact unde se află casa ta.Se prăbuşi într-un fotoliu şi clătină din cap.Cea mare,cu părul frumos,este...Ei bine,să spunem că enervantă,ca să fim drăguţi.Ce pretenţioasă poate fi!
-Bianca ştie cum să pună problema,râse Sebastian.
Sinclair şopti,parcă pentru a descuraja pe oricine ar fi putut trage cu urechea:

-Este înfricoşătoare! M-a ameninţat că-mi rupe picioarele dacă nu îi spun locaţia exactă a casei tale.Şi,după privirea din ochii ei,puteam să pun pariu că era gata să facă asta.
-Dacă ai venit să mă avertizezi de venirea lor,ai întârziat.
-M-am gândit să te avertizez în legătură cu ele,dar apoi am decis că un om care nu îi spune celui mai bun prieten că s-a însurat nu merită să fie avertizat,clătină el din cap.Cum ai putut să nu îmi spui?
-Vorbeşte mai încet,sări Sebastian în picioare,traversă încăperea până la uşă şi o închise repede.Nu sunt însurat.
-Cum adică nu eşti însurat? Surorile tale au spus...
-Vreau să spun că am cerut-o de soţie şi,aşa cum ştii,ea m-a refuzat.Tu ai sugerat să accept propunerea ei de a-mi fi amantă,cel puţin pentru moment,şi aşa am făcut.Se întoarse şi se aşeză din nou pe scaunul lui.Din păcate,surorile mele mai mici au tras concluzia că ne-am căsătorit.Le-au spus fraţilor şi surorii mai mari, iar toţi au decis singuri să petreacă Crăciunul alături de noi,oftă el prelung.Şi numai Miranda şi Bianca ştiu că,de fapt,Veronica nu este soţia mea.
-Şi Lady Smithson?
-Joacă rolul de soţie,încuviinţă Sebastian.Doar până după Crăciun.
-Apoi vei spune familiei?
-Va trebui să le spun.
-După Crăciun,dar înainte de ziua ta? Sau după aceea?
-La dracu! gemu Sebastian.Nu m-am gândit la asta.Mi-a scăpat din vedere.Nu i-am spus nici Veronicăi şi probabil că ar trebui să-i spun.Americanul rămase cu gura căscată de uimire,apoi izbucni în râs:
-Sfinte Sisoe,omule,ce-a fost în capul tău?
-Se pare că nimic,strânse el din umeri.Dar totul pare să meargă bine...
-Nu pentru mult timp,râse Sinclair.
-Ce vrei să spui? îşi miji el ochii.Ai spus că ai venit să mă avertizezi.
În legătură cu ce?
-Nimic nu-mi place mai mult decât o farsă bună,rânji el.Şi,dacă tot nu am alte planuri de Crăciun,am să rămân să văd cum se termină totul.Într-adevăr,nu aş pierde asta nici pentru toată aventura din lume.
-Nu eşti invitat,spuse Sebastian tăios,apoi ridică privirea spre tavan.
Da,desigur,eşti mai mult decât bine-venit să rămâi,în legătură cu ce vrei să mă avertizezi?

-Fraţii şi surorile tale sunt cea mai mică problemă pe care o poţi avea,chicoti americanul.
-În legătură cu ce vrei să mă avertizezi?
Uşa bibliotecii se lovi de perete.
-Nu ştiu sigur dacă ar trebui să fiu furioasă pe tine sau foarte,foarte încântată.
-Bună ziua,mamă! zâmbi Sebastian cu jumătate de gură şi se ridică în picioare.

CAPITOLUL 17

-Am hotărât să fiu mulţumită,spuse Helena Hadley-Attwater,văduva contesă de Waterston,traversând încăperea şi întinzând obrazul spre fiul ei ca s-o sărute.Eşti un bărbat norocos.Sebastian o sărută derutat.
-Da,mamă? De ce?
-Vai,fiindcă am hotărât să te iert pentru că te-ai căsătorit fără să-mi spui nici un cuvânt.Şi te-ai căsătorit cu o femeie pe care trebuie să o cunosc,cu toate că din câte am aflat,este mai mult decât potrivită pentru tine.Într-adevăr,este o pereche excelentă pentru tine.În spatele ei,Sinclair era în picioare.Se înecă,încercând să ascundă un hohot de râs.
-Ah,domnul Sinclair,se întoarse ea spre american.
-Lady Waterston,spuse Sinclair zâmbind larg.Sunt foarte încântat să vă revăd!
-Credeai că ai să ajungi aici înaintea mea,tinere?
-Nu vreau să par impertinent,Lady Waterston,dar cred că asta am făcut,spuse el cu ochii lucind de amuzament.
-Doar cu câteva minute,dădu ea din mână,subliniind că era un lucru lipsit de importanţă.Şi,pentru că a trebuit să oprim o dată sau de două ori,aş putea spune că am ajuns aproape în acelaşi timp.Îşi miji ochii.Nu eşti de acord?
-Ba sigur că da,încuviinţă Sinclair.Într-adevăr,dacă scădem timpul pe care l-aţi pierdut cu opririle...
-Ceea ce mi se pare foarte corect,aprobă ea din cap.
-...atunci se poate spune că aţi ajuns chiar înaintea mea.
-Eşti foarte deştept,se lumină ea la faţă.Nu eşti însurat,nu-i aşa,domnule Sinclair? Sinclair îi aruncă o privire nedumerită prietenului său.Sebastian ridică din umeri.
-Nu.
-Logodit?
-Nu,răspuse Sinclair încet.Sebastian se întrebă dacă tot mai voia să rămână acolo de Crăciun.

-Cât de trist! îşi petrecu ea braţul pe după al lui Sinclair şi îl conduse până la uşă. Sper să rămâi cu noi de Crăciun.
-Cu noi? spuse Sebastian precaut.
-Desigur,dragă,îşi fixă ea fiul cu o privire hotărâtă.Doar nu credeai că aş putea să mă duc în Italia şi să pierd primul Crăciun alături de fiul meu cel mic şi de noua lui soţie,în noua lui casă?
-Nici nu m-am gândit...
-Îndrăznesc să spun că sunt multe lucruri la care nu te-ai gândit.Apoi îşi îndreptă atenţia către prietenul lui Sebastian.Domnule Sinclair,vei rămâne,nu-i aşa?
Sinclair arăta ca un bărbat care fusese prins în capcana întinsă de el însuşi.Bine.
-Păi,de fapt,nu am...
-Sigur că rămâne,mamă! spuse Sebastian clar şi răspicat,şi cu mai multă satisfacţie decât ar fi trebuit să simtă un prieten văzând suferinţa prietenului său. Tocmai îmi spunea cât de fericit este că se află aici.
-Excelent! îi aruncă ea lui Sinclair un zâmbet mulţumit.Atunci vom avea timp să purtăm o discuţie lungă şi plăcută.Deschise uşa.Aş vrea să ştiu totul despre familia ta.Eşti american,nu-i aşa?
-Da,dar...
-Ce frumos! îl împinse ea afară pe uşă.Abia aştept să stăm de vorbă! spuse,apoi închise uşa în urma lui.
-Şi la cine te-ai gândit pentru sărmanul meu prieten care nu bănuieşte nimic?
-La nimeni,încă.
-Credeam că Portia se află în fruntea listei tale!
-Ştii despre lista mea? se arătă ea surprinsă.
-Toată lumea ştie despre lista ta.
-Este o listă excelentă şi serveşte unor scopuri benefice.
-Fără îndoială.
-În orice caz,domnul Sinclair nu ar fi niciodată potrivit pentru Portia,traversă ea încăperea şi se aşeză pe fotoliul pe care îl eliberase Sinclair.Este american,iar Portia nu şi-ar da voie niciodată să se lege de cineva care nu s-ar potrivi cu ceea ce crede ea despre perechea perfectă.Scutură din cap.Nu,Portia nu este femeia potrivită pentru el.Iar Miranda este văduvă de mai puţin de doi ani.Nu este pregătită pentru un nou soţ,cu toate că,la un moment dat,genul acesta aventuros s-ar putea să i se potrivească foarte bine.E aproape păcat că Bianca nu este văduvă,cu toate că nu i-aş dori răul soţului acela enervant al ei.
-Nu?

-Nu,dragă,pufni ea.Asta ar fi greşit.
-Pe lângă acest mic şi nesemnificativ detaliu,spuse Sebastian,domnului Sinclair nu îi place în mod deosebit de Bianca.Crede că este înspăimântătoare.
-Prostii! pufni mama sa.Îndrăznesc să spun că domnul Sinclair nu se teme de nimic.În orice caz,nici Bianca nu îl place.Exact lucrul acesta ar fi foarte amuzant pentru noi toţi,şi pentru ea,de asemenea,chiar dacă nu ar recunoaşte acest lucru.
Dar nu prea contează,oricum,de vreme ce ea nu este liberă să se afle pe lista mea.Şi nu Bianca este motivul pentru care mă aflu aici,îşi miji ea ochii.
Trebuie să-ţi spun că nu îmi place deloc! Am aflat că fiul meu cel mic s-a însurat prin intermediul unei cunoştinţe a soacrei fiicei mele,cu care ne-am întâlnit întâmplător la Paris.
-Cum? rămase el cu gura căscată.Ea oftă.
-Eu şi Portia eram pe drum spre Italia şi plănuiserăm să petrecem câteva zile la Paris.Mereu mi-a plăcut Parisul şi e genul de oraş prin care nu treci pur şi simplu,ci trebuie să te opreşti şi să îl vezi pe îndelete.
-Şi?
-Şi,se încruntă ea.Şi de vreme ce eu spun povestea asta,trebuie să o spun aşa cum vreau eu.Nerăbdarea,Sebastian,nu este o virtute.
-Foarte bine,mamă,îşi încrucişă el braţele la piept,se propti de birou şi se uită fix la ea.Continuă.
-Nu prea mai contează acum.Este suficient să-ţi spun că am aflat de căsătoria ta...O,cum ar veni? se gândi ea o clipă.Cam la a patra mână.Vai,am aflat de scadandaluri politice mai repede decât am aflat de căsătoria propriului meu fiu.
-îmi pare rău,spuse el resimţind o remuşcare vie.Chiar regreta.Iar lista cu motivele pentru care îi părea rău creştea pe zi ce trece.Intenţionam să-ţi spun, dar...totul s-a întâmplat pe neaşteptate.Ceea ce era foarte aproape de adevăr.
Starea sa de spirit se mai lumină puţin.Într-adevăr,chiar voise să-i spună mamei sale atunci când avea să se căsătorească,dar aproape tot ce i se întâmplase de când o cunoscuse pe Veronica venise pe neaşteptate.
-Ei bine,ce-i făcut,e bun făcut,îl privi mama sa cu atenţie.
Nici nu-ţi pot spune cât de fericită sunt.Într-adevăr,toţi suntem foarte fericiţi.
Pentru că,deşi nu am cunoscut-o pe Lady Smithson,ştiu despre ea.Şi desigur,îi cunosc familia.
-Da?

-O,da! îi cunosc de mult pe Charlotte Bramhall şi pe fratele ei,vicontele Bramhall,cu toate că o cunoşteam mai bine pe soţia sa,mama lui Lady Smithson...
-Veronica.
-Da,desigur,mama Veronicăi.Am cunoscut-o pe mama ei.O femeie minunată.La fel cum era şi domnişoara Bramhall.Dar,desigur,cu toţii eram minunaţi pe atunci.Acum,dacă ai noroc,se crede că ai făcut faţă cu bine trecerii timpului.Sau dacă e mai rău,eşti descrisă ca fiind prezentabilă,ceea ce mie mi se pare că înseamnă că odinioară erai considerată frumoasă,iar acum pur şi simplu ai caracter.Iar dacă ai norocul să-i fi supravieţuit soţului,titlul îţi este dublat de expresia „văduva lui”...care este groaznică,groaznică,iar pe mine m-a dus tot timpul cu gândul la ferme de animale care au trecut de perioada când erau utile.Pentru o femeie nu e deloc plăcut să îmbătrânească,cu toate că presupun că este mai bine decât să putrezească într-un mormânt.Ridică din umeri.Ce spuneam?
-Vorbeai despre...se abţinu el să zâmbească.
-Ah,da,continuă ea.Vai,îmi amintesc că am fost prezentă la balul ei de logodnă.
-Al mamei Veronicăi? se încruntă el.
-O,nu,vorbesc despre balul de logodnă al domnişoarei Bramhall.Cu...o,cum îl chema? Ah,da,Tolliver.
-Hugo Tolliver? făcu Sebastian ochii mari
-Sir Hugo Tolliver acum,dacă nu mă înşel.Erau cuplul perfect,sau cel puţin aşa vorbea lumea la vremea aceea.Mama lui zâmbi amintindu-şi.Ea era minunată şi plină de voioşie.El era un explorator cunoscut,mereu avântându-se în jurul lumii.Îi aruncă o privire fiului ei.Semăna foarte mult cu tine.
-Ce interesant! Mamei lui nu-i plăcea nimic mai mult decât bârfa,chiar şi bârfa din vremuri de mult apuse,cu toate că ar fi negat cu vehemenţă acest lucru.Cu toate acestea,atâta vreme cât vorbea despre trecut,prezentul putea fi evitat.Te rog,continuă!
-Nu mai e nimic de spus,strânse ea din umeri.Acum plănuiau să se căsătorească, ca imediat să se răzgândească.Au existat bârfe,desigur,referitor la ce s-a întâmplat între ei,dar nu îi cunoşteam pe nici unul din ei atât de bine încât să aflu direct adevărul.Veronica ar putea să ştie,cred.Sau ai putea să o întrebi chiar pe domnişoara Bramhall,deşi ar fi cam obraznic din partea ta.
Asta a fost cu mult timp în urmă.
-Scorpia şi prostul bătrân,spuse el ca pentru sine.Cine şi-ar fi imaginat?

-Cum ziceam,au fost consideraţi perechea perfectă.Te rog să-mi spui dacă afli adevărul despre povestea asta.Mereu am fost curioasă în legătură cu ce s-a întâmplat.Între timp,abia aştept să o cunosc pe soţia ta,dădu ea din cap.Şi desigur,familia ei e nerbdătoare să te cunoască pe tine.
-Am cunoscut-o pe domnişoara Bramhall,spuse el stânjenit.Cât despre restul familiei,sunt sigur că va veni şi acel moment.
-Eu cred că familia trebuie să fie împreună de Crăciun,să ştii.Şi se pare că sorţii au conspirat să se asigure că vom fi.Majoritatea,în orice caz,adăugă ea.Am vrut să merg în Italia cu Portia pentru că Diana şi familia ei aveau alte planuri.Adrian şi Evelyn au format mereu o lume a lor proprie,dar în care îi includeau pe Hugh,Miranda şi pe Bianca de Crăciun.În ciuda a ceea ce ne-ai spus,nu putem fi siguri nici măcar că ai să rămâi în ţară,nu mai spun să fii alături de noi de Crăciun,iar Portia nu se lăsa convinsă.Dintre voi toţi,părea că ea are cel mai mult nevoie de mine,chiar dacă nu voia să recunoască.În plus,m-am gândit că e timpul pentru ceva diferit.Îi întâlni privirea.Chiar şi acelea dintre noi care am trecut de prima tinereţe,noi cele care suntem prezentabile,nu suntem imune la dorinţa ocazională de aventură,fie ea şi numai schimbarea locaţiei de Crăciun.
însă,când am auzit că Diana şi-a schimbat planurile pentru că tu te-ai însurat în sfârşit,a trebuit să mă întorc în Anglia.Clătină din cap.Soarta îmi spunea că mă eschivez de la îndatoririle de mamă dacă îmi abandonez familia de Crăciun.
-îmi imaginez că Portia nu a fost deosebit de încântată.
-Nu ştiu ce a apucat-o,oftă ea din adâncul sufletului.A refuzat să vină înapoi cu mine.Spunea că a plănuit să petreacă Crăciunul în Italia,şi acolo va rămâne.În plus...Îşi miji ea ochii.Portia a refuzat să creadă că te-ai însurat.Spunea că trebuie să fie o greşeală la mijloc şi că nu vrea să-şi schimbe planurile pentru o neînţelegere evidentă.De ce o fi crezut aşa ceva?
-N-am nici cea mai vagă idee,scutură el din cap,cât de nevinovat putea.Fără îndoială că Portia ştia de dorinţa Veronicăi de a fi amantă,şi nu soţie.Portia este prietenă bună cu Veronica.Poate,pentru că totul s-a întâmplat atât de repede...
-Poate.Îl privi îngândurată,iar el rezistă impulsului de a se foi.La naiba! Nu era un copil prins în timp ce făcea o prostie.Ignoră gândul că era implicat într-o minciună care acum avea o viaţă a ei proprie.Totuşi,era adult,un bărbat care îşi făcuse un nume în lume,care avea o casă şi un administrator al proprietăţii.
-Atunci,îi vom duce dorul,pentru că intenţionez ca acesta să fie un Crăciun minunat pentru noi toţi.Ce avea să se întâmple după Crăciun,aceea era o altă

poveste,dar nu avea sens să se gândească la asta deocamdată.Cel mai bine era să ia câte o zi pe rând,sau mai degrabă,câte un musafir neaşteptat.
Un gând îl lovi în moalele capului.
-Dacă Portia nu este cu tine,atunci cine...
Se auzi un ciocănit în uşa bibliotecii.
-I-ai spus lui Sinclair că voi a trebuit să vă opriţi o dată sau de două ori...
Uşa se deschise.Acum se puteau auzi protestele lui Stokes,amestecate cu o voce de femeie pe care o cunoştea de undeva.Rămase cu privirea aţintită asupra mamei sale,îngrozit.
-Ar trebui să trimiţi după soţia ta,dragă.Abia aştept să o cunosc,se aplecă spre el mama sa,şoptind: Am o surpriză pentru ea.Îmi plac surprizele de Crăciun,îi aruncă ea un zâmbet satisfăcut.Şi ai absolută dreptate.Va fi un Crăciun minunat.

El trimisese după ea? Sebastian trimisese după ea? Ca după...o soţie? Tot ce putea să facă era să se abţină să alerge spre bibliotecă,dar nu putea să-i dea satisfacţia de a crede,chiar şi o singură clipă,că ea era la discreţia lui,ori de câte ori voia s-o cheme.Ha! Era dificil să meargă mai încet,pentru că ardea de nerăbdare să-i arunce în faţă că ea nu va accepta,sub nici o formă,să fie la cheremul lui! în plus,o făcuse curioasă.Valetul,căruia îi spusese Stokes,căruia îi spusese Sebastian să o aducă,era foarte confuz în privinţa motivului pentru care era chemată.Iar asta era de aşteptat.Nici unul dintre servitorii de aici nu era obişnuit să aibă atât de mulţi musafiri nepoftiţi câţi sosiseră până acum.
încetini pasul.Trebuia să recunoască,Sebastian nu era genul de bărbat care să trimită după soţia sa,ca Petruchio din îmblânzirea scorpiei.Sebastian era genul de bărbat dispus să accepte sfatul unei femei şi să accepte,de asemenea,că era posibil ca ea să fie mai versată în unele privinţe decât el.Totuşi,căsătoria schimbă un bărbat.Dumnezeule mare,ce era în capul ei?! Sebastian nu era căsătorit.Şi nici ea.Stokes rămăsese în picioare la uşa bibliotecii,parcă păzind intrarea.În ciuda instruirii sale alese,nu-şi putu ascunde un oftat de uşurare când o văzu apărând.În clipa în care zări expresia de pe faţa servitorului,îşi dădu seama că se pripise cu concluziile iraţionale.Poate că Sebastian a trimis după ea pentru că avea nevoie de ea.Charles o iubise,dar nu avea nevoie de ea.La acest gând,se simţi inundată de o ciudată senzaţie de căldură.
-Intriga se complică,milady,spuse Stokes în şoaptă,apoi deschise uşa.
Ce naiba a vrut să spună majordomul cu asta? Păşi în bibliotecă şi îngheţă pe loc.Într-o zonă ascunsă a minţii ei,care mai putea încă să aprecieze umorul

inerent din farsa care o ţinea captivă,observă că tabloul arăta ca şi cum ar fi fost într-adevăr pus în scenă cu mare artă.Bunica sa şi o femeie cam de aceeaşi vârstă cu mătuşa Lotte erau aşezate pe scaunele de lângă birou.Lotte stătea aproape.Tatăl ei cerceta cărţile din bibliotecă,desigur,tipic pentru el.Şi Sebastian stătea tot în picioare,cu o expresie uluită pe faţă,de parcă nu-i venea să creadă în ce capcană se găsea prins.Dacă s-ar fi aflat la teatru,scena ar fi fost foarte amuzantă iar ea s-ar fi întrebat ce se putea întâmpla mai departe.Dar aşa cum stăteau lucrurile,poate pentru prima oară în viaţa ei,rămase fără cuvinte.

-Trebuia să ne spui,veni mătuşa Lotte prima în întâmpinarea ei şi o sărută pe obraz.Nici măcar nu mi-a trecut prin cap că te gândeşti la căsătorie.

-A fost o adevărată surpriză.Tatăl ei îi aruncă o privire ironică.Dar tu niciodată nu ai făcut lucruri previzibile.

Reuşi să afişeze un zâmbet timid,întrebându-se dacă arăta la fel de şocată ca şi soţul ei.Încercă să se adune,apoi traversă încăperea până la tatăl ei şi-1 sărută pe obraz,

-Bună ziua,tată!

-Este o zi bună? Privirea îi licărea de amuzament.Îşi coborî vocea,doar pentru urechile ei.Aveam îndoieli.

-Ca şi mine,spuse ea la fel de încet,apoi se întoarse spre ceilalţi.Încercă să găsească un ton plăcut.Ce faceţi aici?

-Budincă de prune,anunţă bunica ei,de parcă ar fi fost un lucru evident.Acesta este motivul.Budinca de prune.

Se părea că bunica era într-unui din acele momente speciale.

-Budincă de prune? întrebă Veronica precaută.

-Budincă de prune,încuviinţă bunica.Serviţi budincă de prune,nu-i aşa? îmi place la nebunie budinca de prune.Se întoarse spre femeia care stătea pe celălalt scaun.Ai spus că vom avea budincă de prune.

-Şi sunt sigură că aşa va fi,Lady Bramhall,îi zâmbi doamna,mângâind mâna bunicii.

-Dumnezeule,mamă,pufni Lotte.Nu am venit pentru budinca de prune.Se întoarse spre nepoata ei.Cu toate că este de aşteptat.

Veronica rămase cu gura căscată.

-La masa de Crăciun? întrebă Lotte.

-Budincă de prune,repetă mecanic Veronica.La masa de Crăciun.

-Ţi-ai pierdut minţile? se încruntă Lotte.

-Dacă am noroc,mormăi Veronica.

-Am venit pentru Crăciun,desigur,o privi Lotte cu atenţie.
-Au venit pentru Crăciun,Veronica,se chinui Sebastian să zâmbească,fără să-şi poată ascunde panica din voce.Crăciun.
-De ce? spuse ea fără să se gândească.
-Când Lady Waterston ne-a spus că te-ai căsătorit cu fiul ei şi că întreaga lor familie s-a reunit la noua voastră casă din provincie,ne-am decis că şi familia ta trebuie să fie aici.În vocea mătuşii Lotte răsună o urmă de reproş.Trebuia să ne fi invitat!
-Nu am invitat pe nimeni,spuse Sebastian repede,în semn de scuză.Toţi pur şi simplu...au apărut neanunţaţi.
-Pentru budinca de prune,încuviinţă bunica.
-Pentru tine,spuse tatăl ei,întâlnindu-i privirea.Am considerat că,în mijlocul noii tale familii,ar fi drăguţ să ai şi vechea familie alături.
-Îţi mulţumesc,tată,spuse ea,simţindu-şi inima tresărind.Tatăl îi aruncă un zâmbet afectuos şi,dintr-odată,parcă era din nou copil.Tatăl,bunica şi mătuşa ei erau într-adevăr un grup ciudat,dar erau ai ei.Şi,chiar dacă ea nu-şi dăduse seama că are nevoie de ei,ei fuseseră mult mai receptivi,în felul lor unic.
Sebastian îşi drese glasul.
-Veronica,aş vrea să te prezint mamei mele,Helena,Lady Waterston.
-Mama ta? Aceeaşi notă de panică pe care o simţise în vocea lui Sebastian răzbătea acum şi din glasul ei.Ce plăcere!
-Plăcerea este de partea mea! spuse Lady Waterston,ridicându-se de pe scaun şi venind lângă Veronica.Îi luă mâinile şi o sărută pe amândoi obrajii.Evelyn îmi spune Helena şi aş fi bucuroasă dacă ai vrea să îmi spui la fel.Aproape că renunţasem să mai sper că Sebastian se va aşeza la casa lui,ce să mai vorbesc de soţia potrivită.Zâmbi şi strânse uşor mâinile Veronicăi: Nici nu pot să-ţi spun cât de fericită sunt!Sentimentul de vinovăţie puse stăpânire pe Veronica,şi abia dacă se putu abţine să nu mărturisească totul.
-Mama s-a hotărât să nu mai plece în Italia,până la urmă,spuse Sebastian.Aşa că poate să fie alături de noi de Crăciun.Nu-i aşa că este minunat?
-Minunat.Dacă mama lui Sebastian nu mai plecase în Italia...Atunci,înseamnă că Portia este cu tine?
-Mă tem că nu,oftă Helena.Când am aflat că tu şi Sebastian v-aţi căsătorit,ei bine,Portia pur şi simplu nu a vrut să creadă.
-Ce ciudat! Nu a spus de ce? simţi Veronica un gol în stomac.

-O,mi-a spus nişte prostii: cum că nici tu,nici Sebastian nu vreţi de fapt să vă căsătoriţi,dădu Helena ochii peste cap.Foarte absurd,desigur,de vreme ce voi, evident,sunteţi căsătoriţi.
-Evident,spuse Veronica.Apoi a avut loc întâlnirea cu familia mea...
-Eu şi Helena am fost cândva prietene,spuse mătuşa Lotte.
-Dumnezeule,Lotte,eu sper că mai suntem încă,îi zâmbi Helena mătuşii Lotte.
Aşa este,am apucat-o pe căi diferite în viaţă.Se întoarse spre ceilalţi.Lotte susţine cauze.Eu îmi susţin copiii.Cu toate că nu prea mai au nevoie de mine în ultima vreme.
-Prostii,mamă,spuse Sebastian,fără să fie prea convins.
-În orice caz,eu,una,abia aştept să petrec Crăciunul cu vechi prieteni şi alţii mai noi,şi cu o familie care măcar se va preface că are nevoie de mine.Helena îi zâmbi Veronicăi.Acum,dacă nu te superi,aş vrea să merg în camera mea.A fost o zi foarte lungă!
-Pentru noi toti! se arătă Lotte de acord.
-Trebuie să vorbesc cu doamna Bigelow despre camerele voastre,spuse Veronica,pornind spre uşă.
-Nu este nevoie,se ridică bunica ei.Am informat noi personalul,atunci când am venit,că vom rămâne pentru budinca de prune.
-Par foarte eficienţi cu toţii,aprobă Lotte.
-Să sperăm,murmură ea,bucuroasă că nu trebuia să-şi mai facă griji şi pentru asta.
-Şi presupun că vrei să schimbi două cuvinte cu soţul tău,adăugă Helena.
-O,nu doar două,râse Veronica forţat.
-Bravo,Sebastian! îi spuse Helena fiului său,apoi o apucă pe Lotte de brat.Noi două avem multe de vorbit.
-A trecut mult timp.Vai,îmi amintesc...Doamnele ieşiră.Bunica se opri ca să-i şoptească Veronicăi:
-Te rog să te asiguri că bucătăreasa înţelege importanţa coniacului în budinca de prune.Nu e niciodată prea mult,dar dacă e prea puţin...scutură din cap.Nu prea este festiv dacă nu are suficient coniac,şi doar este Crăciunul.
-Într-adevăr,reuşi Veronica să zâmbească timid.
-Mi-ar plăcea să îţi studiez biblioteca mai târziu,dacă nu te deranjează,îi spuse tata lui Sebastian.Ai o colecţie impresionantă aici.
-Vă rog,domnule.Simţiţi-vă ca la dumneavoastră acasă.

-Excelent! îi aruncă tata un zâmbet de încurajare şi le urmă pe femei afară din încăpere,iar Stokes închise uşa în urma lui.
-Ce ne facem? făcu ea ochii mari,privindu-şi soţul
-Chiar acum îi voi urma sfatul bunicii tale,spuse el traversând încăperea spre măsuţă unde se afla o sticlă de coniac,îşi turnă un pahar şi goli aproape jumătate din el dintr-o înghiţitură.
-Asta n-o să ne ajute,spuse ea tăios,apoi traversă încăperea,îi luă paharul din mână şi termină coniacul,după care îi înapoie paharul gol.Băutura tare îi arse gâtul,dar senzaţia îi făcu bine.
-Nici rău nu ne face,mormăi el şi îşi reumplu paharul.
-Acuma,spune-mi,inspiră ea adânc.Cum a aflat mama ta fericita veste? Credeam că a plecat din ţară.
-Aşa este,plecase din ţară,spuse el luând o înghiţitură din coniac.A întâlnit pe cineva la Paris,care o cunoaşte pe soacra Dianei...
-La Paris? ridică ea glasul.La Paris?
-Da,la Paris,spuse el tăios.
-Îţi dai seama ce înseamnă asta? întrebă ea,cu groază în privire.
-Îmi trec prin minte multe lucruri,dar la ce te gândeşti tu?
-Dacă mama ta a aflat despre asta la Paris,îţi imaginezi bârfele de la Londra?
El o ţintui cu privirea o clipă,apoi îi turnă un pahar cu coniac şi i-1 întinse.
Ea luă o înghiţitură zdravănă.Nu ajuta la nimic.
-Toţi cei pe care îi cunoaştem,toţi cei care îl admiră pe renumitul Sir Sebastian Hadley-Attwater vor crede că suntem căsătoriţi.Căsătoriţi!
-Da,dar...
-Dar nu suntem!Clătină din cap.Sfinte Sisoe,Sebastian,când oamenii vor descoperi că nu suntem căsătoriţi...îţi imaginezi ce scandal va fi?
-Credeam că nu-ţi pasă de scandal.
-Nu-mi păsa atunci când era vorba de scandalul altuia! Când era-căută cuvântul potrivit-un scandal teoretic! N-am nici o problemă cu scandalul atunci când este un subiect amuzant de conversaţie.Dar aici este altceva.Îşi goli paharul şi îl puse pe masă.În acest moment,o atrăgea foarte tare ideea să se îmbete.Acesta este scandalul nostru şi suntem vârâţi în el până peste cap!
-Trebuia să te gândeşti la asta înainte să hotărăşti că vrei să fii amantă în loc de soţie.
-Trebuie să recunosc,a fost o scăpare în planul meu! spuse ea.Nu că aş fi devenit amantă cu-adevărat,nu-i aşa?

-Ţi-ai încuiat uşa! spuse el indignat.
-Şi nu trebuie s-o seduci pe femeia cu care vrei să te însori! îl maimuţări ea.
-Trebuie să recunosc,asta a fost o scăpare în planul meu!
-Asta e cea mai absurdă ceartă pe care am avut-o vreodată! îl fixă ea cu privirea.
-Se potriveşte,atunci,pentru că asta e cea mai absurdă situaţie în care m-am aflat vreodată!
-Şi a cui este vina?
-A mea! îşi trecu el degetele prin păr.Nu ar fi trebuit să presupun niciodată că te vei căsători cu mine numai pentru că te-am cerut de soţie.
-Nu m-aş mărita niciodată cu tine pur şi simplu pentru că m-ai cerut de soţie, pufni ea.
-Atunci de ce te-ai mărita cu mine?
-Pentru că nu-mi mai pot imagina viaţa fără tine!
-Nu? rămase el cu gura căscată.
-Se pare că nu,îşi încrucişă ea braţele la piept.Dar asta nu schimbă cu nimic situaţia în care ne aflăm.
-Ba schimbă totul! rânji el.
-Doar...se gândi ea o clipă.Schimbă doar discuţia,asta e tot.O lărgeşte,dacă vrei.
Şi nu este o discuţie pe care trebuie să o avem acum.Se răsuci pe călcâie şi începu să se plimbe prin cameră.Acum trebuie să găsim o cale să ieşim din nebunia asta.
-Am putea să ne căsătorim.
-Dacă nu ne căsătorim în secret,în următoarea oră,atunci asta nu este o soluţie, continuă ea să se plimbe nervoasă.Trebuie să ne gândim la ceva.Amândoi suntem oameni deştepţi,cu toate că încep să pun la îndoială inteligenţa ta.El izbuni în râs.Ea se opri la jumătatea pasului şi se uită urât la el.
-Nu e amuzant!
-Nu,sigur că nu,se chinui el să-şi ascundă un rânjet.
-Ce ţi se pare atât de amuzant?
-Nimic,absolut nimic,spuse punând paharul jos,apoi se apropie de ea şi o prinse în braţe.
-Ce faci? se încruntă ea.
-Eşti topită după mine! rânji el.
-Prostii,pufni ea.Eşti cel mai enervant om pe care l-am cunoscut vreodată.
-Însă eşti îndrăgostită până peste cap de mine,o sărută el pe gât.
Ea se înfioră şi încercă să se elibereze din braţele lui.

-Opreşte-te imediat! Nu este momentul.
-Tot timpul este momentul,murmură el cu buzele lipite de pielea ei.
-Eşti la fel de arogant,pe cât eşti de enervant.
-Eşti nebună după mine.
-Sunt furioasă pe tine! Dumnezeule,ce făcea omul ăsta? Aroganţa ta ne-a vârât în beleaua asta.
-Ştiu şi regret foarte tare.
-Nu simt nici un fel de regret în acest moment.
-Atunci nu eşti atentă.Buzele lui îi urmăreau linia maxilarului,îmi pare foarte, foarte rău.
-Oh...gemu ea,în ciuda hotătârii pe care o manifestase.Nu mi-a plăcut să o mint pe mama ta.El ridică capul,încruntându-se:
-Îți dai seama că menţionarea mamei unui bărbat în asemenea momente nu duce la...
-La ce? ridică ea o sprânceană.
-La nimic,oftă el îmbufnat şi îi dădu drumul.Şi nu ai minţit-o.
-Crede că suntem căsătoriţi.
-Da,dar tu nu i-ai spus niciodată că suntem căsătoriţi.Aşadar,nu ai minţit-o.
-Dar nici nu am spus că nu suntem căsătoriţi.
-Ceea ce tot nu este o minciună.Ea scutură din cap.
-Evident că am mai spus câte o minciună din când în când,atunci când era necesar; într-adevăr,sunt destul de creativă ocazional,dar niciodată nu am minţit o mamă.Eu nu am mamă,dar mi se pare că nu trebuie să-ţi minţi mama.Sau,în acest caz,mama falsului soţ.
-Hm! ridică el din umeri.Să ştii că cine are mamă o minte tot timpul.Sunt lucruri pe care e mai bine să nu le ştie mamele.Crezi că mama ar fi dormit liniştită dacă ar fi ştiut de la bun început ce planuri am înainte de a pleca într-o expediţie?
-Probabil că nu.
-Cu siguranţă nu! clătină el din cap.Dar atunci când o mint pe mama se poate considera că fac tot posibilul s-o protejez.
-Ai un fel foarte deştept de a răsuci lucrurile ca să fie totul în avantajul tău, Sebastian,spuse ea uimită.
-E un dar,îi aruncă el un zâmbet viclean,apoi redeveni serios.După cum văd eu lucrurile,avem două opţiuni: putem să mărturisim totul,dar,aşa cum ai subliniat foarte bine tu,asta ar distruge Crăciunul pentru toată lumea.
-Sau?

-Putem să mergem mai departe cu curaj.
-Eu nu pot să-mi mint familia,zise ea făcând ochii mari.
-Ai minţit-o pe a mea.Şi-făcu o pauză ca să-şi sublinieze mai bine cuvintele-pe mama.
-Pentru binele ei,după cum mi-ai explicat mai devreme,în orice caz...scutură ea din cap.Nu pot să-mi mint familia.El o studie îndelung.
-Fă ce crezi tu că este mai bine.
-Nu încerci să mă faci să mă răzgândesc? îl fixă ea cu privirea.
-Nu,spuse el,apoi îşi alese cuvintele cu grijă.Nu ţi-aş cere niciodată să faci ceva care te-ar stânjeni.Cu toate că,dacă îmi amintesc bine,a fost ideea ta să continuăm această înşelăciune.
-Da,aşa cred,dar...El ridică mâna ca s-o reducă la tăcere.
-Nu este acum momentul.Am încredere în tine,Veronica.Am încredere în inteligenţa şi în judecata ta.E decizia ta dacă vrei să spui sau nu adevărul familiei tale.Eu am să suport consecinţele,oricare vor fi acestea.Dar te rog să nu uiţi asta,continuă luând-o din nou în braţe,iar ea îl lăsă să o tragă aproape de el.O privi în ochi.Indiferent ce se întâmplă mai departe,nu are nici o importanţă pentru mine.
-Nu? îi susţinu ea privirea.
-Nu.Tu eşti singurul lucru care contează.
-Şi ai încredere în mine?
-Îmi pun tot viitorul în mâinile tale,dădu el din cap.Îmi pun viaţa în mâinile tale.
-Oh! Pentru a doua oară în acea zi,nu ştia ce să spună.Oh!
-Te-am lăsat fără grai? zâmbi el,fericit.
-Nu,oftă.Poate.
-Ştii de ce?
-N-am nici cea mai vagă idee.
-Pentru că...îi sărută vârful nasului.Eşti nebună după mine.Ea ridică privirea spre el şi oftă.
-Sau doar nebună.

CAPITOLUL l8

-Mă gândeam eu că am să te găsesc aici,zise Veronica închizând uşa bibliotecii după ea şi zâmbindu-i tatălui său.
-Este o colecţie foarte impresionantă! Tatăl ei se afla lângă rafturile din spatele biroului,răsfoind o carte.Înţeleg că a achiziţionat-o odată cu casa.

Veronica încuviinţă.
-Sebastian nu a avut încă ocazia să evalueze tot ce se află în bibliotecă.
-Din ce mi-am dat eu seama,are o mică avere aici.Soţul tău este foarte norocos.
Veronica tresări.Nu-şi imaginase niciodată că minciuna se poate simţi ca o greutate pe inimă.Dar aşa era.Însă cina la care luaseră parte ar fi făcut orice gazdă să se simtă mândră.Compania fusese simpatică,iar conversaţia spirituală.
Mare parte din conversaţie se învârtise în jurul Crăciunului şi al decorării casei şi bradului,a doua zi.Chiar şi familia ei se alăturase discuţiei şi se simţise bine.Nu ştia sigur dacă asta se datora naturii festive a sărbătorilor sau dacă cei din familia lui Sebastian se simţeau întotdeauna bine unii cu alţii,sau era o combinaţie a celor doi factori.Dar era o reuniune foarte relaxată şi se simţea o căldură care le includea şi pe rudele ei,şi pe care nu o bănuise niciodată.Ea şi Sebastian fuseseră singurii care nu se distraseră prea mult,deşi el nu lăsase să se vadă asta.Şi de ce nu? El devenise tot ce se aşteptaseră cu toţii să devină să devină,cel puţin pentru moment.
Dar de fiecare dată când fusese menţionată căsnicia ei,simţise un nod în stomac.Nu avusese ocazia să stea de vorbă cu nimeni din familia sa,şi încă nu ştia dacă era înţelept să mărturisească.Dar,înţelept sau nu,hotărâse că nu poate să treacă prin sărbătoarea Crăciunului cu o asemena povară pe umeri,care ameninţa să o epuizeze cu totul.În plus,nu-şi imaginase niciodată că o va deranja cumva spectrul scandalului,dar iată-1 plutind fioros deasupra capului,asemenea fantomei lui Marley.Şi asta o făcea să simtă un nod în stomac.
-Aş vrea să vorbesc ceva cu tine,spuse după ce trase adânc aer In piept.
-Mai întâi,închise el cartea cu un zgomot scurt,îţi datorez scuze,Veronica.
-Da? încruntă ea din sprâncene.Pentru ce?
-Faptul că ne aflăm aici,în această casă,cu această familie...scutură din cap.M-a făcut să-mi dau seama cât de mult te-am dezamăgit.
-Habar n-am despre ce vorbeşti.
-Nu,cred că nu,puse el cartea la loc pe raft.Mi-am dat seama brusc,la cina cu familia lui Sir Sebastian,acum familia ta,desigur...
-În legătură cu asta...
-Dă-mi voie să termin,o privi el în ochi.Nu e o mărturisire uşor de făcut.
-Mărturisirea este mereu greu de făcut,spuse ea în şoaptă.Dar mă tem că nu înţeleg.
-Nu este vorba de ceva ce am făcut,ci mai degrabă de ce nu am făcut.Făcu el un semn din cap spre coniac.Pot?

-Da,desigur.El merse la măsuţa pe care se afla sticla de coniac şi îşi umplu un pahar.Nu observase până atunci,dar era un bărbat chipeş,sau poate „distins” era un termen mai potrivit.Mai înalt decât ea,cu tâmplele ninse,cu ochii blânzi.Ochi trişti.Nici asta nu observase până atunci.Era doar tatăl ei; se obişnuise să-l ştie acolo,şi atât.
-Vrei şi tu?
-Nu,mulţumesc,răspunse gândindu-se că băuse suficient coniac pentru o singură zi.
-Când a murit mama ta,am simţit că am murit şi eu,începu el,rotind coniacul în pahar.
-Tată,nu trebuie să...
-Ba da,trebuie.Inspiră adânc.Am lăsat creşterea ta în grija mătuşii Lotte şi a mamei mele.Nu a fost un lucru deliberat.Ele se pricepeau la asta,iar eu nu.Aveai doar cinci ani.Pur şi simplu nu mă mai interesa nimic.Inima ei tresări.
-Tată!
-Când te-ai măritat cu Charles,am crezut că este o greşeală.Era mult mai în vârstă decât tine,avea aproape vârsta mea.Dar nu-ţi mai dădusem niciodată sfaturi,aşa că am simţit că nu aveam dreptul să încep atunci.Şi păreai foarte fericită.
-Chiar eram fericită,îngăimă ea,înghiţind în sec.
-În seara asta mi-am dat seama ce dezamăgire am fost ca tată.Toate acele discuţii despre Crăciun...Se opri o clipă.Ştii că eu şi mama ta ne-am cunoscut la un bal de Crăciun? Ea scutură din cap.
-Primul Crăciun după moartea ei mi s-a părut insuportabil!Ea adora Crăciunul.
Zâmbi trist.Nu am mai putut niciodată să sărbătoresc Crăciunul în felul în care o făcea ea.În felul în care ar fi vrut să sărbătorim noi mai departe Crăciunul.În privinţa asta,am dezamăgit-o şi pe ea.
-Tată...
-Aşa că ori de câte ori am putut,am preferat să plecăm din ţară de Crăciun.În acei puţini ani când am rămas în Anglia,mama şi sora mea au înţeles şi nu au făcut mare caz de această sărbătoare.Acum îmi dau seama cât de mult am greşit.
-Nu cred că...
-Crăciunul este momentul când sărbătoreşti familia,pe cei pe care îi iubeşti.
Momentul pentru a mulţumi şi a împărţi din bucuria ta şi celorlalţi,momentul de a fi cu toţii împreună.Clătină din cap.Ţi-am furat dreptul la toate astea.M-am

gândit doar la mine şi la ceea ce am pierdut eu de Crăciun.Ar fi trebuit să mă recăsătoresc,să-ţi fac fraţi şi surori...
-Tată,nu trebuie...
-Sau ar fi trebuit măcar să preţuiesc ceea ce aveam.Îi întâlni privirea.Ar fi trebuit să te preţuiesc mai mult pe tine.Veronica simţea că se sufocă.-Am ştiut mereu că mă iubeşti.
-O,n-am fost niciodată rău,spuse el zâmbind pieziş.O spun în apărarea mea.
-M-am întrebat mereu dacă n-ai fi preferat mai mult un fiu,spuse ea,alegându-şi cu grijă vorbele.
-Cred că mi-ar fi plăcut un fiu.Dar pe lângă tine,nu în locul tău.Scutură din cap.Dar ţi-am făcut un mare deserviciu,fiica mea dragă.Nu ştiu dacă mă pot ierta,nu mi-am dat seama că este ceva de iertat până în seara asta,dar sper ca tu să-ţi vezi drumul clar...
-Cum nu am ştiut că îmi faci un deserviciu,nu e nici un motiv de iertare,zâmbi ea.N-ai spus niciodată cuvintele,dar am simţit mereu că eşti alături de mine dacă am nevoie de tine.Eşti tatăl meu şi te voi iubi mereu.
-Dragoste din obligaţie,zise el,tresărind.
-Nicidecum,spuse ea încăpăţânată.
-Poate îmi vei permite să...spuse şi se opri.Am să încerc să fiu un tată mai bun, deşi o femeie matură nu are nevoie de un tată,cred.
-Mereu voi avea nevoie de tatăl meu.
-Şi poate vom putea să ne împrietenim,zâmbi el.Te-ai maturizat foarte frumos,să ştii.Meritul pentru acest lucru le aparţine surorii şi mamei mele.Nu am nici un drept,dar mă simt mândru de tine.Veronica îl privi cu mare atenţie.
-De ce mi-a spus asta?
-După cum am spus,mi-am dat seama în seara asta,văzându-te cu noua ta familie.Crăciunul este momentul unor noi începuturi.Mi-ar plăcea să o iau de la capăt cu tine.Aş vrea să fiu o...parte mai bună a vieţii tale decât am fost până acum.Dacă îmi permiţi acest privilegiu.
-Mi-ar face mare plăcere.
-Te potriveşti cu ei.Am văzut în seara asta.Am văzut tot ce ţi-a lipsit.Sunt oameni excepţionali,cred,noua ta familie şi soţul tău.
-Nu e soţul meu,se bâlbâi ea.
-Cum? îşi miji el ochii.
-Este o neînţelegere,dacă pot să-i spun aşa.Una care ne-a scăpat complet de sub control.

-Atunci poate îmi explici şi mie.
-Ei bine...Se gândi ea bine.Este destul de simplu,de fapt.Sebastian doreşte să se căsătorească cu mine,dar eu prefer să fiu mai degrabă amanta decât soţia lui...
-Ce?
-Doresc să iau singură hotărârile ce mă privesc,să-mi păstrez independenţa...
-Dumnezeule mare! gemu el.Este greşeala mea.Trebuia să mă fi gândit la asta. Este rezultatul inevitabil al influenţei bunicii şi mătuşii tale.
-Mai devreme le acordai tot meritul.
-Iar acum dau toată vina pe ele!
-Nu mai contează,tată.Sunt cine sunt.
-Puternică şi independentă?
-Aşa sper,oftă ea.Nu e nimic rău în a fi puternic şi independent.Chiar şi pentru o femeie.
-Nu,nu este.Dacă eu aş fi fost mai puternic...Clătină din cap.
Cum ai spus şi tu,nu mai contează.Ce-a fost,a fost.Acum,în legătură cu această neînţelegere.
-A venit familia lui Sebastian.Pe neaşteptate,trebuie să adaug...
-Ca şi noi.
-Da,şi toţi au presupus că suntem căsătoriţi.Aşa că ne-am prefăcut că suntem căsătoriţi,oftă ea.Sebastian a simţit tot timpul că este o dezamăgire pentru familia sa.Are impresia că este oaia neagră.Iar mie mi s-a părut că nu e un lucru rău dacă are toată lumea un Crăciun frumos.În loc să-1 distrugem cu ceva atât de lipsit de importanţă cum ar fi adevărul.
-Înţeleg,o studie el.Deci nu eşti soţia lui?
-Nu.
-Dar eşti amanta lui?
-Nici asta nu e întru totul adevărat,făcu ea o grimasă.Iar partea asta este destul de complicată.
-Aşa se pare,luă el o înghiţitură bună din paharul cu coniac,în calitate de tată, probabil că ar trebui să-i trag o mamă de bătaie pentru că ţi-a pângărit onoarea.
-Prostii! Nu mi-a pângărit nimic încă.
-Acum chiar sunt complet derutat,ridică el o sprânceană.Nu împărţi patul cu bărbatul acesta?
-Tată! oftă ea.
-Asta nu este genul de întrebare pe care un tată o pune fiicei sale?
-N-aş zise.Sunt o femeie-n toată firea şi,în plus,văduvă.

-Da...hm,când fiica îţi zice că vrea să fie amantă,dar nu este exact amantă, întrebarea asta îmi vine în minte,o studie el.De ce mi-ai spus asta?
-Nu am vrut să te mint.Nu te-am minţit niciodată până acum,îl privi ea în ochi.
-Le vei spune şi lui Lotte şi mamei mele? Ea încuviinţă.
-Cel puţin mătuşii Lotte.Nu sunt sigură că e înţelept să-i spun bunicii.
-Poate că nu.Nu se ştie ce poate spune la un moment dat.Dă vina pe vârstă,dar mereu a fost aşa.Atunci,dacă nu vrei să-i trag o mamă de bătaie,ce vrei să fac?
-Nu ştiu.Nu m-am gândit aşa departe.Într-adevăr,mi se pare că în ultima vreme sunt blestemată să nu mai gândesc cum trebuie.
-Mi se pare că acordul iniţial de a continua şarada asta,chiar dacă n-a fost o idee prea bună,a fost bine intenţionată.Faci asta pentru el.Ea încuviinţă.
-Ce interesant! murmură el.De ce?
-Pentru că părerea familiei este importantă pentru el.
-Aşadar eşti dispusă să îl ajuţi.
-Desigur.
-Atunci,îl iubeşti?
-Hm...ridică ea bărbia.Da,cred că îl iubesc.
-Înţeleg.
-Atunci poate îmi explici şi mie.De când l-am întâlnit parcă nu mai sunt eu însămi,oftă ea.El râse.
-Ştiu că nu am nici un drept să fac asta şi nu am mai făcut-o niciodată până acum,dar pot să-ţi ofer un sfat?-Te rog.
-Dragostea,fetiţa mea dragă,este rară şi fragilă,şi nu trebuie tratată superficial. Trebuie să cântăreşti bine sacrificiul,corn parativ cu ce ai de câştigat.Dă-mi voie să te întreb ceva.Vrei să-ţi petreci restul vieţii alături de el?
Ea trase adând aer în piept.
-Da.
-Atunci merită orice sacrificiu,nu-i aşa? îşi îmblânzi el privirea.Crezi că un bărbat demn de dragostea ta ar vrea să fii altceva decât eşti? Dacă Sir Sebastian te iubeşte la rândul lui,şi dat fiind felul în care se uita la tine în seara asta, presupun că da,atunci te iubeşte pentru puterea şi independenţa şi toate acele calităţi veritabile şi mai puţin veritabile ale tale,care te fac unică.Cu toate că... zâmbi el.Semeni foarte mult cu mama ta.
-Acesta este cel mai drăguţ lucru pe care mi l-ai spus vreodată,îşi trase ea nasul, ascunzând o lacrimă apărută pe neaşteptate.

-Ar fi trebuit să-ţi spun asta cu ani în urmă,dar îmi era prea greu.Sorbi o gură de coniac.Am să păstrez secretul tău cât vrei.Nu voi spune nimic familiei lui Sebastian.Nu sunt neapărat de acord,dar înţeleg.Fiecare face ceea ce trebuie pentru cel pe care îl iubeşte.
-Chiar dacă ar prefera să nu facă asta?
-Mai ales dacă ar prefera să nu facă asta.
-Chiar şi aşa...scutură ea din cap.Eu...Îi întâlni privirea tatălui său.Îmi este...Nu ştiu...
-Îţi este teamă?
-Puţin,dădu ea din cap.
-Aşa şi trebuie,fetiţa mea dragă.Dragostea este cel mai înspăimântător lucru din lume.De fapt,vine pe locul al doilea după groaza de a o pierde.
-Nu vreau să-1 pierd,se încruntă ea.Ce să fac?
-Nu pot să-ţi spun asta.Însă,dacă tot îţi împărtăşesc înţelepciunea adunată într-o viaţă într-o singură doză,dă-mi voie să-ţi mai dau un sfat.Se opri un moment destul de îndelungat.Nu poţi să te bazezi în lumea asta pe nimic altceva decât pe dragoste.Viaţa ne pregăteşte tot felul de surprize,bune şi rele.Şi viaţa poate fi prea scurtă.Spune-mi acum,zise el brusc.Să o chemăm pe mătuşa ta,sau ai prefera să stai de vorbă cu ea între patru ochi?
-Ai vrea să rămâi,te rog?
-Cum doreşti.
-Da,foarte mult.Cu toate ca...îi aruncă un zâmbet pieziş.Cred că aş avea nevoie de coniacul ăla acum.

-Şi?
-Sunt încă înăuntru,domnule,spuse Stokes.Şi tocmai au trimis după mătuşa lui Lady Hadley-Attwater.
-Foarte bine,încuviinţă Sebastian.Anunţă-mă când au terminat de discutat.
-Dacă aveţi nevoie de mine,domnule...
-Am să te chem.Mulţumesc,Stokes,spuse Sebastian,şi reîncepu să se plimbe nervos prin salon.Nu ar fi trebuit să fie nervos deloc.Vorbise serios când îi spusese Veronicăi că are încredere în ea să facă ce crede că e mai bine.Era într-adevăr pregătit să facă faţă repercusiunilor,deşi prefera să evite cât mai mult posibil acest lucru.Indiferent de răspunsul familiei sale,chiar dacă adevărul va avea sau nu impact asupra moştenirii lui şi a părerii lor despre el,în ciuda reacţiei familiei ei,Veronica era singurul lucru care conta pentru Sebastian.

Cu toate astea,ura să se simtă neputincios.
-Majordomul tău a spus că eşti aici şi te plimbi nervos,intră Sinclair în cameră.
-Se pare că fac tot mai mult chestia asta în ultima vreme.Sinclair scutură din cap trist:
-Asta se întâmplă atunci când nu ai un plan bine pus la punct,zise Sinclair posomorât.
-Am avut un plan,spuse el tăios.Să o las să creadă că a câştigat.Să fiu de acord ca ea să-mi fie amantă,cel puţin pe parcursul sărbătorilor de Crăciun.Să o aduc la moşie şi să o conving,să o seduc,ca să mă ia de bărbat.
-Şi cum a funcţionat planul ăsta?
-Nu prea bine,la naiba! Am fost invadaţi de familia mea,şi apoi de familia ei,aşa cum probabil că ai observat deja.Clătină din cap.Acum sunt prins în capcana propriei farse.
-Asta e numai vina ta.
-Din mai multe motive decât pot să menţionez.Dar ce vrei să spui,mai precis?
-Prostia asta potrivit căreia nu trebuie s-o seduci pe femeia cu care vrei să te însori,pufni el.Este absurd!
-Mi s-a părut cel mai corect să procedez aşa,spuse Sebastian mândru.
-Dar nu e felul tău de a fi.Ai fost până acum cu...câte femei?
-Nu ştiu,strânse el din umeri.Câteva.
-Despre câteva ştiu doar eu,spuse Sinclair.Aş spune să uiţi de prostia asta şi să o seduci.Să o seduci acum.Şi apoi să o convingi să se căsătorească cu tine,dacă tot mai vrei asta.
-Sigur că asta vreau,spuse el repede,apoi făcu o mică pauză.Numai că a încuiat uşa dintre dormitoarele noastre.
-Cum?
-M-ai auzit foarte bine.A încuiat uşa dintre dormitoarele noastre.
Sinclair rămase cu ochii la el o clipă,apoi izbucni în râs.
-Asta e cel mai vechi truc femeiesc din lume! Refuză-i unui bărbat ceea ce-şi doreşte,şi obţii exact ce-ţi doreşti.
-Nu mai ştiu ce doreşte ea,oftă el frustrat.Dar chiar în acest moment,le mărturiseşte totul rudelor sale.
-Au! tresări Sinclair.Crezi că tatăl ei te va împuşca?
-Mai degrabă,mătuşa ei.
-Atunci nu ai nimic de pierdut.Eu zic să o seduci,să o seduci chiar la noapte.

Sparge uşa,dacă trebuie.Spune-i toate acele lucruri pe care mi le-ai spus mie despre ea.Că o vei iubi mâine mai mult decât azi,şi că vrei să mori cu mâna ei în mâna ta...Asta e o replică excelentă,apropo,pe care am de gând să o împrumut şi eu,când va veni timpul.
-Eşti liber să o foloseşti!
-Şi aşa mai departe,îi aruncă Sinclair o privire hotărâtă.Te iubeşte,bătrâne.
Altfel,de ce ar mai continua cu farsa asta?
-Nu mi-a spus asta,dar nici eu nu i-am spus-o.
-Asta e o altă problemă.Spune-i,pentru numele lui Dumnezeu! oftă Sinclair resemnat.Şi pe vremuri erai atât de versat când era vorba de femei...
-Parcă mi s-a topit mintea de când am cunoscut-o pe ea.Deodată tresări,de parcă şi-ar fi dat seama ce are de făcut: Ai dreptate.Am să-i declar dragostea mea,am să o seduc şi,în cele din urmă,se va căsători cu mine!
-Ăsta e Sir Sebastian pe care îl cunosc! rânji Sinclair.Între timp,fraţii tăi sunt în sala de biliard,îţi fumează trabucurile şi-ţi beau cele mai bune licori spirtoase.Îţi sugerez să mergem şi noi acolo.Compania masculină este exact ceea ce-ţi trebuie înainte de o bătălie cu o femeie.
-De acord! încuviinţă Sebastian,şi cei doi porniră spre sala de biliard.
Nu era chiar un plan,ba poate chiar nu era cel mai bun plan,dar nimic altceva nu funcţionase până atunci.Sinclair avea dreptate.Încercase să se comporte cât mai onorabil şi să urmeze reguli prosteşti,când de fapt el nu era deloc aşa.Şi-o dorea în patul lui pentru tot restul vieţii.În calitate de soţie.Şi,la naiba,o va avea!

CAPITOLUL l9

-N-am crezut niciodată că voi spune aşa ceva,o fixă Lotte pe nepoata ei cu privirea.Dar,Veronica Smithson,eşti o proastă!
-De ce? Pentru că vreau să păstrez controlul asupra propriei vieţi? făcu Veronica ochii mari.
-Pentru că nu înţelegi ce rişti,spuse Lotte neînduplecată.Mătuşa şi bunica ei veniseră şi ele în bibliotecă.Bunica adormise imediat într-un fotoliu din apropiere.
-Tu şi bărbatul acesta vă iubiţi,spuse Lotte,apoi îl privi pe tatăl Veronicăi.Tu nu spui nimic?
-Eu am spus deja ce aveam de spus,zise el,ridicând paharul.Iar tu te descurci admirabil!

-Mereu am pus mare preţ pe independenţa şi libertatea mea,spuse Veronica.Nu văd de ce trebuie să renunţ la asta.
-Există un lucru care se numeşte compromis,draga mea.Sir Sebastian nu mi se pare deloc genul de bărbat care ţi-ar cere vreodată să te supui unui capriciu al lui,scutură ea din cap.Bărbaţii ca el sunt foarte rari şi nu trebuie lăsaţi din mână.
-Căsătoria se ştie că poate schimba un bărbat,spuse Veronica încăpăţânată.
-Nu într-atât de mult,pufni Lotte.Bărbatul ăsta s-a îndrăgostit de femeia care eşti tu acum.Asta e femeia pe care şi-o doreşte,nu vreo fiinţă insipidă şi sclifosită.
-Nu-mi vine să cred că tu,dintre toate persoanele din lume,încurajezi căsătoria! se încruntă Veronica.Ai fost mereu independentă şi ai făcut mereu ce ai vrut.
-Şi locuiesc într-o casă care nu îmi aparţine,cu fratele şi mama mea,spuse Lotte cu asprime.
-Mereu mi s-a părut că eşti foarte mulţumită cu cauzele pe care le susţii,cu acţiunile caritabile şi călătoriile tale.
-Şi merg la culcare singură în fiecare seară! Şi am să fiu singură până îmi voi da ultima suflare,adăugă Lotte,apoi tăcu o clipă,rămânând pe gânduri.Cele mai rele lucruri din lume,Veronica,sunt singurătatea şi regretul.Şi să ştii că nu poţi da vina pentru asta decât pe tine însuţi.Nu e zi în care să nu regret deciziile pe care le-am luat în trecut.În care să nu mă întreb cum ar fi fost dacă nu mi-ar fi fost atât de teamă să fac compromisuri.Nu mă lua pe mine drept exemplu.Eu am lăsat încăpăţânarea şi mândria să-mi distrugă şansa la fericire.
-Nu am ştiut nimic!
-Sigur că nu ai ştiut.Regretul meu este personal.Nu am vorbit despre asta nici nu tine,nici cu altcineva.
-Eu am bănuit ceva,spuse tatăl Veronicăi în şoaptă.
-Iar tu,frăţioare dragă,ştii într-adevăr ce e regretul,doar că al tău nu a fost provocat de tine,pufni ea.Tu ai fost nefericit.Eu am fost nebună.Se întoarse spre nepoata ei.Te-ai întrebat vreodată de ce sunt atât de chitită să introduc femeile în Clubul Exploratorilor?
-Pentru că femeilor nu trebuie să li se refuze calitatea de membru doar pentru că sunt femei,spuse Veronica hotărâtă.
-Ăsta e motivul oficial,desigur,dar...inspiră ea adânc.Îmi dă ocazia să discut în contradictoriu cu Hugo.Nimic nu este mai amuzant decât să mă cert cu bărbatul ăsta.Îmi pune sângele în mişcare.
-Încă îl mai iubeşti? tresări Veronica.
-Detest chiar şi pământul pe care calcă,pufni Lotte.

-Vai,suntem un grup tare trist,spuse bunica zâmbind trist.
-N-ai dormit deloc,nu-i aşa? întrebă Lotte ridicând o sprânceană.
-Am dormit cam tot atâta cât dorm în momentele mele speciale.Auzi tot felul de lucruri interesante când te prefaci surd sau adormit.O fixă pe Veronica cu o privire hotărâtă.Cu toate că vorbesc destul de serios în legătură cu budinca de prune.Am să fiu foarte dezamăgită dacă nu va fi aşa cum mă aştept,oftă ea.Este singurul lucru care îmi mai place legat de Crăciun.Şi pentru asta dau vina atât pe copiii mei,cât şi pe mine însămi.Tu...se întoarse ea spre fiul ei.Tu ar fi trebuit să laşi suferinţa deoparte cu mult timp în urmă.
-Credeam că aşa am făcut,spuse tata simplu.
-Poate,încuviinţă bunica.Dar de atunci,ai rămas prins în capcana unei existenţe pe care a fost mai uşor s-o continui decât s-o schimbi.Băiete dragă,ştiu cât de greu este.Tatăl tău a murit de treizeci de ani şi tot mă aştept să mă întorc şi să-1 văd,sau să-i aud vocea,sau să-i simt atingerea mâinii.Dar ai o fiică pe care ai neglijat-o,din păcate.Cât despre tine...se adresă fiicei sale.Ai pierdut dragostea vieţii tale pentru că ai fost prea încăpăţânată să accepţi că ceea ce voia el era la fel de important ca şi ceea ce voiai tu.
-Ştiu asta,o privi Lotte pe mama sa.Mi-a trebuit un sfert de secol ca să recunosc asta.
-Poate...începu Veronica precaută,nu e prea târziu?
-În mod evident,eşti mai romantică decât s-ar crede.Este mult prea târziu,pentru că am depus extrem de mult efort ca să-1 enervez în mod deliberat de-a lungul anilor.În plus...Lotte strânse din umeri,ca şi cum n-ar fi conta prea mult.
Mă dispreţuieşte.
-Şi totuşi,nu s-a căsătorit niciodată,spuse bunica,gânditoare.
-Şi nici eu,ceea ce nu este nicidecum semnificativ,spuse Lotte tăios.Iar această discuţie nu este despre mine,sau cel puţin nu ar trebui să fie.
-Ah,da,se întoarse bunica spre Veronica.Amantă? Pentru numele lui Dumnezeu, Veronica,eşti mai deşteaptă de-atât! Ce-a fost în capul tău?
-Am recunoscut deja că nu m-am gândit la povestea asta aşa de bine cât aş fi crezut.
-Se pare că nu te-ai gândit deloc,spuse bunica cu reproş.Noi nu te-am crescut ca să devii amantă.Ce naiba te-a făcut să crezi asta?
-În acel moment părea o idee bună,spuse Veronica.Aş putea astfel să-mi păstrez independenţa,controlul asupra finanţelor,asupra vieţii şi în acelaşi timp să am...îşi îndreptă ea umerii.Mă săturasem să nu am un bărbat în viaţa mea.

-Dar nu te-ai aşteptat să te îndrăgosteşti de el,nu-i aşa? o studie bunica.Şi te-ai îndrăgostit.
-Aşa s-ar părea,oftă Veronica.
-Nici n-aş fi visat...Bunica scutură din cap.Era de aşteptat,cred.Dacă ai fost crescută de o fată bătrână acră...
-Nu sunt acră! făcu Lotte ochii mari.
şi de o bătrână tiranică.Bunica îi studie pe toţi.Ce? Nu protestează nimeni acum?
-N-ai fost mereu bătrână,spuse tata zâmbind.
-Ha! pufni bunica,apoi întâlni privirea Veronicăi.Îmi pare rău,draga mea.Mare parte din vină e a noastră.
-Nu,bunico,spuse Veronica hotărâtă.Nu e vina ta,nici a mătuşii Lotte şi nici a tatei.M-aţi învăţat să fiu independentă,ceea ce înseamnă şi să fiu responsabilă pentru propriile decizii,bune sau rele.Iar în acest caz...clătină din cap.Ai dreptate.Nu m-am aşteptat să mă îndrăgostesc de el.Şi acum îl cunosc destul de bine pe Sebastian ca să îmi dau seama că nu va dori niciodată să fiu mai puţin decât ceea ce sunt.
-Aş putea să subliniez că ai un exclent avocat care poate să facă toate aranjamentele necesare pentru a putea să-ţi păstrezi controlul asupra finanţelor, spuse tata.Dacă te hotărăşti să te măriţi cu el.Veronica inspiră profund.
-Cred că m-am hotărât deja.
-Excelent,încuviinţă bunica.Acum,ce vrei să facem noi?
-Ce să faceţi? încruntă Veronica sprâncenele.Ce vrei să spui?
-În legătură cu faptul că această familie crede că sunteţi deja căsătoriţi,îşi ridică Lotte privirea spre tavan.
Asta e chiar mai greu de crezut decât prostia aia cu amanta.
-Nu a fost ceva planificat,se apără Veronica.
-Să sperăm,încuviinţă bunica.Dacă ar fi fost planificat,ar fi trebuit să funcţioneze mai bine de-atât.
-Cu toate că se pare că merge destul de bine,mormăi tatăl Veronicăi.Cred că nimeni nu bănuieşte că nu sunteţi căsătoriţi.Iar dacă tu nu ai fost încă cu el,în sensul carnal...
-Tată! ţipă ea.
-Nu ai fost? rămase Lotte cu gura căscată.
-Ce e în neregulă cu bărbatul ăsta? spuse bunica în şoaptă.
-Nu a făcut parte din plan nici să nu fiu cu el în sensul carnal!

În realitate,tot timpul am vrut asta!oftă Veronica.Dar el consideră-tresări amintindu-şi cuvântul-că nu se cuvine să seduci femeia cu care vrei să te însori.
-Un bărbat cu reputaţia lui? făcu Lotte ochii mari.Cine şi-ar fi imaginat!
-Ăsta este cel mai...onest lucru pe care l-am auzit vreodată.Este un bărbat special,într-adevăr,o fixă bunica cu o privire fermă.Mărită-te cu el, Veronica.Mărită-te cu el imediat!
-Nu cred că mai e necesar sau că ai nevoie de asta,interveni tatăl,dar ai acordul meu.
-Şi pe al meu,adăugă bunica.
-Aveţi dreptate.Nu am nevoie.Veronica îi privi pe toţi.Nu semănau deloc cu cei din familia Hadley-Attwater,care erau foarte relaxaţi atunci când se aflau împreună şi sărbătoreau Crăciunul cu entuziasm şi bucurie.Într-adevăr,familia aceasta a ei era mai degrabă excentrică şi neobişnuită,dar ea îi iubea mult pe toţi şi nu se îndoia că şi ei o iubeau.Dar mă bucur foarte mult să primesc acordul vostru! Cât despre această şaradă,vă cer scuze pentru că vă transform în conspiratori.Însă,cum părerea familiei lui este importantă pentru Sebastian,aş prefera ca el să fie cel care le spune adevărul.
-Aşadar,vrei să continuăm farsa? întrebă Lotte.Veronica încuviinţă.
-Nu vrem să le stricăm Crăciunul,iar această mărturisire ar putea să facă exact acest lucru.Îl privi pe tatăl ei,iar acesta aprobă din cap.
-Înţeleg,se gândi bunica o clipă,apoi zâmbi larg.Ce distractiv va fi! Sunt ani întregi de când nu am mai fost părtaşă la un secret de o asemenea însemnătate.
Prea bine,atunci,nici unul dintre noi nu va spune o vorbă.Doar dacă,desigur...se încruntă,dar clipi şmecheră.Dacă budinca de prune nu se ridică la înălţimea aşteptărilor.Atunci această familie va fi cea mai mică problemă a ta.

Auzi nişte bubuituri în uşă,care o smulseră din braţele unui somn destul de profund.Într-adevăr,dormea cel mai bine de la venirea ei aici.Bubuielile în uşă continuară fără oprire.Aruncă la o parte pătura,se repezi la uşă şi o deschise.
Sebastian stătea în prag,pregătit cu pumnul ridicat pentru o nouă lovitură în uşă.
-Ce te-a apucat? îl privi ea nedumerită.Ştii cât e ceasul? Vrei să trezeşti toată casa?
-E o casă foarte mare,rânji el.Ştiai că am o casă?
-Da,ştiam,rămase ea cu ochii la el.
-E foarte responsabil din partea mea,spuse el în şoaptă.Am devenit foarte responsabil.Şi respectabil.

-Ce vrei? Ce naiba se întâmplă cu el?
-Vreau să-ţi descui uşa,îşi încrucişă el braţele la piept.O soţie nu-şi încuie uşa.
-Nu sunt soţia ta.
-O,se opri el.Păi,atunci,o amantă nu-şi încuie uşa.
-Uşa mea nu era încuiată.El se uită o clipă la ea,apoi rânji.
-Excelent.
-Dumnezeule mare,Sebastian! se strâmbă ea.Miroşi a trabucuri şi...se aplecă să-l adulmece.Whisky?
-Whisky scoţian de foarte bună calitate.
-Şi se pare că foarte mult.Îl studie o clipă.Eşti cherchelit,nu-i aşa?
-Cherchelit? făcu el indignat.Cu siguranţă nu sunt cherchelit.Se aplecă şi şopti.Sunt beat.
-Da,eşti,îşi ascunse ea un zâmbet.Ce vrei?
-Pe tine! îşi trase el cămaşa peste cap şi o aruncă într-o parte.Te vreau pe tine.
-Sunt flatată,spuse ea ironică.
-Aşa şi trebuie să fii.O apucă de mână şi o porni spre patul lui,trăgând-o uşor după el.Sunt o partidă pe cinste,să ştii.
-Da?
-Da,sunt! Femeile ar face orice pentru mine.Ajunse la pat şi se opri.Îi eliberă mâna,se întoarse spre ea şi se încruntă.Tu nu ai făcut orice pentru mine.
-Prostii,Sebastian! râse ea.Sigur că am făcut.Am vrut să te seduc,îţi aminteşti?
-Nu trebuie să o seduci pe femeia cu care vrei să te însori,îi spuse el trufaş,apoi oftă şi clătină din cap trist.Asta a fost o greşeală.
-Aşa?
-Un bărbat trebuie întotdeauna s-o seducă pe femeia cu care vrea să se însoare.
Se prăbuşi pe pat şi-i făcu semn cu degetul să se apropie.Vino aici şi dă-mi voie să te seduc.Ea râse.
-Nu am de gând să fiu sedusă de un beţiv împărătesc.
-Nu sunt beţiv împărătesc,se încruntă el.Ce este un beţiv împărătesc?
-Cred că e unul care bea prea mult.
-Oh! Atunci...zâmbi el larg.Sunt un beţiv împărătesc.
-Cel puţin în acest moment.
-Ştii că fraţii mei credeau că pot să bea mai mult decât mine? Pufni.S-au înşelat.
-Şi ei sunt în aceeaşi stare ca tine?
El îşi încruntă sprâncenele şi se gândi o clipă,apoi dădu din cap.
-Mai rău.

-Mă îndoiesc.
-Mai bine? Ea scutură din cap.
-Mâine va fi foarte interesant,dacă veţi fi toţi în aceeaşi stare.
-Veronica,o apucă el de mână şi încercă să o tragă pe pat.Am nevoie de tine!
-Ai nevoie de somn.
-Da.Se prăbuşi din nou pe pat.Dar am nevoie de tine.Ţi-am mai spus asta?
-Nu chiar.
-Ei bine,aşa este.Se chinui să se ridice în capul oaselor.Ţi-am mai spus că te iubesc?
-Acum nu este cel mai bun moment.
-Astăzi,mai mult decât ieri,anunţă el cu un gest măreţ.Iar mâine am să te iubesc mai mult decât azi.
-E foarte frumos,dragă,dar când ne vom uita în urmă la prima oară când mi-ai spus că mă iubeşti,aş vrea să-ţi aminteşti acel moment.
-O idee excelentă! se prăbuşi el din nou pe pat şi bătu cu palma pe locul de lângă el.Dă-mi voie să te seduc.
-Nu în seara asta,izbucni ea în râs.
-Trebuia să te seduc atunci când am avut ocazia.
-Vei mai avea ocazia,te asigur.Îl privi cu atenţie,apoi scutură din cap.Nu poţi să dormi cu cizmele în picioare.El se ridică în fund.
-Am mai dormit cu cizmele în picioare şi altă dată.Oftă şi se prăbuşi din nou.Nu e prea confortabil.
-Am să te ajut să ţi le scoţi.
-Serios? se propti el în coate.Te porţi...ca o nevastă.
-Să nu te obişnuieşti cu asta.Dar din când în când,dacă ai nevoie de ajutor,voi fi aici.
-Te măriţi cu mine?
-Foarte bine.
-Foarte bine? îşi miji el ochii.Ce vrei să spui cu „foarte bine”?
-Vreau să spun: foarte bine,mă mărit cu tine.
-Serios?
-Serios.
-De ce?
-Pentru că şi eu te iubesc.
-Mâine mai mult decât astăzi?

-Cu siguranţă mai mult decât în seara asta.El făcu un semn din cap spre locul de lângă el şi rânji.
-Lasă-mă să te seduc! Ea izbucni în râs.
-Ai putea să mă seduci tu pe mine,spuse el plin de speranţă.
-Presupun că oricine te-ar putea seduce în momentul ăsta.
-Nu vreau să fiu sedus de oricine,scutură el din cap încet.Doar de tine.Am renunţat la tot.
-E bine de ştiut.Veronica îi apucă piciorul,iar el căzu din nou pe spate.Am să-ţi amintesc asta.
-Aşa să faci,spuse el şi oftă a suferinţă.Sunt o mulţime foarte copleşitoare.
-Cine,dragul meu? îi trase el o cizmă din picior.
-Familia mea.Foarte copleşitoare.E din cauza cratimei,cred.
-Cum?
-Dacă am fi doar Hadley sau doar Attwater,nu am fi atât de copleşitori.Dar Hadley cratimă Attwater...căscă el.O să mă împuşte tatăl tău?
-De ce ar vrea tata să te împuşte? se încruntă ea.
-Pentru că...se opri,chipurile,să se gândească.Pentru că te-am dezonorat.
-Am aproape treizeci de ani şi sunt văduvă,râse ea.Nu aveai cum să mă dezonorezi.Şi chiar dacă aveai cum,mai ai până să ajungi la dezonoare cu mine.
-Ştiu,oftă el trist,apoi se învioră.Aş putea să te dezonorez acum!
-Mă îndoiesc,zâmbi,şi apucă celălalt picior.Deşi eşti surprinzător de amuzant în starea asta,aş prefera să nu faci din asta un obicei.
-Niciodată?
-De preferat.
-Ai cuvântul meu,spuse el,apoi coborî glasul.Pot să-ţi spun un secret?
-Te rog.
-Nu beau în exces,confirmă el din cap trufaş.Ştiu să ţin la băutură.
-Da,văd,încercă ea să nu râdă.Şi o faci foarte bine!
-Mulţumesc,se încruntă el.Crezi că sunt demn?
-Demn de ce? îi scoase şi cealaltă cizmă.
-De tine,de familia mea,de tot,oftă el.Am încercat să fiu.Cel puţin,în ultima vreme.Ea îl privi cu atenţie.Despre ce naiba vorbea?
-Tu,spuse ea răspicat,eşti Sir Sebastian Hadley-Attwater.Înnobilat de regina Angliei,care în mod evident,te-a considerat demn de asta,eşti adorat de cititorii tăi,ca şi de toate femeile care ar face orice după tine.
-Sunt o partidă pe cinste! rânji el.

-Iar eu am câştigat partida.Îi lăsă piciorul jos şi i le puse pe amândouă pe pat.
-Sunt un bărbat norocos.
-Da,eşti.
-Iar tu eşti o femeie norocoasă.Chiar şi în starea asta,era fermecător şi irezistibil.
Cel puţin,aşa credea inima ei.
-Da,sunt.
-Am un administrator al moşiei,ştii?
-Da,dragul meu,ştiu.
-Şi un grădinar.
-Da,dragă.
-Şi o casă şi o soţie.Acum nu era momentul să-l contrazică.
-Ai o casă,într-adevăr.
-M-am schimbat.
-Da?
-Acum sunt responsabil.Sunt respectabil.Aproape plictisitor.
-Mă îndoiesc că ai putea să fii vreodată plictisitor,râse ea.
-Urăsc să fiu plictisitor,se încruntă el.Şi cuviincios.Urăsc să fiu cuviincios.
O să-mi spui dacă ajung vreodată plictisitor,şi serios,şi înţepat şi anost?
-Ai cuvântul meu.Se aplecă şi îl sărută pe frunte.Brusc,o cuprinse cu braţele şi încercă să o tragă jos pe pat.Dar ea reuşi să se elibereze.Culcă-te şi vom discuta toate astea dimineaţă.
-Mă iubeşti pentru că sunt oaia neagră,sau în ciuda acestui lucru? o privi el cu atenţie.
-Ambele.
-O,păi atunci...e bine.Nu mai sunt oaia neagră,să ştii.Se întoarse pe o parte şi mormăi.Sunt demn.O clipă mai târziu,era inconştient.
Charles îi spusese odată că şi cei mai buni dintre bărbaţi au nevoie din când în când să evadeze în ceva,atunci când viaţa este prea incomodă,sau dificilă,sau nesigură.Sau când se întâlnesc cu prietenii.Sau,în cazul lui Sebastian,în compania fraţilor săi.Şi atâta vreme cât evadarea aceasta implica mâncare sau băutură,şi nu femei,cu siguranţă putea fi iertată.
Iar Charles vorbea din experienţă.Nu-şi imaginase niciodată că un beţivan poate să fie câtuşi de puţin amuzant,dar acum era altceva.Beţivanul ăsta era al ei.Şi îi plăcea sau nu,ea era a lui.El avea nevoie de ea şi,deşi nu se aşteptase la asta,şi ea simţea că are nevoie de el.Arăta ca un băieţel,cum stătea întins pe pat,visând la bomboane,de Crăciun fără îndoială.Liniştit şi-dacă n-ai fi ştiut-inocent.Se

întrebă în sinea ei dacă vor semăna cu el copiii lor,şi se îmbujoră la gândul copiilor lor.Sebastian se scărpină,şi iluzia se risipi.
Nu conta.Unele iluzii trebuiau să fie risipite.Imaginea pc care o afişa celorlalţi-încrezător şi oarecum arogant-nu era imaginea lui reală.La fel şi ideile ei referitoare la independenţă erau tot simple iluzii.Risipite de realitatea înţelegerii faptului că libertatea însemna să-şi trăiască viaţa singură,să trăiască fără el.
Lotte pomenise despre sacrificiu,pus în balanţă cu câştigul.Dar poate că nu sacrifica de fapt nimic,având în vedere tot ce avea de câştigat.El spusese că are încredere în ea,iar ea avea încredere în el.Încredere că el o iubea pentru cine şi ce era acum.Încredere că nu va încerca să o schimbe în ceva ce nu era.Şi îi încredinţase inima ei.Încrederea putea fi cel mai frumos dar pe care să şi-1 ofere unul altuia.De Crăciun şi pentru totdeauna.

CAPITOLUL 20

Sebastian inspiră adânc,încercă să ignore bubuitul din cap,şi păşi în sala de mese cât mai discret posibil.Ultimul lucru pe care şi-1 dorea era să atragă atenţia asupra stării sale în acea dimineaţă.
Adrian,James şi Hugh stăteau toţi adunaţi la unul din capetele mesei lungi şi nu arătau mai bine decât el.Sinclair nu se zărea pe nicăieri,probabil aflându-se încă în pat.Nu ştia prea bine de ce simţea asta,dar era sigur că americanul era de vină pentru noaptea trecută.Cel puţin,parţial.
Evident,nu era pură coincidenţă că doamnele stăteau la celălalt capăt al mesei,
cât mai departe posibil de domni.Sebastian ar fi putut să pună pariu că se ajunsese la un acord tacit că,în timp ce bărbaţii abia dacă puteau scoate două vorbe monosilabice,femeile discutau de unde să înceapă decorarea casei,în ce încăpere mai exact să fie pus bradul de Crăciun şi numeroase alte detalii care trebuiau puse la punct în această ultimă zi înainte de Crăciun,în orice dimineaţă,
nivelul de sporovăială şi de entuziasm putea fi uşor enervant pentru domnii care luau liniştiţi micul dejun.Astăzi era de-a dreptul dureros.
Sebastian dădu din cap în semn de bună dimineaţa spre familie şi prinse privirea Veronicăi.Părea să-1 compătimească,cu toate că în ochii ei se zărea şi un pic de amuzament.Se întâlniră lângă bufetul de la perete,ea îi întinse o farfurie şi începu să-şi pună pe propria farfurie din mâncarea pregătită de excelenta bucătăreasă.

-Bucătăreasa s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor.Într-adevăr,tot personalul se descurcă admirabil,având în vedere că sunt noi şi neobişnuiţi cu musafirii.Dădu din cap spre el.Nu eşti de acord? El mormăi a aprobare.
Ea se duse mai aproape de el şi îi şopti:
-Şi ce mai faci în dimineaţa asta,dragă soţule? El se strâmbă de durere:
-Bine,mulţumesc.Şi te rog,fii bună şi vorbeşte mai încet,se schimonosi el de durere.
-Dragule,dacă aş vorbi şi mai încet de-atât,aş scrie!
-M-am...hm...încercă Sebastian să găsească cuvântul potrivit.Dar nu-l găsi.
-Ameţit? Cherchelit? îmbătat? spuse ea pe un ton mieros.
-Nu,atâta lucru îmi amintesc şi eu.Încercă să scuture capul şi se strâmbă de durerea ce însoţi gestul.Dar mare parte din noaptea trecută este în ceaţă.
-Nu se poate! făcu ea o mutră surprinsă
-Eşti supărată? îşi ţinu el respiraţia în aşteparea răspunsului.
-Pentru că tu şi fraţii tăi aţi cam exagerat? ridică ea o sprânceană.Faceţi un obicei din asta?
-Nu,zise el cât putu de indignat,
-Atunci,îndrăznesc să spun că suferi consecinţe cu mult mai severe decât pedeapsa pe care aş putea să ţi-o aplic eu.Se uită la ceilalţi bărbaţi de la masă.Tu şi ceata de beţivi sunteţi foarte palizi,şi chiar puţin verzi.Scutură din cap.Ar fi crud din partea mea să te cert.Ca atunci când ataci pe cineva care nu este înarmat.N-ar avea nici un haz.
-Reţinerea ta este apreciată.Nu era deloc obişnuit să trebuiască să-şi explice comportamentul nimănui.Nu era uşor,mai ales că nu-i era foarte clar ce trebuia să explice.Sau poate ce necesita scuze din partea lui.Mă întrebam dacă am făcut sau am spus...
-O,ai spus multe,îşi alese ea o felie de şuncă.Nu-i aşa că toate astea arată delicios? Ai încercat ouăle? El se cutremură.
-Este chiar atât de rău? îi aruncă ea o privire plină de compătimire.
-Nu,mormăi el.Dacă ignori bubuitul din cap şi greaţa din stomac.
-Sunt sigură că mâncarea te va ajuta,spuse Veronica,pescuind o porţie de rinichi în sos picant şi punându-i-o pe farfurie.În oricare altă dimineaţă,i-ar fi plăcut rinichii la nebunie.Dar astăzi...
-Nu-ţi aminteşti ce ai spus aseară?
-Doar fragmente disparate,clătină el din cap cu grijă şi o privi.
Crezi că m-ai putea ajuta ca să acopăr golurile?

-M-aş bucura să te ajut.Să mă gândesc,îşi încruntă ea sprâncenele.Ai vrut să mă seduci.
-Dumnezeule! o privi el cu gura căscată.Spune-mi şi tu ai...? Noi doi am...?
-Dumnezeule,Sebastian!pufni ea.Dacă nu poţi să-ţi aminteşti un lucru ca ăsta...
Făcu un pas mai departe,dar rămase lângă bufet şi studie o bucată de peşte afumat.
-Veronica,veni el lângă ea.Sigur că mi-aş aminti.Şi de vreme ce nu-mi amintesc, aş spune că nu s-a întâmplat nimic,adăugă el mai încrezător decât se simţea de fapt.
-Dacă nu vorbeşti mai încet,dragule,vei atrage atenţia familiei tale.Poate că fraţii tăi nu observă,dar nu cred că Biancăi sau mamei tale le scapă ceva,îşi aruncă ea o privire spre doamne şi chicoti.Sau bunicii mele,de fapt,îi şopti ea.
-Corect,se încruntă el.Îmi amintesc...o privi el fix.Mi-ai scos cizmele.Ca o...ca o nevastă.
-Într-adevăr,aşa am făcut.Şi ţi-am mai spus să nu te aştepţi la acest lucru în viitor,încuviinţă ea dând din cap.În orice caz,ăsta a fost punctul culminant al serii.
-Nu şi pentru mine,spuse el.Luă o felie de pâine prăjită şi se uită la Veronica.Ce am spus,mai precis?
-Ai menţionat cum ar face femeile orice pentru tine.
-Nu am spus asta,tresări el.
-O,ba da,ai spus.Ai mai vorbit şi despre cât de responsabil,respectabil şi demn de preţuire ai devenit.
-Demn de preţuire? spuse el jenat.
-O,da! Ai perorat întruna despre asta,confirmă ea din cap,serioasă.Şi în efortul de a-mi demonstra nou descoperita demnitate,ai promis că renunţi la băuturi spirtoase în orice formă,pentru tot restul vieţii.
-Ce-am făcut?
-Ţi-ai dat cuvântul că nu mai pui în gură nici măcar o picătură de băutură spirtoasă.Nu whisky,nu coniac...El rămase cu gura căscată:-...nu vin,nu şampanie.
-Nici măcar la masă?
-Nu,ai fost foarte hotărât în legătură cu asta.”Veronica,*mi-ai spus,voi fi abstinent începând din acest moment.”*
-Nu am spus asta.
-Şi apoi mi-ai cerut să nu mai beau nici eu,dădu ea din cap.

Mie îmi place câte un pahar de coniac din când în când,sau un pahar de vin la masă,iar şampania,ei bine,mă dau în vânt după şampanie.
-Nu pot să cred...
-În orice caz,ai fost de acord că poţi să bei un pahar de sherry uneori,când sunt şi doamne prezente.
-Sherry? făcu el o grimasă îngrozit.Cu siguranţă nu-mi amintesc...
Era mult mai probabil să promită că renunţă la băuturi spirtoase într-o dimineaţă ca aceasta,decât într-o seară ca aceea precedentă.Când bei mai mult decât ar fi înţelept,nu iei în considerare consecinţele inevitabile.Într-adevăr,îşi amintea că se simţise extraordinar de bine.Jucase biliard şi cărţi cu fraţii şi prietenul lui şi îşi povestiseră tot felul de lucruri care nu puteau să conţină mai mult de un grăunte de adevăr.Iar apoi se întorsese în dormitor,hotărât să o atragă pe Veronica în patul lui.O trăsese în camera lui,se prăbuşise pe pat,iar ea îl ajutase cu cizmele...
-Nu-mi aintesc să fi promis că renunţ la băuturile spirtoase!
Ea îşi ascunse un zâmbet şmecher:
-Poate că memoria mea îmi joacă feste în privinţa asta,îşi ascunse ea un zâmbet.
-Ai spus că n-are nici un farmec să ataci un adversar neînarmat,îşi miji el ochii.
-M-am înşelat,chicoti ea.
-Mă bucur că toate astea ţi se par atât de amuzante.
-Este chiar mai amuzant în dimineaţa asta decât a fost aseară.Şi erai foarte amuzant aseară.
-Cred.Totuşi,nu e prea frumos din partea ta să mă faci să cred că am făcut promisiuni...Se uită brusc la ea.Ai spus că te măriţi cu mine!
-Am spus?
-Da.O privi fix.Ai vorbit serios? Ea se încruntă şi cântări bine răspunsul.
-Veronica?
-Da,cred că am vorbit serios.Dintr-odată,se simţea mult,mult mai bine.Însă ori de câte ori crezuse că totul merge bine,apărea ceva care să-i spulbere iluzia.Dar oricât căuta,nu îi venea nimic în minte care să-i strice această bucurie.
-Când?
-Dacă-mi amintesc bine,nu am discutat despre când.Nu mi s-a părut corect.Nu erai în stare să...O,care este cuvântul potrivit? Ah,da,să stai în picioare,darămite să hotărăşti când te însori.
-În orice caz,acum,că ai fost de acord,nu văd de ce trebuie să mai aşteptăm.

Desigur,aproape îi scăpase din vedere.Nu-i spusese despre ziua lui de naştere şi despre moştenire.Ciudat cum ceva care fusese odată atât de important pentru el pălea acum prin comparaţie cu prezentul.Ea era singurul lucru pe care şi-1 dorea.Îşi vor petrece împreună tot restul vieţii.Totuşi,o să-i spună despre ziua lui.Dar nu acum.În fond,aveau destul timp.
-Doar dacă nu cumva te-ai răzgândit.
-Acum,că te-am văzut în cea mai bună formă,vrei să spui?
-Cred că da.
-Nu,nu m-am răzgândit.Vreau să mă mărit cu tine,Sebastian.Am să te iubesc mai mult mâine decât astăzi,ştii tu.El o fixă cu privirea o clipă,apoi spuse:
-Este o replică excelentă.
-Da,dacă vorbeşti serios atunci când o spui.
-Nu am vorbit niciodată mai serios,o privi în ochi hotărât.
-Atunci,mai e un singur lucru de aseară de care trebuie să-ţi aduci aminte,zâmbi ea.
-Hm? Ea se apropie şi-i şopti la ureche:
-Uşa mea nu era încuiată.

Veronica habar n-avea că pregătirile pentru Crăciun puteau fi atât de obositoare. Şi atât de amuzante.Bianca o luase de-o parte ca să-i explice că,deşi servitorii puteau să facă treaba asta foarte bine şi o şi făceau în alte case,tradiţia familiei cerea să ajute la decorarea casei.Spre prânz,bărbaţii îşi reveniseră destul de bine ca să le dea o mână de ajutor doamnelor şi personalului.Evelyn avea dreptate: toată lumea din familie se purta precum copiii pe care îi aveau cu ei şi se distrau la fel de copios.Iar Sebastian se înşela,în ciuda cratimei,familia lui nu era deloc copleşitoare.Cel puţin,nu astăzi.Râsetele răsunau pe holurile casei.Vocile copiilor se amestecau cu cele ale adulţilor.Nu prea mai era nevoie de vâsc.Tatăl şi restul familiei ei se alăturaseră cu un entuziasm surprinzător.
Până la prânz,casa era împânzită de ghirlande.Uşile fuseseră decorate cu coroniţe de ilex şi crenguţe de brad.Balustradele scărilor fuseseră împodobite cu ghirlande de panglici şi iederă şi conuri de brad.Fiecare ungher,fiecare nişă, aproape orice piesă de mobilier avea pe ea o coroniţă de brad sau de vâsc.Magia plutea în aer.În ciuda vârstei şi a stării generale de oboseală,Lady Greyville arăta până în cel mai mic detaliu ca dama grandioasă care fusese odată şi avea să fie mereu.Bradul,care fusese tăiat şi adus în casă de dimineaţă devreme,fusese fixat

în suport la un capăt al holului cu ajutorul lui Sebastian şi al celorlalţi domni.Iar ajutorul nu consta în nimic altceva decât în nişte sfaturi necerute.Grădinarul şi oamenii lui erau mai mult decât capabili să ridice singuri bradul la verticală.
Majoritatea doamnelor desfăceau cutiile cu globuri şi ornamente pentru brad pe care le adusese aproape toată lumea.La celălalt capăt al holului fusese instalată o masă pentru copiii Dianei şi bonele lor.Cu toţii,cu feţele roşii de concentrare, atârnau pe sfoară fructe uscate,păpuşele mici şi animale făcute din crenguţe şi petice de material.Văzând cât de plini de energie fuseseră întreaga zi,Veronica se îndoia că distracţia va mai dura mult.Savura mulţumită întreaga scenă.Merita sacrificiul micilor zgârieturi de pe mâini.La anul va purta mănuşi.La anul? Zâmbi în sinea sa la acest gând.Încă nu ştia cum avea să explice anul acesta,dar în acel moment nici nu conta.La un moment dat,în cursul zilei,îi venise în minte gândul că după ce se vor căsători cu adevărat,vor avea două case în provincie şi una în oraş.Poate că era mai bine să îi vândă ei casa de la ţară lui Harrison.
Fusese a lui Charles,în fond,iar Harrison îşi exprimase interesul de a o achiziţiona.Va folosi banii pentru ceva mai util.Casa lui Sebastian avea nevoie de multe reparaţii şi de mobilă nouă.Va fi foarte distractiv să o readucă la gloria ei de odinioară şi să o umple cu petreceri,prieteni,copii şi familie.
-Începe să arate bine,spuse Helena lângă ea.Veronica o privi pe mama lui Sebastian şi zâmbi:
-Da,nu-i aşa?
-Acesta a fost mereu momentul meu preferat din an.Helena privi în jur,iar pe chipul ei se putea citi mulţumirea.Nu e nimic mai plăcut decât să ai alături familia de Crăciun.Oftă.Mi-ar fi plăcut să fie şi Portia aici,dar asta e.Făcu o pauză.Să laşi un copil să-şi vadă de propria viaţă este la fel de important cu a-1 ţine aproape,cu toate că mult mai dificil.
-Chiar şi când e vorba de Portia?
-Pentru că este nepoata,şi nu fiica mea? Veronica încuviinţă din cap.
-Ai putea crede că este o diferenţă,dar nu este.Portia a fost cu noi de când era bebeluş.Este fiica surorii mele şi este tot ce mi-a rămas de la ea.Portia îmi este dragă ca şi cum i-aş fi dat naştere chiar eu.Se gândi o clipă.Poate chiar mai mult, cu toate că nu aş spune niciodată asta celorlalţi.Nu e bine să ai copii preferaţi.O să înveţi asta,draga mea,când vor veni copiii tăi.
-Abia aştept.
-Nimic nu se compară cu a avea copii în casă de Crăciun.Şi nimic nu-i face pe adulţi să-şi uite vârsta mai uşor decât Crăciunul.Chiar şi pe mine.

-Ai dreptate.Este încântător să ai casa plină de copii.De toate vârstele.Totuşi,mă tem că ne-aţi luat pe nepregătite,râse Veronica.
-Prostii.Totul merge minunat.
-Sper.Însă pentru că nu vă aşteptam,pe nici unul din toţi cei care au venit,nu avem cadouri pentru nimeni.Doar în urmă cu vreo două ore,când sora doamnei Bigelow îi adusese flamura brodată pentru Sebastian îşi dăduse seama că nu are cadouri pentru nimeni.Am cumpărat ornamente de Crăciun pentru Sebastian şi mai am încă o surpriză pentru el,dar n-am ştiut că toţi ceilalţi vor fi aici.
-O,dragă,e jenant,se încruntă Helena.
-Mă gândeam,poate după Crăciun...Helena izbucni în râs.
-Scuză-mă,dar nu m-am putut abţine.Copiii vor primi atâtea cadouri,încât nu vor băga de seamă.Cât despre noi ceilalţi...Privirea ei se mută la Sebastian.
Acesta,împreună cu fraţii lui,dădeau indicaţii celor care încercau să ridice bradul,şi vorbeau cu toţii mult şi tare.Veronicăi nu i se părea chiar aşa de complicat,dar se pare că era.Ne-ai dat deja cel mai frumos cadou pe care îl puteam cere.
-Da? Helena dădu din cap.
-Chiar dacă mezinul meu a cumpărat casa asta şi a declarat că va sta mai mult în Anglia,aveam îndoieli.Dar acum...
-Acum?
-Dar acum este aici pentru a sărbători Crăciunul şi,desigur,ziua lui de naştere...
-Ziua lui de naştere?
-La două zile după Crăciun.Nu ştiai?
-Nu mi-a spus nici o vorbă.
-Este o aniversare specială,dar cu toate astea pe cap,presupun că a uitat.Nu prea contează.Helena îi întâlni privirea: Acum te are pe tine.L-ai făcut să-şi dorească să stea într-un loc.Nu puteam să primim un dar mai frumos decât acesta,
împreună,veţi umple casa aceasta cu iubire,cu veselie şi cu copii.Se uită apoi spre propriii copii.Într-adevăr,draga mea,deja ai umplut casa asta,deşi pe negândite,şi pentru asta am să-ţi fiu recunoscătoare pe vecie.Veronica ignoră un sentiment de vinovăţie care îi dădea târcoale.În fond,intenţionau din tot sufletul să se căsătorească cât mai curând posibil.Îşi alese cuvintele cu grijă:
-Nu cred că va abandona cu totul călătoriile.
-Sigur că nu.Helena scutură din cap.Doar un nebun ar putea crede altceva,şi doar o mamă ar putea să spere.În orice caz,acum te are pe tine,la care să se întoarcă.
-Cred că voi merge cu el.

-De ce nu sunt surprinsă? râse Helena.Continuă apoi serioasă: însă şi ăsta e un dar.Ştii despre lista mea? Veronica scutură din cap.
-Este o prostie,de fapt,cel puţin,copiii mei aşa cred.Am întocmit o listă cu aceia din familie care trebuie să se căsătorească.Şi asupra acelora îmi concentrez eforturile.
-Înţeleg,zâmbi ea.
Din ce mi-a spus Portia,să înţeleg că ea se află acum în capul listei?
-În acest moment,da,confirmă Helena.Cu toate că Sebastian s-a aflat pe acea poziţie ani de zile.Însă este categoric foarte dificil să găseşti perechea potrivită pentru un bărbat care nu este niciodată prin preajmă.
-Am avut impresia clară,din povestirile Portiei,că nu eşti singură în căutările acestea.
-Fiicele mele fac tot ce pot ca să mă ajute,râse ea.Pentru că au beneficiat şi ele de eforturile mele la un moment dat,cred că este înţelept să dea o mână de ajutor.Aruncă o privire ironică tinerei femei.Asta mă ţine ocupată ca să nu mă implic activ în vieţile lor.Copiii mei se tem că în clipa în care vor fi cu toţii aşezaţi şi căsătoriţi,am să-mi mut atenţia spre corectarea problemelor pe care le văd în casele lor.Veronica zâmbi.
-Şi aşa voi face,să ştii.Din nou Helena îşi întoarse privirea spre copiii ei.Vreau doar să fie fericiţi.Ştiu că nu e nevoie să fii căsătorit ca să fii fericit,dar mai ştiu şi că este îngrozitor să fii singur.Nu aş dori asta nici celui mai mare duşman.
-Te simţi singură? o întrebă Veronica fără să se gândească.
-Vai,dar ştiu că eşti directă! zâmbi Helena.Din când în când,cred că mă simt singură.Însă am nişte planuri,odată ce vor fi toţi aşezaţi la casa lor.
-Da? se încruntă Veronica.
-Da,chiar aşa,zâmbi Helena.Planurile mele înseamnă să fiu independentă şi să fac exact ce vreau.Nu am făcut asta niciodată.
-Înţeleg.
-Sună destul de egoist,cred,dar când ai mare parte din viaţă în urmă,nu în faţa ta,cred că ţi-ai câştigat dreptul de a fi puţin egoist.O privi cu atenţie pe Veronica o clipă.Nu sunt sigură cc invidiez mai mult.Faptul că ai cunoscut această independenţă sau faptul că nu mai eşti singură.
-E o schimbare,nu-i aşa? spuse Veronica,pe gânduri.
-Trebuie pur şi simplu să hotărăşti ce-ţi doreşti mai mult.Ce este mai important.
Independenţa are un preţ foarte ridi cat,clătină ea din cap.Ca şi iubirea,zâmbi Helena.Dar merită,nu crezi?

-Ba da,încuviinţă Veronica.
-Cât despre planurile mele,acestea sunt destul de clare.Fără îndoială că le vei considera prosteşti.Poate că într-o bună zi,când o să vină timpul,am să ţi le mărturisesc,dar nu încă.Ai avut vreodată un secret,Veronica?
-Un secret? o fixă Veronica pe mama lui Sebastian.Cred că da,la un moment dat.Toţii avem secrete ocazionale.De ce întrebi? Privirea ei se întoarse din nou la copiii ei:
-Toţi au secrete de un fel sau altul.Pe unele le bănuiesc.Pe altele probabil că nu le voi cunoaşte niciodată.Planurile mele sunt secretul meu.Poate că nu cel mai important,dar singurul lucru pe care nu l-am împărtăşit cu nimeni.Exact de aceea nu trebuie să treacă nimeni singur prin viaţă.Ai nevoie de cineva de încredere pentru a-i încredinţa ce este cel mai important pentru tine.Zâmbi.Iar ăsta,draga mea Veronica,este unul dintre cele mai importante daruri!

CAPITOLUL 21

Se auzi un ciocănit la uşa care despărţea dormitorul ei de al lui Sebastian.În sfârşit.Veronica deja se întreba dacă nu cumva Sebastian şi ceilalţi bărbaţi din familie vor sta de vorbă până în dimineaţa de Crăciun.
Toată familia luase parte la decorarea bradului de Crăciun.Copiii atârnaseră ghirlandele şi jucăriile pe care le făcuseră,bomboane,iar pe ramurile de jos agăţaseră oamenii din turtă dulce pe care îi pregătise special pentru ei bucătăreasa,cu toate că parcă erau mai puţini decât primiseră iniţial.Veronica observase că nu doar copiii erau murdari de firimituri.Fuseseră atârnate şi ornamentele aduse de ea şi de surorile lui Sebastian,iar printre ramuri fuseseră prinse cu grijă lumânările,însoţite de glume spuse cu jumătate de gură,despre un incendiu de Crăciun din urmă cu câţiva ani.Buşteanul tradiţional de Crăciun,care a provocat aproape la fel de multe discuţii între Sebastian şi fraţii săi ca şi alegerea bradului,fusese aprins în şemineul masiv din holul principal şi avea să rămână acolo să ardă până în a Douăsprezecea Noapte de sărbătoare.Familia Hadley-Attwaters avea numeroase tradiţii cărora familia Veronicăi nu le acordase nici o atenţie până acum,şi totuşi familia ei,mătuşa,bunica şi tatăl,
refuzaseră să fie lăsaţi pe dinafară.Toate ritualurile erau însoţite de interpretarea de colinde de Crăciun,de cântece caraghioase,sentimentale sau chiar dulcege.
Înainte de a merge la culcare,copiii Dianei au insistat să lase nişte turtă dulce şi coniac pentru Moş Crăciun şi un morcov pentru renul său.

În sfârşit,fusese o zi minunată.Zâmbi,rămase cu privirea în cartea din mână şi adoptă un ton neutru.
-Intră.Îl auzi intrând şi oprindu-se în uşă:
-E una dintre cărţile mele?
-A doua,cred.
-Credeam că le-ai citit pe toate.
-Le-am citit,dădu ea o pagină.Dar merită să fie recitite.Şi,cum nu erai aici...
-O,inspiră el adânc.Veronica,trebuie să discutăm ceva.Trebuie să-ţi spun ceva.
-Secrete? ridică ea privirea din carte.
-Nu,deloc.
-Păcat.Îmi plac la nebunie secretele,îşi lăsă din nou privirea în carte şi încercă să nu zâmbească.
-Acesta nu este un secret.
-Este important? El se gândi o clipă:
-Nu chiar.Este de ceva interes,cred,dar nu deosebit de important.
-Cred că sunt tot felul de lucruri pe care trebuie să mi le spui,şi unele pe care trebuie să ţi le spun şi eu ţie.Cu toate că îmi imaginez că ale mele sunt mult mai interesante şi cu mult mai importante.
-Înţeleg,tăcu el.De exemplu?
-N-ar avea nici un farmec să ţi le spun eu.Ar fi mai bine să le descoperi tu pe parcurs.Gândeşte-te la asta ca la o aventură fără sfârşit,dădu ea încă o pagină.Ar trebui să-ţi ia,hm,douăzeci sau treizeci de ani,aş crede.Sebastian rămase tăcut vreme îndelungată.
-Pentru o clipă,am crezut că vrei să-mi spui că te-ai răzgândit în legătură cu căsătoria.
-Dumnezeule,Sebastian,nu eu am fost cea care a suferit de întunecarea judecăţii aseară.Am spus că mă mărit cu tine şi asta intenţionez să fac.Veronica strânse din umeri.Atunci înseamnă că aceasta este prima ta descoperire.Odată ce mă hotărăsc asupra unui lucru,foarte rar mă răzgândesc.Închise cartea şi îi zâmbi.
-Ah,dar te-ai răzgândit în privinţa statutului de amantă,râse el.
-Da,în privinţa statutului de amantă,dar nu în privinţa statutului de amantă a ta,se ridică ea în picioare.Este o mare diferenţă.
-Ce vrei să spui? o privi el cu suspiciune.
-Păi,ideea de a fi amantă mi se părea de-a drepul genială,însă abia când te-am cunoscut pe tine am vrut să o pun în aplicare,spuse ea,venind spre Sebastian.
-Vrei să spui că ai vrut să fii doar amanta mea? îşi miji el ochii.

-Aşa se pare,zâmbi ea larg.Este o idee genială.
-Tot nu înţeleg.
-Ştiu.Este foarte adorabil,ridică ea privirea spre el.Nu văd nici un motiv pentru care nu aş putea să-ţi fiu în acelaşi timp şi amantă şi soţie,spuse ea,strecurându-şi mâinile în jurul gâtului lui.Tu vezi vreunul?
El nu spuse nimic,dar îşi petrecu braţele în jurul mijlocului ei.
-O,nu! îşi plecă el capul ca să îi sărute gâtul.De fapt,ai dreptate.Este o idee genială.Ea se înfioră.Dumnezeule mare,când făcea asta...
-Mă gândeam şi eu că vei fi de acord.În orice caz...se retrase ea din braţele lui.Cum nu sunt încă soţia ta,şi nici amantă nu ţi-am fost de fapt până acum...
-Dar...rămase el cu gura căscată.Este Ajunul Crăciunului.
-Ştiu asta,dragul meu,dar mi s-a năzărit că singurul lucru care ar putea să ne salveze de un scandal total,urât,devastator este faptul că noi doi nu am împărţit încă patul.El făcu ochii mari,nevenindu-i să-şi creadă urechilor.
-N-am făcut încă nimic care,hm,să nu poată fi reparat,îi aruncă ea un zâmbet mieros.
-Nu,dar...e Ajunul Crăciunului,spuse el plin de speranţă.
-Într-adevăr,este,confirmă ea din cap.Iar mâine este Crăciunul,şi la ceva vreme după aceea,vom spune familiei tale că nu suntem căsătoriţi,şi curând ne vom căsători.El o privi cu mare atenţie.
-Atunci,tu şi eu,nu facem...adică...în noaptea asta...
-Dacă luăm în calcul toate implicaţiile,aşa ar fi cel mai bine.
-Ţi-am spus oare că este Ajunul Crăciunului?
-Nu o singură dată! O,ce se mai distra Veronica!
-Totuşi...începu el,alegându-şi cuvintele cu grijă.Dat fiind că este Ajunul Crăciunului,iar noi ne vom căsători...
-Dar nu suntem căsătoriţi încă,clătină ea din cap.Iar tu ai spus că nu se cuvine s-o seduci pe femeia cu care vrei să te căsătoreşti.
-Aşa am spus.O privi rămas pe gânduri.De vreme ce eşti deja îmbrăcată pentru culcare...
-Iar tu deja ţi-ai dat haina jos şi nu prea eşti îmbrăcat cuviincios...
-Probabil că nu se cuvine nici măcar să mă aflu aici.
-Aşa aş crede şi eu,oftă ea cu un dramatism exagerat.Îşi plimbă privirea pe trupul ei,se uită la halatul din mătase şi dantelă franţuzească ce nu dezvăluia decât foarte puţin din cămaşa de noapte provocatoare de pe dedesubt.
-Îți vine...foarte bine.

-Crezi?
-Doar mort să fii să nu-ţi dai seama...îşi drese el glasul.Să nu fii mişcat de asta.
-Iar tu cu siguranţă nu eşti mort.
-Este genul de veşmânt pe care îl poartă o amantă.
-Serios? se uită ea în jos,studiindu-şi îmbrăcămintea.În lumină,el probabil că putea să vadă tot prin material.Eu credeam că e genul de lucru pe care l-ar purta o soţie.
-Pot doar să sper.Dar acum eşti...căută cuvântul potrivit: logodnica mea?
-Într-adevăr,sunt logodnica ta,îi aruncă ea un zâmbet strălucitor:
-Atunci ar trebui să-ţi dau un sărut cast şi să mă retrag în camera mea,spuse el încet.
-Aşa ar fi cel mai bine,murmură ea,ignorând un uşor sentiment de dezamăgire care o încerca.Se pare că puteau juca amândoi acest joc.Îi luă mâna şi o ridică la buze,privirea lui căutând-o pe a ei.Veronica simţi că i se taie răsuflarea.
-Ar trebui să spun noapte bună.
-Da,probabil...
-Aşa s-ar cuveni,murmurară buzele lui pe mâna ei.Şi am încercat din răsputeri să mă port cum se cuvine cu tine.
-Am observat.El îi răsuci mâna şi o sărută în palmă.
-Privind retrospectiv,se poate să fi fost o greşeală.
-O? întrebă ea,cu respiraţia întretăiată.
-Însă mie mi s-a părut că,atunci când e vorba de ceva atât de important ca găsirea femeii cu care vrei să-ţi petreci tot restul vieţii,probabil că trebuie să respecţi regulile bunei-cuviinţe.Buzele lui alunecară mai sus şi îi sărutară încheietura mâinii.
-De ce? întrebă ea fără să se gândească.
-Nu ştiu sigur.Se pare că am în mine mai mult din latura cuviincioasă a familei Hadley-Attwater decât bănuiam.Trecu cu buzele peste dantela mânecii ei şi apoi pe interiorul braţului ei,până la cot.
-Sebastian...Cine şi-ar fi imaginat că exact acel punct avea să fie atât de sensibil? Nici nu-şi dădu seama că mâna lui liberă îi desface cordonul halatului.
-Cu toate că nu mi-au plăcut niciodată prea mult regulile,îi împinse el halatul peste umăr,apoi se aplecă să-i sărute umărul.Ei i se opri răsuflarea şi abia dacă îşi dădu seama că halatul din mătase şi dantelă cădea pe podea.

-Am auzit asta despre tine.Sebastian îşi petrecu mâna în jurul mijlocului ei şi o trase aproape.O voce şoptită de undeva din capul ei,care semăna destul de mult cu vocea Portiei,îi cerea să aştepte,căci aveau să se căsătorească în curând.
Veronica o ignoră.Cealaltă mână a lui Sebastian se strecură peste coapsa acoperită de mătase,iar el se aplecă să-i acopere gura cu a lui.Ea deschise gura pentru a-1 primi,iar el mirosea a coniac,a promisiuni şi a dorinţă.Şi a veşnicie.
Respiraţia ei se amesteca cu a lui,iar limba lui se duela cu a ei,tachinând şi ispitind.Se înfioră de dorinţă.El se retrase şi îi sărută locul unde gâtul ei se unea cu umărul.Veronica nu ştia de unde ştie Sebastian asta,dar exact acel loc şi felul în care îşi trecea el buzele pe deasupra o făceau să i se înmoaie genunchii.
-Când faci asta...şopti ea încetişor.
-Da? Se abandonă cu totul senzaţiei pe care i-o creau buzele lui pe pielea ei.
-Te pricepi foarte bine la asta.Îl simţi că zâmbeşte pe gâtul ei.
-Ai exersat mult.El ridică brusc capul şi o privi în ochi.
-Şi doar asta a fost,Veronica,exerciţiu.M-am pregătit pentru asta.Pentru tine.
Inima ei tresări.
-Pentru mine nu contează,să ştii.Nimic din ce a fost înainte de a ne cunoaşte.Nu are nici cea mai mică importanţă.
-Bine,pentru că nici pentru mine nu contează,zâmbi el,privind-o în ochi.Nimic din viaţa mea nu a contat înainte de a ne cunoaşte.Viaţa mea a început cu tine.
Ea înghiţi în sec,încercând fără succes să vorbească pe un ton relaxat:
-Vai,dar sună foarte pompos ce spui!
-Doar pentru că e adevărat.Din nou buzele lui le întâlniră pe ale ei.Pasiunea clocotea între ei,puternică,copleşitoare şi irezistibilă.
Mâna lui ridică mătasea cămăşii de noapte până când degetele îi atinseră pielea fină de dedesubt.Ea se înfioră şi îi trase cămaşa din pantaloni.El se mişcă puţin pentru a-i trage peste cap cămaşa de noapte şi apoi o aruncă pe jos.Ea îi trase cămaşa în sus până când el şi-o trase peste cap şi o lăsă să cadă şi pe aceasta.Îl copleşi cu o ploaie de sărutări pe gât,iar mâinile ei fremătau mângâindu-i pieptul musculos.Degetele lui explorau curbele şi văile şezutului,mângâindu-i uşor şoldurile şi mijlocul.Ea îşi lipi coapsele de ale lui,simţind protuberanţa evidentă din pantalonii lui presând-o prin ţesătura pantalonilor.Mâinile lui o mângâiau,
degetele lui trasându-i conturul şezutului.Ea îşi strecură mâinile între ale lui şi începu să-i descheie nasturii de la pantaloni,cu frenezie,plină de dorinţă.
Doamne,cât îl dorea pe bărbatul acesta!

Îi descheie iute nasturii şi îşi strecură mâna în pantalonii lui.Degetele îi întâlniră penisul tare,în erecţie,care împungea cu forţă în ţesătură.El inspiră brusc.Pieptul i se ridică şi coborî mai repede,respiraţia devenindu-i sacadată.Mâna ei îi cuprinse penisul şi îl strânse uşor,iar el gemu.

-O,Dumnezeule,Veronica!Îşi lăsă pantalonii pe şolduri,apoi le dădu drumul să cadă pe podea şi le făcu vânt într-o parte.Ea îi mângâie penisul şi testiculele,în timp ce cu gura şi cu limba cobora pe pieptul lui.Se lăsă uşor în genunchi şi-şi ridică privirea spre el.El o privi,cu ochii strălucind de dorinţă.Ea îi cuprinse testiculele într-o mână,în timp ce cu cealaltă îi apucă penisul,trăgând uşor de prepuţ.Cu privirea tot în sus la el,îşi trecu uşor limba peste vârful penisului.El gemu tare,îndeştându-şi pumnii.Veronica voia să-i ofere plăcere.Voia să-1 facă să o dorească dureros de mult.Voia să-1 înnebunească de dorinţă,de dorinţa de a o avea.Charles o învăţase bine.Şi,Dumnezeu să o ajute,îi plăcuse tot ce o învăţase.Sufet de amantă.Dădu uşor roată cu limba peste vârful penisului.El se înfioră,iar ea îşi strecură puţin câte puţin penisul în gură,până când îşi umplu gura cu el.Apoi se retrase,trecându-şi dinţii uşurel de-a lungul lui.El gemu.

Veronica simţea că începe-să se umezească între picioare şi palpită de dorinţă.Îi sugea vârful penisului,în acelaşi timp strângând uşor şi mângâindu-i testiculele.

El începu o mişcare de dute-vino din şolduri spre ea,vârându-se în gura ei,de parcă încerca să se abţină dar nu putea.

Ea se retrase,iar el o ridică în picioare.Îşi strecură la rândul lui mâna între coapsele ei şi îi ridică un picior în jurul lui.Gura lui o prinse pe a ei.O revendică.O luă cu forţa.Penisul lui alunecă între picioarele ei şi se frecă de centrul umed al dorinţelor ei.Ea gemu pe buzele lui.

El se cutremură şi se retrase,apoi o ridică în braţe şi o duse în camera lui,

aşezând-o pe pat.Ea se rezemă într-un cot şi se uită fix la el.Nu mai văzuse decât un singur bărbat în pielea goală până acum.Charles fusese un bărbat foarte chipeş,dar Sebastian era...frumos cizelat.Sculptat.Ca o statuie de marmură.Sau ca un zeu.Cu umeri laţi,şolduri mici şi picioare lungi şi musculoase.Toate acestea,şi în plus cicatricea de deasupra sprâncenei şi dorinţa care îi întuneca ochii albaştri şi...Ea era pregătită să îl primească.

El se strecură în pat lângă ea şi o luă în braţe.Sânii ei se striviră de pieptul lui.

Picioarele lui se împletiră cu ale ei.Gura lui,mâinile lui erau peste tot în acelaşi timp.Îi cuprinse sânii cu mâinile şi îi linse uşor sfârcurile cu limba,apoi le supse şi le sărută cu gura şi cu dinţii.Ea se zvârcolea sub atingerea lui.Oriunde explora, fiecare centimetru al pielii ei era viu,plin de senzaţii intense şi copleşitoare.

Sebastian alunecă mai jos,lăsând dâre de sărutări între sânii ei şi pe burtă.Ea gemu şi se arcui ca să-i întâlnească gura,atingerea.El îngenunche între picioarele ei şi începu să-i sărute mângâietor partea interioară a coapselor.Îi despărţi pliurile moi cu degetele şi începu să frece cu degetul mare.Ea ţipă smucindu-şi trupul şi ridicând şoldurile.El îi ţinu pliurile deschise,se aplecă mai mult şi suflă asupra acelui centru sensibil al plăcerii.Îşi coborî capul şi îl plesni uşor cu limba,iar ea se întrebă dacă puteai să mori de plăcere.Şi nu-i păsă.El lingea şi sugea,iar trupul ei era invadat de valuri de plăcere.Mâinile ei se încleştară pe cearşafuri,iar şoldurile îi săltau şi-i coborau spre gura lui într-o dorinţă iraţională de mai mult.

-Sebastian...Dumnezeule...te rog...El se mişcă şi se aşeză între picioarele ei,apoi o pătrunse şi,în sfârşit,o posedă.Muşchii ei se întăriră în jurul lui.Se retrase încet,lăsând-o să-i simtă fiecare centimetru,apoi alunecă din nou în ea.Ea îşi încleştă picioarele în jurul lui,îndemnându-l să intre mai adânc,şi mai adânc.Mişcarea lui deveni ritmică,mai rapidă,iar ea îşi rotea şoldurile după el.

El continuă,mai repede şi mai puternic.Tensiunea delicioasă şi exigentă creştea în ea.Iar ea voia,avea nevoie de mai mult.Se agăţă de el gemând şi legănându-se din ce în ce mai tare în ritmul lui.Şi se pierdu în senzaţia de plăcere,se simţi una cu el,legaţi trup şi suflet.Până când el împinse mai tare şi se eliberă,gemând şi cutremurându-se,înlăuntrul ei.Muşchii ei i se întăriră în jurul lui,iar corpul îi explodă în mişcarea eliberatoare.Valuri de extaz o inundară şi se arcui,strigându-i numele.Şi se minună cât de bine şi cât de drept şi cât de intens fusese totul.Ea era a lui,iar el era al ei,şi aşa vor fi pentru totdeauna.Iar cu un crâmpei de gând,dintr-o parte a creierului ei care mai gândea încă,îi mulţumi lui Charles pentru că o învăţase să se simtă bine în relaţia cu un bărbat şi mulţumi Cerului pentru că îi adusese în cale fericirea şi iubirea alături de Sebastian.

Se prăbuşiră unul în braţele celuilalt şi rămaseră aşa,epuizaţi,vreme îndelungată, chinuindu-se să respire,cu inimile bătându-le la unison.

În sfârşit,ea ridică uşor capul.

-Ce s-a întâmplat cu hotărârea că nu o seduci pe femeia cu care vrei să te însori?

-Deja am recunoscut că aceea a fost o scăpare în planul meu.Iar un bărbat trebuie să fie dispus să recunoască atunci când greşeşte,îi aruncă el un zâmbet obosit,dar extrem de satisfăcut.M-am înşelat.

-Bărbatul care îşi recunoaşte greşeala este irezistibil,se ghemui ea la pieptul lui.

-Ceea ce-mi aduce aminte de altceva,făcu el o pauză.Acum cred că este un moment potrivit să-ţi spun...

-O mărturisire? O,bun,spuse ea sărutându-1 pe gât.Aproape la fel de amuzant ca secretele.
-Nu e nici secret,nici mărturisire,oftă el.Ziua mea de naştere este la două zile după Crăciun.
-Vai,dar asta chiar este o revelaţie! chicoti ea încetişor.Dar ştiu deja asta.
-Ştii?
-Mi-a spus mama ta.
-O,răsuflă el uşurat.Şi nu te deranjează?
-Nicidecum,scutură ea din cap.Eu m-am născut în aprilie.Te deranjează?
-Nu.
-Foarte bine atunci.
-Ştii de ce vreau să mă căsătoresc cu tine? rânji el.
-Da,spuse,apoi se încruntă.Nu,de ce?
-Pe lângă faptul că te iubesc.
-Şi asta ştiu,zâmbi ea.
-Vreau ca faţa ta,zâmbetul tău să fie primul lucru pe care îl văd dimineaţa şi ultimul pe care îl văd seara.
-Arăt groaznic dimineaţa,îl avertiză ea.
-Credeam că îţi plac dimineţile,râse el.
-O,îmi plac,răspunse ea ridicând din umeri.Doar că ele nu mă plac pe mine.
-Mai e ceva...îşi desfăcu el picioarele din încleştarea ei,se rostogoli,deschise sertarul noptierei şi scoase un pacheţel învelit în catifea şi legat cu fundă.Ăsta este pentru tine.
-Pentru Crăciun,sau ca să marchezi Ajunul Crăciunului? zâmbi ea viclean.
-Ambele,zise el râzând.Ea cântări pachetul în mână.
-E greu.Era şi căptuşit,fără îndoială,cu pânză,ceea ce făcea imposibil să-şi dea seama de forma obiectului dinăuntru.Pot să-1 deschid acum?
-Categoric nu! i-1 luă el din mână şi îl puse pe noptieră.
-Atunci,înseamnă că doar mă tachinezi? oftă ea.
-Da,îi sărută el vârful nasului.Este foarte amuzant.
-Asta e o altă tradiţie a familiei tale?
-Moş Crăciun umple peste noapte ciorapii atârnaţi de copii.Dimineaţa,mergem cu toţii la biserica din sat.Îi întâlni privirea.Nu prea mă dau în vânt după mersul la biserică,dar este Crăciunul.
-Şi de Crăciun trebuie să facem nişte excepţii.
El încuviinţă dând din cap.

-Masa de Crăciun va fi servită după-amiază devreme.Ea se abţinu să nu izbucnească în râs:
-N-am auzit încă nimic de cadouri.Când ne deschidem cadourile?
-După masă,spuse el hotărât.
-Familia ta are o grămadă de tradiţii,oftă ea din nou.
-Într-adevăr,şi le vom respecta cu stricteţe.
-Nu păreai genul de bărbat care se supune tradiţiilor.
-Este Crăciunul,replică el hotărât.
-Şi nu îmi primesc cadoul decât după masa de Crăciun? râse ea.
-Nu se cuvine altfel.Ea îşi trecu din nou piciorul după al lui,apoi îşi frecă nasul de gâtul lui.
-Nu am vrea să facem nimic din ceea ce nu se cuvine.
-Aş putea spune că facem foarte multe lucruri aşa cum trebuie,se răsuci el şi o trase pe Veronica deasupra lui.Ar trebui să-ţi mai spun un lucru.
Ea se ridică în poala lui.Deja îi simţea erecţia în spatele ei.Se pare că bărbatul acesta era nesătul.Bun!
-Da?
-Nu aveam de gând să petrec Ajunul Crăciunului singur,rânji el.
-Ce surpriză! îl privi ea în ochi şi zâmbi,vicleană.Nici eu.
CAPITOLUL 22
Sebastian avusese dreptate.Privi în jurul mesei cu genul de satisfacţie pe care o simţea doar un bărbat care ştia că avusese dreptate.Era într-adevăr un Crăciun minunat.Toată familia era adunată sub acoperişul său.Femeia pe care o iubea era alături de el.Chiar şi familia ei se afla aici,ca şi cel mai bun prieten al lui.Cu toţii erau veseli; râsetele şi glumele şi amintirile sărbătorilor de Crăciun de odinioară se auzeau de peste tot.Mâncarea era excelentă,cu toate că budinca de prune nu fusese încă servită.Asta era încă o sursă a satisfacţiei lui.Făcuse treabă foarte bună când angajase personalul.Ignoră faptul că fuseseră cu toţii recomandaţi de Stokes şi de doamna Bigelow.Şi ori de câte ori privirea sa o întâlnea pe a Veronicăi,ea îi arunca un zâmbet cu semnificaţii secrete,iar inima lui începea să bată mai tare.Era Crăciunul,iar la masa lui se aflau aproape toţi cei care îi erau dragi pe lume.Viaţa era mai frumoasă ca oricând şi ştia,cu genul de siguranţă pe care o simţi doar atunci când totul merge bine,că acesta este doar începutul.
-Copiii pregătesc o piesă de teatru,anunţă Bianca.
Nepoata şi nepoţii ei luau masa în bucătărie sub ochii vigilenţi ai bonelor şi,fără îndoială,erau hrăniţi cu tot felul de bunătăţi pe care bucătăreasa şi doamna

Bigelow n-ar fi trebuit probabil să li le dea,dar era Crăciunul,aşa că astăzi erau permise multe.
-Ce frumos,se lumină la faţă mama lui Sebastian.Şi ei i se părea că viaţa e minunată.
-Şi ce surpriză,spuse Evelyn zâmbind.
-O altă tradiţie? o privi Veronica.
-Una din multe altele.
-Mereu avem o piesă de teatru de Crăciun,explică Sebastian aplecându-se spre Veronica.
-Nici nu ştii ce ai pierdut,Sebastian,îi aruncă Miranda cu dojană în glas.Copiii Dianei sunt aproape la fel de buni ca şi noi.
-Talentul se moşteneşte,fără îndoială.
-De obicei,sunt doar copiii,continuă Miranda.Deşi unii dintre noi au fost nevoiţi să participe de-a lungul anilor.Depinde de ce piesă este prezentată.
-Îţi aminteşti anul în care Portia,Bianca şi Miranda s-au îmbrăcat ca cei trei magi pentru piesă? zâmbi Adrian.Şi ne-au oferit versiunea lor despre ce doresc drept daruri de Crăciun?
-Perlele mele preferate,parfumul meu franţuzesc...cam asta îşi doreau,pufni mama.
-Şi coniacul cel mai bun al tatei,râse Hugh.
-Ar fi fost genial dacă Miranda nu ar fi vărsat coniacul,se încruntă Diana.
Sau a fost parfumul?
-Amândouă,tresări Miranda.Hohotele de râs răsunară în jurul mesei.
-Cum se face că tu ştii de piesă,iar eu nu? o privi Diana pe Bianca.
-Vor să vă facă o surpriză,afişă Bianca un zâmbet superior.
-Minunat,murmură James.
-În plus,spuse Bianca profund afectată,eu sunt mătuşa lor preferată...
-Astăzi,spuse Evelyn în şoaptă,iar Veronica chiar se abţinu să nu izbucnească în râs.
-...şi am un rol principal în piesă.Şi Miranda este în piesă,şi domnul Sinclair,de asemenea.Copiii adoră accentul său,îşi dădu ea ochii peste cap.
Sebastian întâlni privirea prietenului său.Acesta ridică din umeri neputincios.
-Frumos din partea ta să ajuţi,domnule Sinclair,îi aruncă mama un zâmbet afectuos.Îţi sunt recunoscătoare.
-Eu sunt cel care trebuie să vă fiu recunoscător tuturor,spuse Sinclair condescendent.Nu sunt genul sentimental în ce priveşte Crăciunul,dar faptul că

sunt aici,îmi aminteşte ce pierd în relaţia cu rudele din America.Şi cât de mult le-am neglijat pe rudele mamei din Anglia.
-Te rog să ne consideri familia ta anul acesta,îl bătu uşor mama pe mână.Şi poate că vei merge să le vezi pe rudele mamei tale mâine.
-O idee excelentă,Lady Waterston,încuviinţă el din cap.Aşa voi face,după ce îmi voi îndeplini obligaţiile teatrale.Privi în jurul mesei.Piesa?
-Păi eu,unul,abia aştept piesa,chicoti Sebastian,apoi tăcu.Ştiu că am lipsit mult...
-Douăsprezece Crăciunuri,confirmă mama lui.
-Patru naşteri,oftă Diana.
-Cinci nunţi,adăugă Miranda.
-Patru decese,murmură Hugh.
-Şi o potârniche în părul din livadă! Bianca.Acum nu este momentul...
-Îmi cer scuze,dar trebuie să te contrazic,draga mea,spuse Lord Bramhall.Este o lecţie pe care am învăţat-o foarte recent,dar nu trebuie să renunţi la bucuria Crăciunului din cauza durerii că ai pierdut pe cineva drag.Într-adevăr,nu cred că este moment mai potrivit în cursul anului să ne amintim de cei care au existat în viaţa noastră şi ne-au părăsit pentru o altă lume.Cei care ar dori să ni-i amintim, nu cu tristeţea morţii,ci cu bucuria vieţii.Şi care ar vrea să ne trăim viaţa din plin.Aşadar,în această familie cu numeroase tradiţii,daţi-mi voie să fac un gest care sper să devină o nouă tradiţie,începând cu acest Crăciun şi în anii ce vor veni.Se ridică în picioare,iar ceilalţi bărbaţi îi urmară exemplul: Daţi-mi voie să toastez cu afecţiune,recunoştinţă şi dragoste.Pentru cei care trăiesc în inimile noastre tot anul,dar mai ales de Crăciun.Ridică paharul.Pentru soţia mea dragă, care mi-a oferit cel mai frumos cadou,spuse el zâmbindu-i fiicei sale,ai cărei ochi erau curios de strălucitori,şi care iubea fiecare clipă a Crăciunului.
-Pentru soţul meu iubit,ridică şi mama acestuia paharul,a cărui încăpăţânare o văd în toţi copiii mei.Ar fi fost mândru să fie cu noi la această masă.
-Pentru Richard,spuse Adrian,care n-a cântat niciodată decât fals un colind de Crăciun.
-Era îngrozitor,spuse Diana zâmbind.
-Pentru Charles,un om foarte bun,ridică Veronica paharul.
-Pentru răposatul meu soţ John,spuse Miranda încet.
-Pentru Jane,soţia mea,zâmbi Hugh.
-Şi pentru soţul meu drag,plecat acum departe,oriunde ar fi el acum,spuse Lady Bramhall hotărâtă.Un bărbat care nu recunoştea niciodată atunci când nu avea

dreptate,mereu insista să aibă ultimul cuvânt,şi care adora o budincă de prune bună,aruncă ea o privire spre Veronica.Este nevoie să spun mai multe?
Bărbaţii îşi reluară locurile pe scaune zâmbind printre noi comentarii care începeau cu: „*îţi aduci aminte când...*” şi „*îţi mai aminteşti Crăciunul în care...*” Sebastian întâlni privirea lui Lord Bramhall şi ridică numai puţin paharul în direcţia acestuia.Tatăl Veronicăi zâmbi şi încuviinţă din cap.Sebastian răsuflă uşurat.Nu era sigur care va fi reacţia acestuia legată de statutul lor marital real.
Îşi amintea vag că Veronica îi spusese că tatăl ei nu îl va împuşca.Iar bătrânul fusese foarte cordial ieri şi astăzi.Evident,Veronica îi spusese că au de gând să se căsătorească.Totuşi,nu se ştie niciodată cum reacţionează tatăl unei fete.
-Deci piesa va avea loc după masa de Crăciun?
-S-a discutat mult pe tema asta,spuse Bianca.Copiii au spus că mâine este o zi mai bună,căci este a doua zi de Crăciun şi nu voiau să vă abată atenţia de la prima zi.
-Se referă la cadouri,îi şopti James lui Hugh care stătea lângă el.
-Şi mie îmi plac cadourile,murmură Hugh.
-Apoi li s-a sugerat să joace piesa în onoarea zilei de naştere a unchiului lor Sebastian,şi au fost de părere că este o idee excelentă,strânse Bianca din umeri.
Aşa că puteţi să aşteptaţi cu toţii cu nerăbdare aniversarea lui Sebastian,care va include şi reprezentaţia anuală de Crăciun a trupei de teatru Hadley-Attwater.
-Va face sărbătoarea şi mai frumoasă,spuse Miranda.
-Într-adevăr,căci este o aniversare foarte importantă,adăugă Adrian.
-Fiul meu cel mai mic face treizeci şi trei de ani,zâmbi mama pieziş şi se întoarse spre domnişoara Bramhall.Îţi dai seama cât de bătrâne suntem noi?
-Prefer să evit să îmi dau seama de asta,mulţumesc,tresări domnişoara Bramhall.
-Şi aveţi tradiţii de familie privind aniversarea zilei de naştere,la fel cum aveţi legate de Crăciun? se uită Veronica la cei din jurul mesei.
-Hm,se încruntă Miranda,când eram copii,cel care-şi sărbătorea ziua de naştere primea o coroană pe care trebuia să o poarte toată ziua.Avea voie să-şi aleagă felurile preferate la masă,iar noi ceilalţi trebuia să fim foarte amabili cu el sau cu ea întreaga zi.
-Regula aceasta a durat până la una din aniversările Biancăi,în care s-a declarat regină şi nu a condus lumea prea înţelept,scutură Hugh din cap.I s-a urcat puterea la cap.

-Şi am fost detronată destul de brutal.Cineva m-a împins în heleşteu,îşi miji Bianca ochii.Îşi muta privirea de la un frate sau soră la altul.Încă am bănuielile mele legate de asta.
-Nu-ţi bate capul,spuse Diana cu voioşie.A fost unul dintre rarele noastre eforturi unite.
-Cu toate astea,aştept o coroană,zâmbi larg Sebastian.Şi am de gând să conduc ferm,dar cu mare înţelpciune şi bunătate.
-Trebuie să fii bun,pufni Diana.Doar în sfârşit îţi primeşti moştenirea.
-Moştenirea? întrebă Veronica.
-Este una din acele tradiţii de familie caraghioase,strânse din umeri Bianca.Nu e aşa important.
-Este enervant,pufni Diana.Tata,în infinita lui înţelepciune,a decretat ca fiecare dintre fiii săi mai mici-nu şi cel mai mare,căci el îi moştenea titlul nobiliar-să poată să intre în posesia moştenirii la cea de-a treizeci şi treia aniversare,dar numai dacă fraţii lui mai mari sunt de acord.Dacă îl consideră demn sau ceva de genul ăsta.
-Demn? spuse Veronica.Ce vrei să spui?
-Diana,cred că ajunge,spuse Sebastian repede.Veronica nu vrea să audă despre...
-Prostii.Este vorba de tine,căci tu eşti ultimul frate care ajunge la pragul acesta special,şi sunt sigură că Veronica vrea să cunoască totul despre bărbatul cu care s-a căsătorit,îi zâmbi Diana Veronicăi.
-Sigur că da,spuse Veronica privindu-1 pe Sebastian.Vreau să ştiu totul.
-Este o tradiţie mai veche,se pare că a fost iniţiată cu câteva generaţii în urmă,continuă Diana.Richard a trebuit să aprobe primirea moştenirii de către Adrian.Richard şi Adrian şi-au dat acordul pentru Hugh,iar acum este rândul lui Adrian şi Hugh să decidă dacă Sebastian este demn de a-şi primi moştenirea.
-Iartă-mă,nu sunt sigură că înţeleg,clătină Veronica din cap.Cum adică să „decidă”?
-O,ştii tu,strânse din umeri Diana.Chestiile obişnuite.Să-şi dea seama dacă este un tip responsabil.Dacă s-a maturizat într-adevăr.Nu cred că există o listă specifică de cerinţe...
-Sigur că nu! pufni Adrian.
-Şi n-aş crede să existe vreun dubiu privind dreptul lui Sebastian,continuă Diana,pentru că pare că s-a schimbat foarte mult în ultimul an,s-a aşezat la casa lui şi s-a însurat.
-Înseamnă că soţia este o cerinţă? întrebă Veronica încet.

-Nu,scutură din cap Sebastian.Nicidecum.
-Eu nu eram însurat când am primit moştenirea,spuse Hugh.Dar nici nu călătorisem prin lume în căutarea aventurii.
-Nimeni nu s-a gândit vreodată că n-ai fi merituos,râse Adrian.
-Plicticos,vrei să spui,oftă Hugh.Ăsta e păcatul meu.
Privirea Veronicăi îi puse lui Sebastian un nod în gât.
-Dar dacă Sebastian n-ar fi fost însurat...,începu Veronica.
-Nu mai contează,pentru că este,ridică Diana din umeri.
-Înţeleg,îl privi Veronica în ochi pe Sebastian.
-Nu,spuse el repede.Nu înţelegi cum trebuie,nu e aşa!
-Asta cu siguranţă explică multe,se ridică Veronica în picioare.Vă rog să mă scuzaţi o clipă,cred că am nevoie de aer proaspăt,zise repede,îşi împinse scaunul în spate şi părăsi încăperea.
-Sebastian,făcu Bianca ochii mari înţelegând întreaga situaţie.Nu ştia de moştenire?
-Se pare că nu,se ridică la rândul lui în picioare şi ieşi după Veronica.
Ştia de ziua lui de naştere,iar el crezuse că ştie şi de semnificaţia acesteia.
Nu făcu decât câţiva paşi de la uşă şi o prinse din urmă.
-Veronica,dă-mi voie să-ţi explic.
-Nu e nevoie de nici o explicaţie,îl fixă ea cu privirea,rănită şi furioasă.Totul este foarte clar.
-Nu e ceea ce crezi tu,scutură el din cap.
-Nu e? îşi puse ea mâinile în şolduri,iar tonul ei era calm,tăios.Mi se părea ciudat că un bărbat cu reputaţia ta se grăbeşte să se însoare.Iar reputaţia fusese unul din motivele pentru care te-am ales.
-Cum adică m-ai ales pe mine? îşi miji el ochii.
-Adică,te-am selectat,ridică ea din umeri.
Te potriveai perfect scopului,dacă voiam să fiu amantă.
-Ai spus că te-ai hotărât să fii amantă abia când m-ai cunoscut pe mine,îşi alese el cuvintele cu grijă.
-Pentru că erai alegerea perfectă pentru asta.Un aventurier care nu era interesat de o relaţie permanentă.Încă o eroare în planul meu,râse ea zgomotos.
-Deci orice bărbat ţi s-ar fi potrivit scopului? Dar Sinclair? Ar fi fost bun şi el?
-Dacă l-aş fi cunoscut pe el primul,poate,îi răspunse ea aspru.El doreşte să se însoare?
-Nu!

-Trebuie să câştige o moştenire dacă este însurat?
-Nu,spuse el tăios.Şi nici eu!
-Ha! Mai întâi ai cumpărat casa asta.Apoi tot ce-ţi mai trebuia era o soţie care să o ocupe.
-Nu am cumpărat casa asta cu gândul la o soţie.
-Evident! Dar ai cumpărat-o cu gândul să demonstrezi familiei cât de mult te-ai schimbat.Ce responsabil şi decent ai devenit.Cum a intrat oaia neagră acum în turmă!
-Nu!Ea ridică o sprânceană sceptică.
-Foarte bine,se enervă el.Cred că toate astea au fost un factor în decizia de a cumpăra casa.Dar era şi momentul potrivit să fac asta.
-Chiar înainte de aniversarea ta,îi aruncă ea o privire nimicitoare.Chiar la ţanc!
-E atât de greu de crezut că,atunci când ajungi la o anumită vârstă vrei să-ţi trăieşti viaţa altfel? se încruntă el.
-Când cel în chestiune eşti tu,da! scutură ea din cap.Am avut încredere în tine.Am crezut că eşti cinstit şi onorabil.
-Sunt.O privi în ochi.Nu te-am minţit niciodată.Nu te-am înşelat niciodată.
-Nu mi-ai spus despre vânătoarea ta de...de merituozitate! Şi despre rolul pe care trebuia să-l joc eu în toată povestea asta.Nu mi-ai spus despre moştenire.
-Mi-a ieşit din cap,spuse el fără să se gândească,apoi tresări.Chiar dacă era adevărat,nu era un răspuns bun.De când te-am cunoscut,doar la tine mă gândesc. Eşti tot ce contează pentru mine.
-Ai spus că mă vei iubi mai mult mâine decât astăzi.Că vrei să mori cu mâna în mâna mea.
-Şi am vorbit serios,am crezut în fiecare cuvânt pe care l-am spus!
-Trebuia să-mi fi dat seama! clătină ea din cap.Cuvintele tale erau mult prea sclipitoare.
-Veneau din suflet,replică el indignat.
-Ai recunoscut că sunt replici excelente.
-Ceea ce nu le goleşte de sens,spuse el hotărât.
-Ceea ce le face inutile,îşi miji ea ochii.Câtor femei le-ai mai spus lucrurile acelea?
-Nici uneia! spuse el încăpăţânat.Te iubesc.
-Şi asta ai mai spus-o şi altor femei?
-Nu ştiu,îşi trecu el mâna prin păr.Nu-mi amintesc,dar niciodată până acum nu am vorbit serios în legătură cu asta.

-Iar acum vorbeşti serios?
-Da! Şi de aceea vreau să mă însor cu tine.
-Deci nu e nimic altceva decât pură coincidenţă că găseşti o femeie cu care doreşti să te însori chiar înainte de momentul în care fraţii tăi trebuie să judece dacă eşti demn să-ţi primeşti moştenirea?
-Coincidenţele chiar se întâmplă,să ştii.
-Nu chiar aşa! izbucni ea.
-Te iubesc,Veronica,iar tu mă iubeşti pe mine.
-Încă o eroare în planul meu! izbucni ea,apoi inspiră adânc.Afirmi că faptul că te însori cu mine nu are nimic de-a face cu demonstrarea faptului că meriţi să-ţi primeşti moştenirea.
-Ceea ce este adevărul absolut! dădu el din cap.
-Atunci,spune-mi,îl fixă ea cu privirea.Ţi-a trecut prin cap că o soţie ar fi argumentul decisiv care să demonstreze familiei tale că nu mai eşti o dezamăgire pentru ei toţi? El ezită.
-Înţeleg.
-Nu,nu înţelegi,scutură el din cap.Recunosc,mi-a trecut prin cap.Dar asta înainte de a te cunoaşte.
-Deci oricare ar fi fost potrivită pentru tine,rămase ea cu gura căscată,indignată.
-Nu,sigur că nu,îmi răstălmăceşti cuvintele.
-Mi se pare că te pricepi foarte bine să faci singur asta,îi întoarse ea spatele şi o luă spre scări.
-Unde te duci? Ea se întoarse.
-În camera mea,unde am să arunc într-o valiză câteva lucuri fără de care nu pot trăi.Apoi mă întorc la Londra.Am să trimit după restul lucrurilor care îmi aparţin.Dacă eşti atât de bun,te rog să pui să-mi pregătească trăsura şi să-mi anunţi familia că plecăm imediat.
-Dar e Crăciunul! exclamă el uluit.
-Sunt foarte conştientă de asta.
-Dar este primul nostru Crăciun.
-Şi se pare că este şi ultimul.Inspiră adânc.Am fost confuză din clipa în care te-am cunoscut,Sebastian.Nu mai ştiam cum să mă comport.Am luat numeroase decizii prosteşti şi,trebuie să recunosc,am făcut multe greşeli.Nu am fost eu însămi.Planurile mele nu o iau niciodată razna.Şi,cu siguranţă,nu am avut de gând să mă îndrăgostesc.Veronica scutură din cap.Am fost foarte norocoasă cu

prima căsătorie.Charles m-a acceptat exact aşa cum eram,independentă şi sinceră şi plină de defecte.Nu am crezut că voi mai găsi aşa ceva vreodată.
-Dar ai găsit.Îţi iubesc defectele!
-Iar tu ai încercat tot timpul să fii altcineva.Corect şi conform cu regulile altora şi întemeind o viaţă care nu ţi s-a potrivit niciodată.El făcu un pas spre ea.
-Dar acum mi se potriveşte.Făcu un gest larg cu mâinile.Tu.Un cămin,o soţie,o familie.M-am schimbat,am crescut,dacă vrei.Îmi doresc toate astea.Te vreau pe tine.
-Nu.Vrei ceea ce crezi că trebuie să ai,clătină ea din cap.Iar eu îmi doresc să fiu mai mult decât un mjiloc prin care să-ţi atingi scopul.Îi întoarse spatele şi începu să urce repede scările.El se uită după ea îndelung.Crezuse că mama lui îi spusese despre moştenire.Cu toate astea,el era cel care ar fi trebuit să-i spună,ca şi despre condiţiile pentru primirea moştenirii.Trebuia să fi bănuit cum va reacţiona când va afla.Ce idiot fusese! Chiar dacă neintenţionat,o rănise.Simţit un nod în stomac.Trebuia să facă ceva.Refuza categoric să trăiască fără ea.Auzi paşi în spatele său şi se întoarse.Tatăl,mătuşa şi bunica Veronicăi stăteau în pragul sufrageriei:
-Am auzit absolut totul,pufni domnişoara Bramhall şi trecu val vârtej pe lângă el.Şi când te gândeşti că am crezut în onestitatea ta!
-Sunt foarte dezamăgită,tinere! îi aruncă Lady Bramhall o privire dură.
Dezamăgire care n-are nici o legătură cu budinca de prune,cu toate că am să-mi aduc aminte de asta! Se aplecă şi îi spuse în şoaptă: o cunosc pe nepoata mea mai bine decât se cunoaşte ea însăşi.Nu este genul care să se răzgândească.
Însă nu este nebună.Îţi sugerez să-i acorzi câteva zile ca să evalueze situaţia.
-Atunci,înseamnă că există speranţă? se uită el mirat la ea.
-E Crăciunul,băiete.Mereu există speranţă! confirmă ea din cap şi porni după nepoata sa.
-Are dreptate,să ştii,spuse şi Lord Bramhall privindu-1 în ochi.Veronica nu e nebună.Dar e o femeie îndrăgostită,şi acestea sunt fiinţe foarte fragile şi delicate.
-Aşa se pare,murmură Sebastian.
-Ţi-am citit cărţile.
Nu eşti genul de bărbat care se dă uşor bătut,şi nici nu-ţi lipseşte curajul în faţa problemelor,spuse el pe un ton foarte hotărât.Sper,pentru fericirea fiicei mele,că deşi pretinzi că te-ai schimbat,curajul să-ţi fi rămas intact.
-Îmi voi da toată silinţa.

-Hm,îi aruncă Lord Bramhall o privire plină de îndoială,apoi porni după restul familiei sale.Cel puţin,avea doi aliaţi în familia Veronicăi.Acum însă,trebuia să dea ochii cu propria familie.Se întoarse şi intră din nou în sufragerie.
Îl întâmpină o mare tăcere,laolaltă cu nouă perechi de ochi,acuzatori sau empatici,în funcţie de persoana căreia îi aparţinea.
-Ei bine? făcu el încrucişându-şi mâinile la piept.Haideţi.Spuneţi.
Se porniră la unison:
-Ce-a fost în capul tău?
-De ce nu i-ai spus despre moştenire?
-Cum ai putut?
-Nu sunteţi căsătoriţi?
-În mod evident,nu m-am gândit prea bine,îi spuse Mirandei,apoi se întoarse spre Bianca: Nu ştiu de ce nu i-am spus.Nu mi s-a părut important,şi apoi cu cât trecea mai mult timp fără să pomenenesc despre asta,cu atât era mai greu să spun ceva.O privi apoi pe Diana: Cum am putut? Nu ştiu.Nu sunt foarte sigur ce am făcut.Diana pufni.El o ignoră şi i se adresă mamei:
-Şi da,mamă,nu suntem căsătoriţi.Eu am vrut această căsătorie.Ea nu a acceptat.
În cele din urmă am convins-o.Acum crede că am vrut să mă însor doar pentru blestemata aia de moştenire.
-Dumnezeule,eşti un idiot! rămase Hugh cu gura căscată.
-Trebuie să stăm de vorbă,Sebastian,adăugă Adrian.
-Atunci trebuie să o convingi de contrariul,spuse mama cu hotărâre.
-Nu eşti şocată că nu suntem căsătoriţi? întrebă el uimit.
-Chiar mă întrebam de ce nu poartă inel,murmură Evelyn.
-Sunt uimită dincolo de cuvinte.Însă...îl fixă mama cu o privire de gheaţă.O iubeşti pe femeia asta,iar ea te iubeşte pe tine.
-N-ar trebui să te duci după ea? întrebă James.
-Nu astăzi.În plus...oftă el resemnat.Nu se înşală cu totul şi trebuie să găsesc o cale să fac asta cum trebuie.Până atunci...miji el ochii mutându-şi privirea pe rând de la un membru al familiei la altul.Aş aprecia dacă nu am mai discuta despre subiectul ăsta pentru moment,chiar dacă pare dificil.Ştiu că fiecare dintre voi are un sfat sau o posibilă soluţie.Nu doresc să aud nimic astăzi.Consideraţi că-mi faceţi un cadou.
Încă este Crăciunul,în fond,şi cred că sunt cadouri de deschis.
-Cum doreşti,răspunde Adrian,rămânând pe gânduri.

Câteva minute mai târziu,un grup mult mai tăcut se adună în jurul bradului de Crăciun.Totuşi,copiii şi deschiderea cadourilor reuşiră să readucă parţial ceva din bucuria sărbătorii Crăciunului.Sebastian era recunoscător pentru asta.Nu voia să le strice tuturor Crăciunul.Cu toate că nu avea nici o satisfacţie să ştie că avusese dreptate în legătură cu încă ceva.Acesta era într-adevăr un Crăciun de neuitat.

CAPITOLUL 23

-Ai de gând să deschizi chestia aia sau te holbezi la ea până la Crăciunul viitor? o întrebă bunica enervată.

-Ce faceţi aici? Veronica ridică privirea şi le văzu pe cele două femei.De când sunteţi aici?

-De îndeajuns de mult timp.Bunica şi mătuşa Lotte intrară în salonaşul Veronicăi ca nişte misionari hotărâţi să salveze suflete pierdute.Veronica îşi încrucişă braţele.Nu avea chef nici de sfaturi,nici să fie convinsă de absolut nimic.

-Arăţi deplorabil,draga mea,se aşeză bunica pe canapeaua de lângă ea.Ai ochii umflaţi şi nasul roşu.

-Sper că îţi dai seama că eşti mult mai fermecătoare atunci când te prefaci că eşti specială,îi spuse Veronica,îngustându-şi privirea.Lotte abia se abţinu să nu izbucnească în râs şi se aşeză de cealaltă parte a Veronicăi.

-Nici chiar eu nu pot să fiu specială tot timpul,făcu bunica un gest de lehamite cu mâna.Întrebarea nu este de ce suntem noi aici,ci ce faci tu? Sau nu faci,mai bine spus.

-Abia dacă ai scos o vorbă tot drumul spre Londra ieri,spuse mătuşa Lotte cu compasiune.Suntem foarte îngrijorate.

-Nu erau prea multe de spus.Dar erau multe de plâns,şi cu plânsul se ocupase aproape toată noaptea,plâns nervos,sau de durere,sau pentru că pierduse ceva foarte important.Ceea ce era foarte ciudat,pentru că ea nu era genul de femeie care să plângă mult,de fapt abia dacă plângea vreodată.Totuşi,spre dimineaţă începuse să se gândească dacă nu cumva se repezise să-1 judece prea aspru pe Sebastian.Acum,la o zi după ce plecaseră de la Greyville Hall,nu mai era deloc sigură că acţiunile ei fuseseră corecte sau justificate sau doar complet nebuneşti.
Dacă într-adevăr avea încredere în el,oare această eroare de judecată din partea lui avea să anuleze acest lucru? Oare ea arunca la gunoi ceva remarcabil,ce nu credea că va mai găsi vreodată,din cauza unei greşeli prosteşti din partea lui? Nu

crezuse niciodată că Sebastian e perfect.De ce se aştepta să fie perfect acum? Veronica se mândrise mereu că este rezonabilă şi raţională.Calităţi care se pare că o părăsiseră în acest moment.Nu ştia dacă trebuie să dea vina pentru asta pe sărbătoare sau pe bărbat.Probabil câte puţin pe fiecare.Detesta faptul că se simţea ca o proastă.

Privirea ei se mută din nou asupra pachetului de pe măsuţa de ceai pe care o pusese în faţa canapelei.O pusese acolo exact ca să privească pachetul mic, învelit în catifea.Toată ziua făcuse asta şi îşi pusese întrebări la care nu găsise răspunsul.Nici asta nu era o atitudine raţională.

-Şi nu e nevoie să vă îngrijoraţi.

-Ce e acela? făcu Lotte un semn din cap spre pacheţel.

-Evident,este un cadou de la Sebastian,dragă,spuse bunica pe un ton plin de înţelepciune.

-De ce crezi asta? îi aruncă Veronica o privire tăioasă.

-Dumnezeule,Veronica,oftă bunica.Am plecat înainte să ajungem la cadouri,iar tu nu l-ai deschis.Aşadar,evident că este de la Sebastian.Ridică ea o sprânceană mirată.L-ai luat cu tine?

-Doar era pentru mine,strânse Veronica din umeri.

-Foarte bine,o bătu uşor Lotte pe braţ.Aşa şi trebuia.

-M-am dus în camera lui să îi las cadoul pe care i-1 pregătisem,căci eu nu aveam nevoie de el,şi am văzut unde a lăsat asta...Pe noptiera de lângă pat,chiar după ce...Era pentru mine,repetă ea.

-Şi ai avut dreptate să-1 iei,spuse Lotte hotărâtă.Măcar atâta meriţi.În fond, bărbatul acela te-a minţit.

-Nu m-a minţit niciodată,spuse Veronica aspru.

-Atunci,te-a indus în eroare.

-Nu aş spune...scutură ea din cap.Nu m-a indus în eroare.

-Sigur că nu,spuse bunica.Pur şi simplu nu ţi-a spus ceva ce ar fi trebuit să-ţi spună,chiar dacă nu i s-a părut semnificativ.

-A încercat să o ademenească să-1 ia de bărbat Ca să poată el să moştenească o avere,pufni Lotte.

-Poate.Cu toate că,dacă vedeai cum o priveşte,presupun că voia să o ademenească să-1 ia de bărbat pentru că o iubeşte,ridică bunica din umeri.Deşi s-ar putea să mă înşel.

-Bărbaţii nu sunt de încredere,spuse Lotte hotărâtă.

-Absolut,confirmă din cap bunica.

-Am avut încredere în el,spuse Veronica,cu ochii la cadou.Cu cât mă aflam mai mult în preajma lui,cu atât aveam şi mai multă încredere în el.Cu atât îmi plăcea mai mult.Cu atât mai mult mă gândeam...că este un bărbat bun,adăugă ea în şoaptă.
-Ha! pufni Lotte.
-Bărbaţii buni nu se găsesc uşor,spuse bunica pe un ton extrem de firesc.Este mare păcat să arunci la gunoi un bărbat bun.
-Bun? o privi Lotte fix pe mama ei.Chiar dacă ignorăm faptul că nu i-a spus adevăratele motive pentru care voia să se căsătorească,şi-a lăsat familia să creadă că sunt căsătoriţi.Poate că nu a minţit-o pe ea,dar cu siguranţă i-a minţit pe toţi ceilalţi.
-Asta este şi vina mea,tot atât de mult cât este a lui,spuse Veronica repede.Era cinstit să-şi recunoască partea de vină în toată treaba asta.Nu pot să-l acuz că a vrut ca familia lui să aibă o părere bună despre el.
-Ca să câştige o avere,dădu Lotte ochii peste cap.
-Nu,nu este asta,scutură Veronica din cap.În ciuda succesului său,Sebastian a simţit mereu că şi-a dezamăgit familia.Pur şi simplu vrea să fie...unul dintre ei.
-Chiar şi aşa...Începu Lotte.Veronica îşi încruntă sprâncenele:
-Spuneai că bărbaţi ca el sunt rari şi trebuie să mă reped să nu-l scap.
-Asta era atunci când credeam că nu este la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi,sări Lotte.Asta era înainte să-ţi frângă inima!
-Ţi-a frânt inima,draga mea? se uită bunica la ea.
-Da,oftă Veronica.Oh,nu ştiu.Pe de o parte,simt că s-a folosit de căsătorie ca să obţină ceea ce voia...
-O moştenire,confirmă Lotte.-Acceptare,murmură bunica.
-Pe de altă parte...se ridică Veronica şi începu să se plimbe nervoasă prin cameră.El nu e aşa.
-Altfel nu l-ai iubi,zâmbi bunica.
-N-am fost niciodată atât de confuză.
-Dragostea are darul să facă asta,confirmă bunica.
-Am fost confuză din clipa în care l-am cunoscut.Parcă nu mai semăn cu mine.
Se opri privindu-le pe celelalte femei.Nu ați observat?
-Poate în jurul ochilor,murmură bunica.
-Şi prostia aia de idee să-i fii amantă nu a fost cea mai bună idee a ta! se strâmbă Lotte.

-E o chestie interesantă la bărbaţi,începu bunica pe gânduri.Am observat că indiferent cât de inteligenţi sunt,pot să facă lucruri de-a dreptul prosteşti.
-Dacă mi-ar fi spus de la început...
-Nu ai mai fi stat pe gânduri.Într-adevăr,ar fi fost o glumă între voi.
-Chiar aşa crezi? zise Veronica întâlnind privirea caldă a bunicii.
-Este posibil.Din păcate,nu vom şti niciodată,scutură ea din cap.Problema cu lucrurile de felul ăsta este că semnificaţia lor creşte cu cât rămân mai mult timp necunoscute.Ca şi cum ar fi fost ascunse.
-Am crezut că mă iubeşte.
-Şi te iubeşte? O privi pe bunica ei,fără să-i răspundă.
-Nu prea mai contează acum,cred,continuă bunica.Ce-i făcut,e bun făcut.
-Veronica,o privi Lotte cu mare atenţie.Te-ai pripit să-l judeci? Ai făcut o greşeală?
-Altă greşeală,vrei să spui?
-Dacă crezi că ai greşit...Lotte îşi alese cuvintele cu grijă.Nu aştepta prea mult ca să recunoşti asta.Mândria nu te ajută cu nimic atunci când eşti singură.
-Veronica nu e la fel ca tine,Lotte.Ea este dispusă să recunoască atunci când greşeşte.Ea nu se teme să facă un compromis.Cât despre tine...o fixă bunica pe Veronica cu privirea.Singurul lucru mai trist decât să piezi budinca de prune de Crăciun este să pierzi deschiderea cadourilor.Crăciunul a rămas acum în urmă,
aşa că stai jos şi deschide cadoul acesta.Eu,una,mor de curiozitate să văd ce este.
-Foarte bine.Veronica îşi reluă locul între bunica şi mătuşa sa şi,întinzându-se după pachet,observă că îi tremura mâna.Asta era absurd.Ea nu plângea şi,cu siguranţă,nu îi tremura mâna niciodată.Inspiră adânc şi apucă pachetul.
Dezlegă panglica şi desfăcu catifeaua.O foaie de hârtie îndoită se afla deasupra unui obiect învelit în pânză,mai greu decât păruse la prima vedere.Ea puse biletul deoparte şi dădu pânza la o parte.Inima îi sări din piept.
-Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Lotte,nu e nimic altceva decât o busolă veche.
-Mă îndoiesc,şopti bunica.Veronica o răsuci în palmă.O simţea la fel de caldă ca atunci când i-o dăduse el în parc.Ca şi cum tocmai ar fi scos-o din buzunar,la fel ca atunci.Cum putuse să i-o dea ei? O avea de când era mic.Îl însoţise în toate expediţiile.Acesta era lucrul cel mai de preţ al său.
-Citeşte biletul,dragă,spuse bunica,iar vocea ei se auzea ca de undeva,departe.
Veronica clipi şi desfăcu biletul.
Draga mea Veronica,

Mereu am crezut că gloria stă în căutare,însă acum îmi dau seama că era greşit.In Ambitu,Gloria nu mi se mai potriveşte.Am descoperit că adevărata glorie vine la final,în premiu,în cea care pune stăpânire pe inima mea.
Aşadar,mi se pare potrivit să încredinţez cel mai preţios lucru pe care îl am celei pe care o preţuiesc mai mult decât orice în viaţă.Căutarea mea ia sfârşit cu tine,şi împreună ne aşteaptă o nouă viată.Şi este,într-adevăr,una glorioasă.
Al tău,Sebastian
-Ce prostii,îşi trase Lotte nasul,ascunzând o lacrimă.
-Nu sunt deloc prostii.Este o absurditate.O mare absurditate,zise Veronica,şi nu ştia dacă să râdă sau să plângă.Se pricepe bine la absurdităţi din astea şi la absurdităţi infernale,şi la absurdităţi minunate...Îşi trase ea nasul.Şi,Dumnezeule mare,îl iubesc!
-Doar pentru că îţi dă o tinichea tâmpită...
-Nu asta mă face să îl iubesc.Asta înseamnă că el mă iubeşte.
-Asta am observat şi eu,încuviinţă bunica din cap spre fiica ei.Şi sunt foarte pricepută.
-Chiar şi aşa,Veronica...
-Fie am încredere în el,Lotte,am încredere că mă iubeşte şi că nu a avut de gând să-mi ascundă nimic semnificativ,fie nu am.Nu pot să accept jumătăţi de măsură.Făcu o pauză,gândindu-se.Să-1 ierte pe el era mult mai uşor decât să se ierte pe sine însăşi,dacă îl pierdea.Trebuie să-1 cred! Inspiră adânc.Şi îl cred.
Lotte şi bunica schimbară priviri atotştiutoare.Veronica făcu ochii mari,ca şi cum ar fi avut o revelaţie.
-Trebuie să mă întorc.Am stricat Crăciunul.Nu vreau să-i stric şi ziua de naştere.
-Este prea târziu să pleci astăzi.Vom merge mâine la prima oră,spuse bunica cu hotărâre.
-Trebuie să plec chiar acum,clătină ea din cap,încăpăţânată.
-Sigur că nu! adoptă bunica cel mai bun ton al ei special.Mai întâi,trebuie să ştii exact ce vei spune.Apoi trebuie să cântăreşti cât de jos îi permiţi să se coboare în genunchi în faţa ta.Şi ai nevoie de un somn bun la noapte,spuse,
cutremurându-se.Arăţi groaznic!
-Dar mă simt mult mai bine decât arăt,zâmbi Veronica.
-Aşa şi trebuie,o privi bunica în ochi.Eşti sigură de asta? Că vrei să-1 ierţi?
-Nu am fost mai sigură de ceva vreodată!

-Cred că,în general,trebuie să faci sacrificii pentru a obţine ceea ce vrei,scutură Lotte din cap şi oftă.Îi vei permite aşadar să facă din tine mijlocul pentru a-şi atinge scopurile?
-Dar e vorba de un scop fericit,zâmbi bunica.
-Nu,dragă Lotte,reuşi Veronica să zâmbească fericită.El va fi cel care mă ajută să-mi ating scopul.
-Îţi dai seama că arăţi ca un prost? îl privi Sinclair pe prietenul său cu amuzament nedisimulat.
-Pentru că aşa mă simt,este foarte potrivit,se aşeză Sebastian pe scaun şi îşi roti coniacul în pahar.
-Probabil că ai putea să-ţi dai jos coroana acum.
-Îmi place coroana,spuse Sebastian în şoaptă.Încă este ziua mea,aşa că păstrez coroana.
-Cred că ţi se potriveşte,cel puţin astăzi,sorbi Sinclair dm coniac.Nu mi-ai spus cât de excepţional am jucat în piesă.Se gândi o clipă.Poate că voi urca pe o scenă adevărată.
-Aplauzele au fost în întregime pentru copii.Cât despre tine...pufni Sebastian.Aş spune că reprezentaţia ta a fost în regulă,dat fiind că restul actorilor erau cu mult mai scunzi şi mai tineri.Dar nu aş conta nici măcar pe un succes minim pe scenă, doar dacă nu cumva consideri succesul o grămadă de fructe stricate aruncate în tine.
-Nu eşti o companie prea plăcută astăzi,să ştii.
-Nu mi-am dat seama,murmură el.
El şi Sinclair stăteau în capătul cel mai îndepărtat al sălii de la intrare,aşezaţi pe nişte fotolii confortabile,deşi mult prea vechi şi ponosite,şi priveau focul din şemineu,mai precis buşteanul tradiţional de Crăciun.Aici se stabilise centrul festivităţilor de Crăciun.Restul familiei se afla în celălalt capăt al încăperii,lângă pomul de Crăciun,cu toate că deja copiii se împrăştiaseră,după ce îşi primiseră laudele pentru jocul actoricesc.Sebastian se chinuise să iasă din starea sa de melancolie şi să-şi ia figura de unchi bun pe durata piesei şi de dragul copiilor.De ce să fie toţi nefericiţi asemenea lui?
Mama,fraţii şi surorile sale îi respectaseră cererea de a-şi ţine părerile pentru ei,ca de altfel şi orice sfat în legătură cu modul în care să procedeze cu Veronica,cel puţin până acum.Ştia că asta nu avea să dureze.Într-adevăr,fusese şocat că-l lăsaseră în pace aproape toată ziua de ieri.Răbdarea nu era o virtute prea răspândită în familia Hadley-Attwater.Petrecuse o mare parte din zi

uitându-se la flamura pe care i-o lăsase Veronica.Era amuzantă şi bizară şi emoţionantă.Şi perfectă.Mare parte din seară şi până târziu,în noapte,se aflase în compania fraţilor lui şi a lui Sinclair,secondat de whisky şi coniac şi orice mai era la îndemână.Chiar aşa,în bezna melancoliei lui,aprecia că toţi ceilalţi evitau să menţioneze femeile,în general,şi pe Veronica,în special.Era bine să se afle în compania unor bărbaţi care înţelegeau că unui bărbat nu îi place să i se arunce în faţă propriile greşeli.Mai ales atunci când nu ştia cum să le repare.Adrian încercase să discute subiectul moştenirii o dată sau de două ori,dar încetase atunci când Sebastian subliniase că şi acesta era un subiect despre care nu dorea să vorbească.

-Deci...începu Sinclair adoptând un ton destins.Ai luat vreo hotărâre? Ai făcut vreun fel de plan? Ţi-ai formulat un gând coerent? Sebastian îi aruncă o privire pierdută.Sinclair râse:

-Aşa mă gândeam şi eu.Făcu un semn din cap spre celălalt capăt al sălii.Dacă nu mă înşel,mai ai o oră în cel mai bun caz,până să vină pe capul tău.Am auzit discuţiile dintre ei şi ai noroc că te-au lăsat în pace atât de mult.

-Ştiu,inspiră el adânc.Mâine merg la Londra.

-Să o recâştigi pe Veronica? Sebastian dădu din cap.

-Excelent! exclamă americanul,apoi îl privi atent.Cum?

-Nu mi se pare că am de ales,şi nici nu-mi doresc altceva,cred.Făcu o pauză.Nu o minţise propriu-zis,dar nici nu-i spusese întregul adevăr.Sau,mai degrabă,riu-i spusese totul.Trebuie să fiu cinstit cu ea până la capăt.

-Credeam că ai fost.

-Şi eu credeam la fel.Dar se pare că o minciună prin omisiune este la fel de rea ca şi o minciună sfruntată.Scutură din cap.Cel mai ciudat lucru este că aproape că am uitat de ziua mea de naştere şi de moştenire.Tot ce mi-am dorit a fost ca ea să-mi fie soţie.Să intre pentru totdeauna în viaţa mea.

-Spune-i ei,nu mie,îi aruncă Sinclair un zâmbet pieziş.

-Îi voi spune.Sinclair îşi alese cu grijă cuvintele:

-Dar dacă nu e de ajuns?

-Nu am de gând să renunţ.Contez pe faptul că mă iubeşte destul ca să mă ierte.

Dacă mă înşel şi în legătură cu asta...dădu el din umeri.Nu ştiu.Dar mai întâi...se cutremură şi se ridică în picioare: Trebuie să le fac faţă lor.

Se îndreptă spre familia lui.Mai bine să îi lase să-i spună ce au de spus şi să scape.Nu o să-i dezvăluie ceva ce nu ştie deja.Din nou,i-a dezamăgit.Dar pentru prima oară,nu-i păsa.Aproape că ajunsese la cercul de canapele şi fotolii aşezate

cu faţa spre bradul de Crăciun,unde se întrunise familia,când îl zări Bianca.Le făcu semn şi celorlalţi.Se întoarseră cu toţii imediat şi îşi îndreptară privirile spre el,aşteptând.
-Cred că vă întrebaţi cu toţii...
-Sir Sebastian,îl strigă Stokes din spate.Se întoarse.Majordomul venea repede spre el.Domnule,aveţi musafiri.
-Musafiri? întrebă el nedumerit.Ultimul lucru de care avem nevoie acum sunt alţi musafiri.
-Dar este Lady...se opri Stokes derutat.Lady...Hm...
-Ţi se potriveşte,să ştii,răsună o voce cunoscută din pragul uşii.
Inima lui bătu să-i sară din piept.
-Ce mi se potriveşte?
Veronica veni spre el,iar familia lui se afla la numai câţiva paşi mai în spate.
-Coroana,desigur,strânse ea din umeri.Nu este la fel de modernă ca pălăriile mele,dar spune ceva despre tine.
-Mie îmi place,spuse el precaut.
-Şi mie,îl privi ea o clipă.Cu toate că e un pic cam ponosită.Ai nevoie de una nouă.
-Poate anul viitor.Era conştient că mai bine de o duzină de ochi îi priveau curioşi,dar nu-i păsa.Restul lumii aproapre că nu mai exista.Păşi lângă ea şi-şi coborî glasul.
-Va mai exista anul viitor pentru noi?
-O,aşa sper,spuse ea cu o voce uşor tremurată.
-Nu te-am minţit niciodată,spuse el întâlnindu-i privirea.
-Ştiu.
-Dar ar fi trebuit să-ţi spun despre semnificaţia aniversării.
-Şi asta ştiu.
-Recunosc,am greşit cu asta.
-Da,ai greşit.
-De ce ai venit? o privi el îndelung.
-Dumnezeule,Sebastian,zâmbi ea timid,iar inima îi bătea la fel de tare ca a lui.
Este ziua ta şi am venit să-ţi spun „La mulţi ani”.
-Doar atât?
-Nu.Trase aer în piept ca să se calmeze.Cred că m-ai cerut de nevastă.
El confirmă din cap.
-Iar eu am fost de acord.

-Da,aşa este.
-Atunci nu poţi să scapi aşa de uşor de mine,spuse ea cu hotărâre.Ai vrut să te însori cu mine iar eu am venit să te ajut să-ţi respecţi promisiunea.Nu sunt genul de femeie care să ignore o promisiune de o asemenea importanţă doar pentru că bărbatul face ceea ce sperăm că este o eroare momentană de judecată.Cu toate că mă aştept de la el să fie mai inteligent în viitor.
-Înţeleg,se gândi el o clipă.Presupun şi că te aştepţi şi să-mi petrec restul vieţii revanşându-mă pentru greşelile mele.
-Fără îndoială,pufni ea.
-Foarte bine atunci,scutură el din cap.Dar nu de aceea te-ai întors.
-Nu? se arătă ea mirată.
-Nu.O trase în braţele lui şi o privi în ochi.Ai spus-o tu însăţi.Nu poţi să-ţi imaginezi viaţa fără mine.
-Hm,da,şi asta trebuie luat în calcul,ridică ea din umeri cum putu în braţele lui.
-Eşti nebună după mine,îi zâmbi el.Îndrăgostită până peste cap.
-Probabil că sunt nebună,îşi strecură ea braţele în jurul gâtului lui.Iar tu,Sir Sebastian Hadley-Attwater,vrei să mori cu mâna în mâna mea.
-Mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva.Dar nu...buzele lui murmurau lângă buzele ei,nu pentru mult timp de-acum încolo.O sărută cu sete,iar ea îl sărută la rândul ei simţind o dragoste care avea să dăinuiască mai mult ca sigur până aveau să-şi dea ultima suflare.Şi poate şi mai mult.
Cineva îşi drese vocea în spatele lor.Veronica se retrase şi îi zâmbi.
-Aproape că am uitat că nu suntem singuri.
-Păcat,îi zâmbi el larg,apoi redeveni serios.Aş fi dispus să renunţ la moştenire dacă asta ţi-ar demonstra că tu eşti tot ce-mi doresc.
-Prostii.Ar fi absurd să renunţi la o avere.
-Veronica,nu e o avere,zise el,încruntându-se.
-Suma nu contează.Cu siguranţă nu ducem lipsă de bani,dar asta a vrut tatăl tău...
-Iertaţi-mă că vă întrerup,spuse Bianca cu voce tare.Dar nu aude nimeni nici un cuvânt din ce spuneţi voi acolo.
-Păcat,spuse bunica ei.
-Deşi suntem încrezători că totul s-a terminat cu bine,conchise Evelyn.
Sebastian o mai sărută o dată pe Veronica,tare şi apăsat,apoi îi dădu drumul.Ea îşi potrivi pălăria şi se uită la întreaga adunare cu o privire calmă care contrazicea felul în care îi tremurau penele de la pălărie.La naiba,îi plăcea asta.

-Atunci,dacă problema s-a lămurit,nimeni nu e mai fericit decât mine,pentru asta.Dar este ziua lui Sebastian-Adrian îi aruncă fratelui său o privire plină de afecţiune-şi trebuie spuse câteva lucruri.
-Într-adevăr,trebuie spuse câteva lucruri,interveni Veronica indignată.Şi am de gând să le spun.În spatele lui Sebastian,tatăl Veronicăi izbucni în râs.
-Foarte bine atunci,spune,încuviinţă Adrian,uimit.
-Îmi dau seama că e un fel de tradiţie,dar cum îndrăzniţi,voi toţi,oricare dintre voi,să mergeţi atât de departe încât să judecaţi dacă Sebastian este demn de o moştenire sau să facă parte din această familie,sau orice altceva? Veronica privea întreaga adunare a familiei de Hadley-Attwater.Sinclair fusese foarte înţelept să se depărteze de ceilalţi,fără îndoială pentru a evita vreo scânteie de furie greşit direcţionată.
-Sebastian este un bărbat curajos şi inteligent şi,în mare parte,cinstit.Cu siguranţă nu este perfect...Cineva,Sebastian nu era sigur cine anume,încercă
să-şi ascundă un hohot de râs.
-...dar,în fond,nimeni nu-i perfect.Nu mi-aş dori un bărbat perfect.Cu siguranţă nu m-aş simţi bine prin comparaţie cu el.Şi da,poate fi foarte enervant,şi cu siguranţă este unul dintre cei mai aroganţi...
-Mă aperi? se aplecă Sebastian,şoptind.
-Da,dragă,spuse ea hotărâtă.
-Interesant mod de a face asta,se miră Diana.
-Dar exact aceste defecte îl fac atât de adorabil.Veronica îşi încrucişă braţele la piept şi îi privi pe toţi,ca o guvernantă care dojeneşte nişte copii neascultători.
Bărbatul ăsta a fost înnobilat de regină.A călătorit prin întreaga lume.A avut parte de tot felul de peripeţii care i-ar face pe majoritatea bărbaţilor să tremure de groază şi a scris despre expediţiile lui pentru ca şi alţii,ale căror vieţi nu sunt nici pe departe atât de palpitante,să poată trăi aventura prin ochii lui.Şi-a reprezentat familia,chiar ţara,cu curaj şi tărie morală şi onoare şi...şi...
-Umor? sugeră Sinclair.
-Da,încuviinţă Veronica.Mulţumesc.Poate să fie foarte amuzant.Mă face să râd chiar şi când îmi vine să-i trag o palmă.
-Dumnezeule,ce mai partidă sunt! o fixă Sebastian cu privirea.
-Mulţumesc,dragule,pentru că-mi demonstrezi punctul de vedere.Se întoarse din nou spre familia lui,mijindu-şi ochii şi continuă.Şi este absurd ca oricare dintre voi să creadă,chiar şi pentru o clipă,că nu este demn să primească moştenirea lăsată de tatăl lui! Trebuie să fiţi mândri de el!

-Dar suntem mândri de el,zise Hugh uimit.
-Prostii,pufni ea.Credeţi că este o dezamăgire.Privirea lui Adrian trecu de la Veronica la Sebastian.
-Asta crezi?
-Da...Mereu am crezut asta.În orice caz...inspiră el adânc.Se pare că nu mai contează.Asta nu înseamnă că nu vă iubesc pe toţi,dar...Îi zâmbi celei care urma să-i fie în curând soţie.Aceasta este o femeie extraordinară.Şi dacă sunt destul de demn de ea,asta e tot ce am nevoie.Şi tot ce îmi doresc.
-Am mai spus-o mai devreme şi am s-o mai spun încă o dată: eşti un prost! exclamă Hugh,dând ochii peste cap.
-Sebastian,îl fixă Adrian cu o privire dură.
Exact despre asta am tot vrut să discut cu tine de la Crăciun.Noi am vrut dintotdeauna să primeşti ceea ce ţi-a lăsat tata.Nu s-a pus niciodată problema asta.
-Am fost şocaţi să aflăm că ai crezut altceva,scutură Hugh din cap.Simpla idee că ai avea nevoie de o casă şi o soţie,şi orice altceva,ca să ne faci să credem că eşti demn să primeşti ce ţi-a lăsat tata este absurdă.
-Dar eu...îi privi Sebastian mirat.
-O parte din vină probabil că o purtăm şi noi,continuă Adrian.Evident nu am lăsat să se vadă cât de mândri suntem de realizările tale.
-Cu toate că,dacă-mi este permis să subliniez,nu prea ai fost prin preajmă,spuse Diana.E dificil să-i arăţi cuiva adevăratele tale sentimente dacă acesta nu e niciodată prezent.
-Ştiu că atunci când ai plecat în prima expediţie tata nu a fost mulţumit,clătină din cap Adrian,încet.Dar era mândru de tine.Spunea că ai avut curajul să-ţi urmezi visurile.Nu era de acord cu tine,dar ce tată doreşte ca fiul său să plece în locuri în care viaţa îi este pusă mereu în pericol? Ştiind că e posibil să nu mai audă niciodată de el? Ştiind că e posibil să nu mai afle vreodată ce s-a întâmplat cu el?
-Asta nu a fost niciodată partea mea preferată,mormăi mama.
-Cu toţii suntem mândri de tine.De ceea ce ai realizat şi cine eşti.De bărbatul care ai devenit.Hugh privi spre Veronica.Am fi putut să ţinem şi noi discursul acesta,Veronica.Poate că noi nu îl găsim atât de adorabil ca tine,dar e mai bine aşa.
-Deşi partea aia în care spuneai că ţi se pare amuzant chiar şi atunci când vrei

să-i tragi o palmă sună foarte cunoscut,zâmbi Miranda.Sebastian clătină din cap,neîncrezător.
-Asta nu este...adică...Privirea lui alunecă de la o fată zâmbitoare la alta.
Veronica îi dădu un ghiont.
-Un bărbat trebuie să recunoască atunci când greşeşte,îţi aminteşti?
-Păi,da...zâmbi larg Sebastian.Până la urmă,asta este o aniversare excelentă!
-Şi îţi primeşti şi moştenirea,încuviinţă Veronica cu multă satisfacţie.
-În legătură cu asta,îi spuse el.Asta e o altă neînţelegere la care se pare că ne pricepem atât de bine.Nu e vorba de o avere.
-Nu contează cât este.
-Nu e vorba de bani,Veronica.
-Nu? îl privi ea confuză.Atunci ce este?
-Este un ceas,spuse Sebastian simplu.
-Un ceas? se încruntă Veronica.
-Tata avea trei lucruri pe care le preţuia mai mult decât orice,începu Adrian.Trei lucruri pe care le-a avut mereu cu el.Un inel cu sigiliu,care a ajuns la mine.O pereche de butoni de aur...
-Aceştia sunt ai mei,zise Hugh ridicând mâna.
-...şi ceasul de buzunar.Toate sunt gravate cu podoaba heraldică a familiei, adăugă Adrian.
-Ai făcut toate astea,ai cumpărat o casă,ţi-ai schimbat viaţa,ca să nu mai spun că te-ai prefăcut că eşti însurat,pentru un ceas? Neîncrederea răsuna în vocea lui Sinclair.Un ceas?
-Pentru ceasul tatălui meu,spuse Sebastian hotărât.Dar nu,am făcut toate astea pentru că era timpul.Nu şi faptul că m-am prefăcut să sunt însurat.Aceea a fost o confuzie scăpată de sub control.Trebuie să recunosc,speram să le arăt fraţilor mei că sunt altfel faţă de bărbatul care am fost odată,dar numai pentru că sunt într-adevăr altfel.Ceasul nu este nimic altceva decât un simbol.
-Mie chiar îmi place asta,să ştii.Îmi place că nu e vorba de bani,zâmbi Veronica.
-Am bani,strânse el din umeri.Ce nu aveam,ce credeam că nu am,era respectul familiei,râse el.Dar se pare că m-am înşelat.
-Ştiu,ochii Veronicăi străluciră de amuzament.Este foarte adorabil!
-Cât despre faptul că ne-am prefăcut că suntem căsătoriţi,ştiu că trebuie să-mi cer scuze pentru asta tuturor,dar nu pot să spun cu sinceritate că regret.Privirea lui o întâlni pe a ei.Mi-a permis să-mi petrec Crăciunul alături de femeia pe care-o iubesc,în calitate de soţie,chiar dacă asta n-a fost în întregime adevărat.

-N-a fost? zâmbi ea,privindu-l în ochi.El se apropie de ea şi-i şopti la ureche:
-A fost din clipa în care ne-am cunoscut.Şi fără să ţină cont de familia lui,de familia ei şi de oricine îi privea,o trase în braţele lui şi o sărută îndelung.Un sărut care promitea că ea va fi amanta şi soţia lui pentru următorul Crăciun şi toate Crăciunurile care aveau să vină.Şi fiecare dintre acestea va fi un Crăciun de neuitat.

SFARSIT